

ΙΩΑΝΝΟΥ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΕΡΓΑ

ΤΟΜΟΣ 70

ΥΠΟΜΝΗΜΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐπιμέλεια:
Ἱερέως ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΔΙΩΤΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
ΠΡΟΛΟΓΟΣ	9
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ 63 - 69	13
ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ	18
ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ 90 ΟΜΙΛΙΩΝ	41
Ο ΙΙΙ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ	95
α) Ὁ λατινιστὶ πρόλογος	101
β) Κριτικὴ κειμένου	127
γ) Πίναξ ἀγιογραφικῶν χωρίων	307
δ) Εἰρετήρια θεμάτων	320

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μὲ τὸν προηγούμενον 69 τόμον ἐκτελεσθῆναι ἡ ἐκδοσις τοῦ 83 90 ὀμιλιῶν ὑπομνήματος τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸ κατὰ Ματθαίον Εὐαγγέλιον. Μὲ τὸν ἐπόμενον 71 τόμον δὲ ἀρχίσῃ ἡ ἐκδοσις τοῦ ὑπομνήματος εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, τὸ ὅποτον εἶναι μικροτέρας ἐκτάσεως ἀπὸ τὸ ὑπόμνημα εἰς τὸ κατὰ Ματθαίον Εὐαγγέλιον. Τὰ Εὐαγγέλια κατὰ Μάρκον καὶ κατὰ Λουκᾶν δὲν ἠμύνησαν ὁ ἱερός Πατήρ. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ περιεχόμενον αὐτῶν, ἐν πολλοῖς, συμπίπτει μὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ κατὰ Ματθαίον Εὐαγγελλίου, τὸ ἐρμηνευτικὸν τοῦτο κενὸν καλεῖται ἀρκαίντως ἀπὸ τὸ ὑπόμνημα εἰς τὸ κατὰ Ματθαίον Εὐαγγέλιον.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὑπόμνημα εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, τὰ ὑπολειπόμενα γνήσια ἀνέκδοτα ἔργα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου εἶναι τὰ ἑτέρα ἐρμηνευτικὰ ἔργα αὐτοῦ εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καὶ τὰς Ἐπιστολάς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ Θίμου, ἡ Θεία Λειτουργία αὐτοῦ καὶ ἀριστὰ ἐὼς αἱ διαφόρου περιεχομένου. Ὡς εἶναι γνωστὸν ὁ ἱερός Χρυσόστομος ὑπερκαλύπτει εἰς παραγωγήν ἔργων ἑαυτοῦ μαζὶ τοῖς ἄλλοις μεγάλου Πατέρος τῆς Ἐκκλησίας. Πρὸς στήριξιν, πληροφοροῦμεν ὅτι ἡ ἐκδοσις τῶν ἔργων τοῦ Μεγάλου Βασιλείου δὲ ἐκτελεσθῆναι εἰς 17 τόμους ἐν συνόλῳ καὶ τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου εἰς 12 τόμους.

Ὁ ἀπὸ χεῖρας 70 τόμος δὲν περιέχει καίματα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ἀλλ' ἀφορᾷ γενικῶς εἰς τοὺς προηγούμενους 7 τόμους (63 - 69), εἰς τοὺς ὁποίους περιλαμβάνεται ἡ ἐρμηνεία τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸ κατὰ Ματθαίον Εὐαγγέλιον. Εἰς τὸν τόμον αὐτὸν περιέχονται τὰ ἑξῆς:

1. Συγκριτικῶς τὰ περιεχόμενα τῶν προαναφερθέντων 7 τόμων (63 - 69), κατὰ τόμον, ὀμιλίαι, κεφάλαια καὶ στίχοι τοῦ κατὰ Ματθαίον Εὐαγγελλίου, ὅσα ὁ ἀναγνώστης νὰ εὕρῃσιν εὐχερῶς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου οὐδεὶς ποτε χωρίου τοῦ Εὐαγγελλίου ταῦται. Π.χ. ἡ ἐρμηνεία τοῦ χωρίου, Ματθ. θ' 16,

εύρίσκεται εις τὸν 65 τόμον, ἑκμύλιον Α' καὶ ἀπὸ 101 - 118 σελ. τοῦ τόμου τούτου. Ἡ μέθοδος αὐτή, μεγίστης πρακτικῆς σημασίας, ἐδημιουργήθη διὰ πρώτην φοράν.

2. Συμφωνία τῶν Εὐαγγελίων. Ἀληθῆ πίναξ ἀντιστοιχίας ἑξῶν τῶν παραλλήλων (ὁμοίων) χωρίων τῶν 4 Εὐαγγελίων. Ἡ πρακτικὴ σκοπιμότης τῆς παραθέσεως τοῦ πίνακος τούτου ἴσχυται· εἰς τὸ ὅτι, διὰ τὰ παραλλήλα πρὸς τὸ κατὰ Ματθαίου Εὐαγγέλιον χωρία τῶν κατὰ Μάρκου καὶ κατὰ Λουκᾶ Εὐαγγελίων, τὰ ὅποια Εὐαγγέλια, ὡς ἐλέγθη, δὲν ἠρμηνεύθησαν ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, δύνανται νὰ ἀναζητηθῇ ἡ σχετικὴ ἔρμηνεία αὐτοῦ εἰς τὰ παραλλήλα χωρία τοῦ κατὰ Ματθαίου Εὐαγγελίου. Ἐπί παραδείγματι τὰ χωρία Μάρκ. α' 40 - 45 καὶ Λουκ. ε' 12 - 16 εἶναι παραλλήλα πρὸς τὸ Ματθ. η' 2 - 4, ὡς φαίνεται εἰς τὰς ἀντιστοιχίας στήλας (σελ. 23). Ἐπαρκῶς ἡ ἔρμηνεία αὐτῶν ἀναπτύσσεται μὲ τὴν ἔρμηνειαν τοῦ παραλλήλου τούτου χωρίου (Ματθ. η' 2 - 4) ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

3. Περὶ ἡλίθιαις τῶν 90 ἑκμυλίων τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποκατείνεται τὸ ἔρμηνευτικὸν ὑπέμνημα αὐτοῦ εἰς τὸ κατὰ Ματθαίου Εὐαγγέλιον.

4. Ὀλίγη ἀποκρίσις ὁ III τόμος τοῦ ὑπομνήματος τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸ κατὰ Ματθαίου Εὐαγγέλιον, ἑκδόσις Ὀξφόρδης 1839. Τὸ περιεχόμενον τῶν δύο πρώτων τόμων εἶναι αἱ ὡς ἔνω 90 ἑκμύλια τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸ κατὰ Ματθαίου Εὐαγγέλιον. Ὁ τόμος αὐτὸς διαίρεται ὡς ἀκόλουθος:

α' Εἰς πρόλογον λατινιστῶν μὲ κριτικὰς παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν μέχρι τότε ἑκδόσεων τῶν ἔργων τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

β' Εἰς κριτικὴν τοῦ κεμένου τῆς ἔρμηνείας ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸ κατὰ Ματθαίου Εὐαγγέλιον, κατὰ ἑκμύλια.

γ' Εἰς πίνακα ἀναγραφικῶν χωρίων.

1. Ἐλήθη ἀπὸ τὸ «Ἔργον τῆς Ἁγίας Γραφῆς», ἑκδόσις Ν. Δ. Φραντζεσκάκη, Σανὴ 1906.

2. Ἀναδημοσιεύονται ἐκ τῆς ἐκδόσεως Γ. Καρποφίλλη, Ἀθήναι 1878.

δ' Εἰς ἀλφαριθμητικὰ εὐρετήρια θεμάτων.

Τὰ ὡς ἔνω εὐρετήρια παρατίθενται εἰς τὸ πρῶτον - ἀρχαῖον κεφάλαιον τοῦ ὑπομνήματος, τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸ κατὰ Ματθαίου Εὐαγγέλιον μὲ τὰς ἀλφαριθμητικὰς διαίρεσεις καὶ τὰς ὑποδιαίρεσεις τῶν σημερίων Α, Β, C, D, E.

Τὰ εὐρετήρια αὐτὰ δημοσιεύονται ἐνωθέντα κατ' ἐξίρασην. Ἐς ἔχοντες ἀνακοινῶσι, τὰ «ΑἰΑΝΤΑ ΤΩΝ ΑἴΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ» θὰ ἀξιοποιηθῶν ἀποστημιτικώτερον ἀπὸ ἑξῶς μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἀπαρατίτων ἀναλυτικῶν ἀλφαριθμητικῶν εὐρετηρίων θεμάτων, τὰ ὅποια δὲν τίθενται εἰς ἕναστον τόμον κεχωρισμένως, διότι ὁ τρόπος αὐτὸς δὲν εἶναι πρακτικὸς, καθόσον, διὰ πᾶν ἀναζητούμενον θέμα, πρέπει νὰ ἐρευνηθῶνται τὰ εὐρετήρια ἑξῶν τῶν τόμων, ἀλλὰ τὰ εὐρετήρια αὐτὰ θὰ ἐκδοθῶν, σ υ γ κ ε ν τ ρ ω τ ι κ ὠ ς, εἰς τὸ τέλος τῶν «ΑἰΑΝΤΩΝ» ἑκάστου ἁγίου Πατρὸς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐπὶ πλέον, ἐπιτυγχάνεται καὶ μεγάλη οικονομία χώρου χιλιάδων σελίδων, ἐὰν ληθῆ ὅτι ἔστιν εἰς ἕναστον τόμον θὰ καταλαμβάνοντο διὰ τὰ εὐρετήρια 20 περίπου σελίδες. Εἰς τὰ συμπληρωματικὰ εὐρετήρια περιορίζεται εἰς τὸ ἐλάχιστον ὁ χώρος αὐτός, διότι ἀποφεύγεται ἡ ἐπανάληψις τῶν αὐτῶν λέξεων.

Τὰ ἐπὶ μέρος αὐτὰ εὐρετήρια δι' ἕναστον ἱερὸν συγγραφεὴ θὰ ἀποτελέσων, ἀλφαριθμητικῶς, τὴν γενικὴν θεματολογικὴν κλίμακα τῆς ἁγίας Πατρολογίας, δεχθῶν, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἀλοκληρωθῆ ἢ ἑκδοθῶν ἑξῶν τῶν Πατερικῶν κεμένων. Τὸ νέον αὐτὸ ἀπολογιστικὸν ἀξίως ὑπόμνημα τῆς Χριστιανικῆς Γραμματικῆς θὰ εἶδη ἀφθονοὺν ὄλην ἀπὸ τὰς ἀσπειρεύτους πηγὰς διὰ τὴν μελέτην οἰοσθέντων θεμάτων εἰς τὸν ἄνωρον τοῦ πνεύματος καὶ τὴν λύσιν τῶν πάσης φύσεως ἀποριῶν περὶ Θεοῦ, ἀνθρώπου καὶ κόσμου.

Ἐξυπνῶν εἶναι εἰς ἡ κλειὸς αὐτῆς τῆς Πατρολογίας θὰ εἶναι χρήσιμος μόνον εἰς ὅσους θὰ ἔχον ἀποκτείνει τοὺς τόμους τῆς σειράς «ΑἰΑΝΤΑ ΤΩΝ ΑἴΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ», διότι, κατ' ἀνάγκην, εἰς τοὺς τόμους αὐτοὺς θὰ γίνωνται διαίαι παραπομπαί.

Ἱερεὺς Ἰωάννης Κ. Διώτης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ 63 - 69

ΤΟΜΟΣ 63

	Σελ.
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	11
ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ	21 - 269
Ὅμιλα Α' (προόμιον)	21 (263) *
Ὅμιλα Β' (Ματθ. α', 1)	40 (277)
Ὅμιλα Γ' (Ματθ. α', 1 - 16)	57 (289)
Ὅμιλα Δ' (Ματθ. α', 17 - 21)	72 (300)
Ὅμιλα Ε' (Ματθ. α', 22 - 25)	109 (322)
Ὅμιλα ΣΤ' (Ματθ. β', 1 - 3)	125 (333)
Ὅμιλα Ζ' (Ματθ. β', 4 - 10)	150 (348)
Ὅμιλα Η' (Ματθ. β', 11 - 15)	171 (362)
Ὅμιλα Θ' (Ματθ. β', 16 - 23)	187 (372)
Ὅμιλα Ι' (Ματθ. γ', 1 - 6)	205 (385)
Ὅμιλα ΙΑ' (Ματθ. γ', 7 - 12)	225 (398)
Ὅμιλα ΙΒ' (Ματθ. γ', 13 - 17)	246 (414)
ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ	283 - 428

* Οἱ ἐντός παρενθέσεων ἀριθμοὶ εἶναι οἱ ἀντίστοιχοι τῶν σελίδων τοῦ ἀρχαίου κειμένου.

ΤΟΜΟΣ 64

Ὁμιλία ΙΓ'	(Ματθ. β', 1-11)	11 (245)*
Ὁμιλία ΙΔ'	(Ματθ. β', 12-25)	31 (260)
Ὁμιλία ΙΕ'	(Ματθ. ε', 1-16)	42 (269)
Ὁμιλία ΙΣΤ'	(Ματθ. ε', 17-26)	76 (296)
Ὁμιλία ΙΖ'	(Ματθ. ε', 27-37)	110 (321)
Ὁμιλία ΙΗ'	(Ματθ. ε', 38-48)	132 (330)
Ὁμιλία ΙΘ'	(Ματθ. στ', 1-15)	151 (352)
Ὁμιλία Κ'	(Ματθ. στ', 16-28)	176 (373)
Ὁμιλία ΚΑ'	(Ματθ. στ', 24-27)	191 (388)
Ὁμιλία ΚΒ'	(Ματθ. στ', 28-34)	201 (394)
Ὁμιλία ΚΓ'	(Ματθ. ζ', 1-20)	217 (408)

ΤΟΜΟΣ 66

Ὁμιλία ΚΔ'	(Ματθ. ζ', 21-27)	11 (233)*
Ὁμιλία ΚΕ'	(Ματθ. ζ', 28-η', 4)	26 (244)
Ὁμιλία ΚΣΤ'	(Ματθ. η', 5-13)	38 (253)
Ὁμιλία ΚΖ'	(Ματθ. η', 14-22)	62 (271)
Ὁμιλία ΚΗ'	(Ματθ. η', 23-34)	76 (282)
Ὁμιλία ΚΘ'	(Ματθ. θ', 1-8)	92 (295)
Ὁμιλία Λ'	(Ματθ. θ', 9-17)	101 (302)
Ὁμιλία ΛΑ'	(Ματθ. θ', 18-26)	119 (316)
Ὁμιλία ΛΒ'	(Ματθ. θ', 27-ι', 15)	134 (327)
Ὁμιλία ΛΓ'	(Ματθ. ι', 16-22)	160 (345)
Ὁμιλία ΛΔ'	(Ματθ. ι', 23-33)	182 (362)
Ὁμιλία ΛΕ'	(Ματθ. ι', 34-42)	197 (374)
Ὁμιλία ΛΣΤ'	(Ματθ. ια', 1-6)	214 (387)

ΤΟΜΟΣ 68

Ὁμιλία ΑΖ'	(Ματθ. ια', 7-24)	11 (237)*
Ὁμιλία ΑΗ'	(Ματθ. ια', 25-30)	32 (252)
Ὁμιλία ΑΘ'	(Ματθ. ιβ', 1-8)	44 (262)
Ὁμιλία Μ'	(Ματθ. ιβ', 9-24)	55 (270)
Ὁμιλία ΜΑ'	(Ματθ. ιβ', 25-32)	69 (281)
Ὁμιλία ΜΒ'	(Ματθ. ιβ', 33-37)	81 (291)
Ὁμιλία ΜΓ'	(Ματθ. ιβ', 38-45)	92 (300)
Ὁμιλία ΜΔ'	(Ματθ. ιβ', 46-ιγ', 9)	108 (313)
Ὁμιλία ΜΕ'	(Ματθ. ιγ', 10-23)	123 (325)
Ὁμιλία ΜΣΤ'	(Ματθ. ιγ', 24-33)	132 (332)
Ὁμιλία ΜΖ'	(Ματθ. ιγ', 34-52)	144 (342)
Ὁμιλία ΜΗ'	(Ματθ. ιγ', 53-ιδ', 12)	155 (351)
Ὁμιλία ΜΘ'	(Ματθ. ιδ', 13-22)	174 (367)
Ὁμιλία Ν'	(Ματθ. ιδ', 23-36)	191 (381)
Ὁμιλία ΝΑ'	(Ματθ. ιδ', 1-20)	204 (391)

ΤΟΜΟΣ 67

Ὁμιλία ΝΒ'	(Ματθ. ιδ', 21-31)	11 (227)*
Ὁμιλία ΝΓ'	(Ματθ. ιδ', 32-ιστ', 12)	23 (239)
Ὁμιλία ΝΔ'	(Ματθ. ιστ', 13-23)	44 (251)
Ὁμιλία ΝΕ'	(Ματθ. ιστ', 24-27)	62 (266)
Ὁμιλία ΝΣΤ'	(Ματθ. ιστ', 28-ιζ', 9)	79 (280)
Ὁμιλία ΝΖ'	(Ματθ. ιζ', 10-21)	98 (296)
Ὁμιλία ΝΗ'	(Ματθ. ιζ', 22-ιη', 6)	115 (309)
Ὁμιλία ΝΘ'	(Ματθ. ιη', 7-14)	131 (322)
Ὁμιλία Ξ'	(Ματθ. ιη', 15-20)	151 (340)
Ὁμιλία ΞΑ'	(Ματθ. ιη', 21-35)	160 (347)
Ὁμιλία ΞΒ'	(Ματθ. ιθ', 1-15)	177 (350)
Ὁμιλία ΞΓ'	(Ματθ. ιθ', 16-26)	194 (373)
Ὁμιλία ΞΔ'	(Ματθ. ιθ', 27-κ', 16)	207 (383)

ΤΟΜΟΣ 68

Ὁμιλία ΞΕ' (Ματθ. κ' 17-28)	11	(249)*
Ὁμιλία ΞΣΤ' (Ματθ. κ' 29-κα' 11)	35	(263)
Ὁμιλία ΞΖ' (Ματθ. κα' 12-32)	52	(275)
Ὁμιλία ΞΗ' (Ματθ. κα' 33-46)	71	(287)
Ὁμιλία ΞΘ' (Ματθ. κθ' 1-14)	92	(301)
Ὁμιλία Ο' (Ματθ. κθ' 15-33)	112	(314)
Ὁμιλία ΟΑ' (Ματθ. κθ' 34-46)	129	(326)
Ὁμιλία ΟΒ' (Ματθ. κγ' 1-12)	142	(335)
Ὁμιλία ΟΓ' (Ματθ. κγ' 13-28)	156	(346)
Ὁμιλία ΟΔ' (Ματθ. κγ' 29-39)	171	(356)
Ὁμιλία ΟΕ' (Ματθ. κδ' 1-15)	187	(368)
Ὁμιλία ΟΣΤ' (Ματθ. κδ' 16-31)	206	(382)
Ὁμιλία ΟΖ' (Ματθ. κδ' 32-51)	224	(395)

ΤΟΜΟΣ 69

Ὁμιλία ΟΗ' (Ματθ. κε' 1-30)	11	(231)*
Ὁμιλία ΟΘ' (Ματθ. κε' 31-κστ. 5)	28	(242)
Ὁμιλία Π' (Ματθ. κστ' 6-16)	45	(254)
Ὁμιλία ΠΑ' (Ματθ. κστ' 17-25)	60	(265)
Ὁμιλία ΠΒ' (Ματθ. κστ' 26-35)	78	(277)
Ὁμιλία ΠΓ' (Ματθ. κστ' 36-50)	97	(291)
Ὁμιλία ΠΔ' (Ματθ. κστ' 51-66)	111	(301)
Ὁμιλία ΠΕ' (Ματθ. κστ' 67-κζ' 10)	125	(311)
Ὁμιλία ΠΣΤ' (Ματθ. κζ' 11-26)	139	(322)
Ὁμιλία ΠΖ' (Ματθ. κζ' 27-44)	153	(332)
Ὁμιλία ΠΗ' (Ματθ. κζ' 45-61)	168	(342)
Ὁμιλία ΠΘ' (Ματθ. κζ' 62-κη' 10)	185	(353)
Ὁμιλία ς' (Ματθ. κη' 11-20)	201	(364)

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ
(ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΧΩΡΙΑ)

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

ΜΕΡΟΣ Α'

ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΣΥΝΔΕΟΜΕΝΑ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΗΑΙΚΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ

ΧΡΟΝΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ—*Ἐτη τριάντα καὶ μῆνας Ἡ.

Ἡ προοίμιον τοῦ κατὰ Ἰωάννην Ἐβανγγελίου	
Ἡ προοίμιον τοῦ κατὰ Λουκᾶν Ἐβανγγελίου	
*Ἄγγελος ἔμφανίζεται εἰς τὸν Ζαχαρίαν—Ἱερουσαλήμ	Α'. 1-4
*Ἄγγελος ἔμφανίζεται εἰς τὴν Μαριάμ—Ναζαρέτ	Α'. 5-25
*Ἡ Μαριάμ ἐκονοῦται τὴν Ἐλισάβετ—Ἰούδα	Α'. 26-38
*Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς γεννᾶται—Ἰούδα	Α'. 39-56
*Ἄγγελος ἔμφανίζεται εἰς τὸν Ἰωσήφ—Ναζαρέτ	Α'. 57-80
*Ἡ Γέννησις τοῦ Ἰησοῦ—Βηθλεέμ	Α'. 18-25
Γενεαλογία τοῦ Ἰησοῦ	Β'. 1-7
*Ἄγγελος ἔμφανίζεται εἰς τοὺς ποιμένας—Βηθλεέμ	Γ'. 23-38
Ἡ περιτομή τοῦ Ἰησοῦ καὶ παράστασις Ἀβραάμ ἐν τῷ Ναφ—Βηθλεέμ, Ἱερουσαλήμ	Β'. 8-20
*Ἐπισκεψίαι τῶν Μάγῶν—Ἱερουσαλήμ, Βηθλεέμ	Β'. 21-38
Ἐκ Αἴγυπτου φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ—Βηθλεέμ	Β'. 1-12
*Ἡ Σφαγὴ τῶν νεοτῶν—Βηθλεέμ	Β'. 13-15
*Ἐπιστροφή ἐξ Αἴγυπτου—Ναζαρέτ	Β'. 16-18
*Ὁ Ἰησοῦς δωδεκάετης τὴν φιλίαν ἀναβαίνει εἰς Ἱερουσαλήμ κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα—Ἱερουσαλήμ	Β'. 19-23
	Β'. 33, 40
	Β'. 41-52

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΚΑΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΤΗΠ-
ΡΕΣΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ—*Ἐν ἔτος περίπου.

*Ἀποστολὴ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ—*Ἐν Ἐρήμῳ. Ἐν Ἰορδάνῃ	
*Ἡ Βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ—Ἐν Ἰορδάνῃ	Γ'. 1-12
	Γ'. 13-17

ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
			Α'. 1-8
		Α'. 1-4	
		Α'. 5-25	
		Α'. 26-38	
		Α'. 39-56	
		Α'. 57-80	
Α'. 18-25			
		Β'. 1-7	
Α'. 1-17		Γ'. 23-38	
		Β'. 8-20	
		Β'. 21-38	
Β'. 1-12			
Β'. 13-15			
Β'. 16-18			
Β'. 19-23		Β'. 33, 40	
		Β'. 41-52	
Γ'. 1-12	Α'. 1-8	Γ'. 1-18	
Γ'. 13-17	Α'. 9-11	Γ'. 21-28	

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Παιδαγωγὸς τοῦ Ἰησοῦ.—Ἐν τῇ Ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας
 Ἡ πηρὶ τοῦ Ἰησοῦ Μαριναία Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.—Ἐν
 Βηθσαβαρὰ πέραν τοῦ Ἰορδάνου
 Ὁ Ἰησοῦς ἀποκτῆθῆναι.—Ἰορδάνου, Γαλιλαίας
 Ὁ ἐν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας γάμος

ΜΕΡΟΣ Γ'.

ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΣΧΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ἩΜΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΙΝΟ
 ΜΕΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ.

ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΑ.—Ἐ. ἔτσι.

- Ὁ Ἰησοῦς κατὰ τὸ Πάσχα ἐμβάλλει τοὺς ἐμπόρους ἐν τῷ Ἰε-
 ροῦ—Ἰερουσαλὴμ.
- Θαύματα κατὰ τὸ Πάσχα—Ἰερουσαλὴμ
- Ὁ μετὰ τοῦ Νικοδήμου διάλογος τοῦ Κυρίου ἡμῶν—Ἰερου-
 σαλὴμ
- Ὁ Ἰησοῦς ἀφίκει τὴν Ἰερουσαλὴμ, ἀλλὰ διαμένει ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ
 βαπτίζων Νεαίτερα Μαριναία Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ—
 Αἰνῶν
- Ὁ Ἰησοῦς μεταβαίνει εἰς Γαλιλαίαν μετὰ τὴν φυλάκιαν τοῦ
 Ἰωάννου
- Ὁ μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος διάλογος τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Πολλοὶ
 τῶν Σαμαρειτῶν πιστεύουσιν εἰς Αὐτὸν—Συχάρ, Συχάρ
 ἢ Νεάπολις
- Ὁ Ἰησοῦς διδάσκει δημοσίως εἰς Γαλιλαίαν
- Ὁ Ἰησοῦς καὶ πάλιν ἐν Κανὰ, ἐνθα θεραπεύει τὸν υἱὸν τοῦ βα-
 σιλικοῦ κατακείμενον ἀσθενῆ ἐν Καπερναοῦμ—Κανὰ τῆς
 Γαλιλαίας
- Ὁ Ἰησοῦς ἐν Ναζαρέτ. Ἀποβάλλεται ἐπιτιθεὶν, καὶ διασωθεὶς
 ἀποκαθίσταται ἐν Καπερναοῦμ
- Ἡ Κλήσις τοῦ Πέτρου, Ἀνδρέου, Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.
 Μετὰ τῆς θαυματουργικῆς ἀγωγῆς τῶν ἰσθίων—Διὰ τῆς
 θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας πληθύνει τῆς Κα-
 περναοῦμ
- Ὁ Ἰησοῦς διδάσκει ἐν τῇ Συναγωγῇ καὶ θεραπεύει δαιμονιζόμε-
 νον τινα—Καπερναοῦμ

ΕΠΑΓΓΕΛΙΩΝ

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
Δ'. 1-11	Α'. 12, 13.	Δ'. 1-13 Α'. 19-34 Α'. 35-51 Β'. 1-12
..... Β'. 13-25 Β'. 23
..... Γ'. 1-24
..... Γ'. 22-36
Α'. 12 1Δ'. 3-5	Α'. 14. ΣΤ'. 17-20	Δ'. 14. Γ'. 19, 20.	Α'. 1-3
..... Α'. 4-42 Α'. 43-45
Δ'. 17.	Α'. 14, 15.	Δ'. 14, 15	Α'. 46-54
..... Δ'. 18-31
Δ'. 18-22	Α'. 16-20	Ε'. 1-11
.....	Α'. 21-28.	Δ'. 31-37

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεραπεία τῆς πεντηκῆς τοῦ Πέτρον καὶ πλείστον ἄλλων—Καπερναοῦμ
 Ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν Μαθητῶν του μεταβαίνει ἐν Καπερναοῦμ, κηρύσσει καὶ θαυματουργῶν ἐς δὴν τῆν Γαλιλαίαν .
 Θεραπεία ἐνὸς λεπροῦ.—Γαλιλαία .
 Θεραπεία Παραλυτικῶ—Καπερναοῦμ .
 Ἡ Κλήσις τοῦ Ματθαίου—Καπερναοῦμ

ΜΕΡΟΣ Δ'.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΑΣΧΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΙ
 ΝΟΜΕΝΑ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ—ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΤΟΣ
 ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ

ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΔΙΑΣΤΗΜΑ—Ἐν ἔτει.

Ὁ Ἰησοῦς ἀκολουθεῖ τὸ δεύτερον Πάσχα—Ἱερουσαλήμ .
 Ἐν τῇ κολυμβήθρῃ βηθεσδαῖ· Ἰαοὺς κατακειμένον δόθοντος—
 Ἱερουσαλήμ .
 Ἡ γενομένη ἀκολουθία διδασκαλία τοῦ Κυρίου ἡμῶν—Ἱερου-
 σαλήμ .
 Οἱ Μαθηταὶ τριβουοὶ στάχτας ἐν ἡμέρῃ Σαββάτου—Καθ' ὄδον εἰς Γαλιλαίαν
 Θεραπεία τοῦ ἐπὶ τὴν ἔχοντος τὴν χεῖρα, ἐν Σαββάτῳ—Γαλι-
 λαία—Καπερναοῦμ .
 Ὁ Ἰησοῦς φθάσει εἰς τὴν θάλασσαν Τιβεριάδος καὶ ἀκολουθεῖται ἀπὸ τῶ πλήθου
 Ὁ Ἰησοῦς ἀπιστεύεται εἰς τὸ θρος, καὶ ἐπιλέγει τοὺς δώδεκα. Τὰ πληθὴ ἀκολουθοῦσιν αὐτῶν.—Πλησίον τῆς Καπερ-
 ναοῦμ
 Ἡ ἐπὶ τοῦ θρονος διδασκαλία—Πλησίον τῆς Καπερναοῦμ
 Ἡ Θεραπεία τοῦ ἐπαφροῦ τοῦ Ἐκατονάρχου—Καπερναοῦμ
 Ἡ ἔγερσις τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας—Ναὶν
 Ὁ Ἰωάννης, ἐν φυλακῇ ὄν, ἀποπέμπει τοὺς μαθητὰς του πρὸς τὸν Ἰησοῦν—Γαλιλαία, Καπερναοῦμ
 Διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ δημοτῶν λαβούσα ἐκ τῆς Ἀποστολῆς Ἰω-
 ἀννου—Καπερναοῦμ
 Ἐνὸς καθήμενος εἰς τράπεζαν μετὰ τινος Φαρισαίου, χρίεται ἐπὶ ἀμαρτωλῆς γυναῖκός—Καπερναοῦμ

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
H'. 14—17	A'. 29—34	A'. 38—41
A'. 23—25	A'. 35—39	A'. 42—44
H'. 2—4	A'. 40—45	E'. 12—16
Θ'. 2—8	B'. 1—12	E'. 17—26
Θ'. 9	B'. 13—14	E'. 27, 28
.....	E'. 1
.....	E'. 2—9
.....	E'. 10—47
IB'. 1—8	B'. 23—28	ΣΤ'. 1—5
IB'. 9—14	Γ'. 1—6	ΣΤ'. 6—11
IB'. 15—21	Γ'. 7—12
Γ'. 2—4	Γ'. 13—19	ΣΤ'. 12—19
E'. 1. H'. 1	ΣΤ'. 20—49
H'. 5—13	Z'. 1—10
.....	Z'. 11—17
IA'. 2—19	Z'. 18—35
IA'. 20—30
.....	Z'. 36—50

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν δώδεκα περιπατεῖ ἐν δευτέρῳ τῆν Γαλιλαίαν
 Θεραπεία δαιμονιζομένων ἰνα. Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι βλασφημοῦσι.—Γαλιλαία

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ζητοῦσι σημεῖον. Ἀπάντησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν.—Γαλιλαία

Ἡ Μήτηρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ Αἰτουῦ ἐπιθυμοῦσι νὰ διακρίνωσιν Αἰτόν. Οἱ ἀληθεῖς μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ εἰσὶν οἱ πληροῦνται Αἰτουῦ ἀγγελοῦ.—Γαλιλαία

Εἰς τὴν ἐρέβιν ἐνδὸς Φαρισαίου, ὁ Ἰησοῦς ταλαῖζει τοὺς Φαρισαίους καὶ λοιποὺς.—Γαλιλαία

Διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς Μαθητὰς καὶ τὸν ὄχλον.—Γαλιλαία

Περὶ τοῦ φόνου τῶν Γαλιλαίων. Ἡ παραβολὴ τῆς ἀκέρπου Σύνκης.—Γαλιλαία

Παραβολὴ τοῦ Σπορέας.—Θάλασσα Γαλιλαίας. Πλῆθος τῆς Καπερναοῦ

Παραβολὴ τῶν ζιζανίων. Ἄλλαι Παραβολαὶ. Παρὰ τῆ Καπερναοῦ

Ὁ Ἰησοῦς διατάσσει νὰ διαπλεύσωσι τὴν Ἄμυνν. Συμβάντα. Κατείνασσι τῆς τρικυμίας.—Θάλασσα Γαλιλαίας

Οἱ δύο δαιμονιζόμενοι Γαδαρῆνοι.—Παρὰ τῆ ἀκτῆ τῆς Γαλιλαίας

Συμπόσιον τοῦ Λευί. Ὁμιλία τοῦ Κυρίου ἡμῶν περὶ νηστείας.—Καπερναοῦ

Ἡ ἔγερσις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαίρου. Ἡ Ἀιμορροῦσα Γυνὴ.—Καπερναοῦ

Θεραπεία τῶν δύο τυφλῶν, ἐμβολὴ τοῦ κερφάλου Πνεύματος.—Καπερναοῦ

Ὁ Ἰησοῦς καὶ πάλιν ἐν Ναζαρέ, καὶ πάλιν ἀποβάλλεται

Τρίτη περιοδία ἀπὸ τῆν Γαλιλαίαν. Οἱ δώδεκα νοσοῦντοῦμενοι ἀποπέλλονται Γαλιλαία

Ὁ Ἐρῶδης ἀκούει περὶ τοῦ Ἰησοῦ, φροβεῖται μήπως ὁ Ἰησοῦς εἴη ὁ Ἰωάννης. τὸν ὁποῖον Αὐτὸς πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀποκεράσαι.—Γαλιλαία, Μεραία

Οἱ δώδεκα ἐπιστρέφονται, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποστέεται μετ' αὐτῶν πέραν τῆς Ἄμυνης. Πεντακισήμιιοι τρέφονται.—Καπερναοῦ. Β. Α. ἀκτῆ τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
		H. 1-3	
IB. 22-37	Γ. 10-30	IA. 14, 15 IZ. 23	
IB. 38-45	Γ. 31, 32	IA. 16, 24, 36	
IB. 46-50	Γ. 33-35	H. 19-21	
		IA. 37-64	
		IB. 1-59	
		IG. 1-9	
II. 1-23	A. 1-25	H. 4-18	
II. 24-25	A. 26-34		
H. 18-27	A. 35-41	H. 22-25	
H. 28-34. Θ' 1	E. 1-21	H. 26-40	
Θ. 10-17	B. 15-22	E. 29-33	
Θ. 18-26	E. 22-43	H. 41-56	
Θ. 27-34			
II. 54-58	ΣΤ. 1-6		
Γ. 1, 5-42	ΣΤ. 6-13	Θ. 1-6	
IA. 1			
IA. 1, 2, 6-12	ΣΤ. 14-16 21-29	Θ. 7-9	
IA. 13-31	ΣΤ. 30-44	Θ. 10-17	ΣΤ. 1-14

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Ἰησοῦς περιπατεῖ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Νύξ, ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας—Γενναρετ
 Ἡ ἐν τῇ συναγωγῇ τῆς Καπερναοῦμ διδασκαλία τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν ὄχλον. Ὑπανίσταται τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα. Πολλοὶ τῶν Μαθητῶν ἀποχωροῦσι. Πέτρον ὁμολογεῖ πιστεύων.—Καπερναοῦμ

ΜΕΡΟΣ Ε΄.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ
 ΕΚ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ,
 ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ.

ΧΡΟΝΙΚ. ΔΙΑΣΤ.—Μήναι: Ε΄.

Ὁ Κύριος ἡμῶν δικαιοὶ τοὺς μαθητὰς Ἀδίου φαγόντας μὲ ἀνίπνους τὰς χεῖρας. Φαρισαϊκοὶ παραδόσεις—Καπερναοῦμ
 Ὁ Κύριος ἡμῶν μεταβαίνει εἰς τὰ ὄρη Τύρου καὶ Σιδῶνος
 Θεραπεία τῆς θυγατρὸς τῆς Συρφοφονίσσης Ἰνναϊνῆς.—Ὅρια Τύρου καὶ Σιδῶνος
 Ὁ Ἰησοῦς ἀναχωρεῖ ἐν τῆς Τύρου καὶ Σιδῶνος
 Θεραπεία τοῦ κωφολάλου, ὡς καὶ πλείονων ἄλλων. Τροφοδοῖται τετρακοσίων—Δεκάπολις
 Οἱ Φαρισαῖοι καὶ Σαδδουκαῖοι καὶ πάλιν ζητοῦσι σημεῖον.—Παρὰ τὰ Μάγδαλα
 Οἱ Μαθηταὶ Προδικαίνονται κατὰ τῆς ζήτησε τῶν Φαρισαίων κλπ.—Παρὰ τὴν ἄκτὴν τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας.
 Τυφλὸς τις θεραπεύεται—Βηθ-σαῖθ (Ἰουλιὰς)
 Ὁ Πέτρος καὶ οἱ λοιποὶ καὶ πάλιν ὁμολογοῦσι τὴν εἰς τὸν Κύριον πίστιν τῶν.—Ὅρια Καισαρείας Φιλίππου
 Ὁ Κύριος προλέγει τὸν θάνατον καὶ τὴν Ἀνάστασιν Ἀδίου.—Ὅρια Καισαρείας Φιλίππου
 Ἡ Μεταμόρφωσις. Ὁμιλία τοῦ Κυρίου ἡμῶν μετὰ τῶν τριῶν Μαθητῶν.—Ὅρια Καισαρείας Φιλίππου
 Θεραπεία δαιμονιζομένου, ἐν οἷ μαθηταὶ δὲν ἤδυνήθησαν νὰ θεραπεύσωσιν.—Ὅρια Καισαρείας Φιλίππου

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
ΙΔ'. 22-36	ΣΤ'. 45-46	ΣΤ' 15-71
.....	ΣΤ' 22-71 Ζ'. 1
ΙΕ'. 1-20	Ζ'. 1-23
ΙΕ'. 21	Ζ'. 24
ΙΕ'. 21-28	Ζ'. 24-30
ΙΕ'. 29	Ζ'. 31
ΙΕ'. 29-38	Ζ'. 31-37
ΙΕ'. 39	Η'. 1-9
ΙΣΤ' 1-4	Η'. 10-12
.....
ΙΣΤ'. 4-12	Η'. 13-21
.....	Η'. 22-26
.....
ΙΣΤ'. 13-20	Η'. 27-30	Θ'. 18-21
.....
ΙΣΤ'. 21-28	Η'. 31-38	Θ'. 22-27
.....	Θ'. 1.
.....
ΙΖ'. 1-19	Θ'. 2-3	Θ'. 28-36
.....
ΙΖ'. 14-21	Θ'. 14-29	Θ'. 37-43

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο Ίησους ἐν Ἱερουσαλήμ κατὰ τὴν ἐσχάτην τῶν Ἰουδαίων. Ἀναχωρεῖ πέραν τοῦ Ἰορδάνου. — Ἱερουσαλήμ. Βαθὰ δαυὰ πέραν τοῦ Ἰορδάνου

Ἡ Ἔγερσις τοῦ Δαζάρου — Βηθανία

Συμβούλιον τοῦ Κολίθα κατὰ τοῦ Ἰησοῦ. Ἀναχωρεῖ ἐξ Ἱερουσαλήμ. — Ἱερουσαλήμ. — Ἐδδαθα

Ο Ἰησοῦς πέραν τοῦ Ἰορδάνου ἀπολυθῆναι ἀπὸ τὰ πλήθη. Θεραπεία τῆς συγκυπτοῦσας γυναικὸς ἐν Σαββάτῳ. — Κοιλίης Ἰορδάνου. Περαιά

Ο Ἰησοῦς διδάσκων πορεύεται πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ. Γνωστοποιεῖται πρὸς τὸν Ἠρώδη. — Περαιά

Ο Κύριος ἀντιρῶγει μετὰ υἱοῦ ἄρχοντος τῶν Φαρισαίων ἐν Σαββάτῳ. Συμβάντα. — Περαιά

Τι παρὰ τῶν ἀληθῶν Μαθητῶν ἀπατεῖται. — Περαιά

Παραβολαὶ τῆς ἀπωλεσθείσης δραχμῆς, τοῦ ἀπολωλέτος πρᾶβίου, καὶ τοῦ Ἀσάτου Υἱοῦ. — Περαιά

Παραβολὴ τοῦ ἄδικου οἰκονόμου. — Περαιά

Οὗ Φαρισαίου ἐπιτιμῶνται. Παραβολὴ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Δαζάρου Περαιά

Ο Ἰησοῦς διατιποῖ τὴν μακροθυμίαν, τὴν πίσιν καὶ ταπεινοφροσύνην. — Περαιά

Ἡ βένσις τοῦ Χριστοῦ ἐστὶν ἀληθία. — Περαιά

Παραβολαὶ. Ἡ ἐπιμονὸς Χήρα, ὁ Φαρισαῖος καὶ ὁ Τελώνης. — Περαιά

Κανόνες περὶ διαζυγίου. — Περαιά

Ο Ἰησοῦς δέχεται καὶ εὐλογεῖ τὰ μικρὰ παιδιά. — Περαιά

Ο Πλούσιος Νεανίσκος. Παραβολὴ τῶν λεγατῶν τοῦ Ἀμπελῶνος. — Περαιά

Ο Ἰησοῦς καὶ τρίτον προλεγει τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ. — Περαιά

Ο Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης κοιδοὶ τὴν φιλόδοξον Αὐτῶν αἰτησίαν. — Περαιά

Ἡ Θεραπεία τῶν δύο τυφλῶν πλησίον τῆς Ἱερικῶ

Ἡ ἐπίσκεψις εἰς τὸν Ζακχαῖον. Παραβολὴ τῶν δέκα Μνῶν. — Ἱερικῶ

Ο Ἰησοῦς φθάνει εἰς Βηθανίαν πρὸς ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα. Βηθανία

Ἡ Μαρία χρίει τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ. — Βηθανία

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
			Γ. 22, 42
			ΙΑ. 1-46
			ΙΑ. 47-54
ΙΘ. 1, 2	Γ. 1	ΙΓ. 10-21	
		ΙΓ. 22, 35	
		ΙΔ. 1-24	
		ΙΔ. 25-35	
		ΙΕ. 1-32	
		ΙΣΤ. 1-13	
		ΙΣΤ. 14-33	
		ΙΖ. 1-10	
		ΙΖ. 20-37	
		ΙΗ. 1-14	
ΙΘ. 9-12	Γ. 2-12		
ΙΘ. 13-15	Γ. 13-16	ΙΗ. 15-17	
ΙΘ. 16-30	Γ. 17-31	ΙΗ. 18-30	
Κ. 1-16			
Κ. 17-19	Γ. 32-34	ΙΗ. 31-34	
Κ. 20-28	Γ. 35-46		
		ΙΗ. 35-48, 16. 1	
		ΙΘ. 2-28	
			ΙΑ. 55-57
			ΙΒ. 1-9-11
			ΙΒ. 2-8

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	
ΜΕΡΟΣ Ζ΄.	
ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΕΙΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΑΚΟΛΟΥΘΩΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΤΕΛΑΡΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.	
ΧΡΟΝΙΚ. ΔΙΑΣΤΗΜΑ—Ἡμεραι Πέντε.	
Θριαμβευτική εἰσοδος τοῦ Χριστοῦ εἰς Ἱερουσαλήμ—Βηθανία. Ἱερουσαλήμ	
Ἡ ἀναρνος Σακῆ, Ἐκμάθαιος τοῦ Ναοῦ—Βηθανία—Ἱερου- σαλήμ	
Ἡ ἀναρμος Σακῆ ἐξηραίνεται—Μεταξὺ Βηθανίας καὶ Ἱε- ρουσαλήμ	
Ὁ Ἰησοῦς ἐρωτᾷται περὶ τῆς ἰουδαίας Τῶν Παραβολῶν τῶν δύο ὕλων—Ἱερουσαλήμ	
Παραβολὴ τῶν Κακῶν Γεωργῶν—Ἱερουσαλήμ	
Παραβολὴ τῶν Γάμων τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως—Ἱερουσαλήμ	
Ἐπιβουλευτικὴ ἐρώτησις τῶν Φαρισαίων καὶ Ἡρωδιανῶν. Φό- δος πρὸς τὸν Καϊάφα—Ἱερουσαλήμ	
Ἐπιβουλευτικὴ ἐρώτησις τῶν Σαδδουκαίων. Ἡ Ἀνάστασις— Ἱερουσαλήμ	
Νομικὰς τρεῖς προβλήματα ἐρωτήθησαν εἰς τὸν Ἰησοῦν. Αἱ δύο Μεγά- λαι Ἐντολαί—Ἱερουσαλήμ	
Πῶς ὁ Χριστὸς ἴσται υἱὸς τοῦ Δαβὶδ;—Ἱερουσαλήμ	
Ἐλεγχος φανλοζώων τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων—Ἱε- ρουσαλήμ	
Ταλασμοὶ τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων ὄρθηνος ἐπὶ τῆς Ἱερουσαλήμ—Ἱερουσαλήμ	
Ἡ Προσφορὰ τῆς Χήρας—Ἱερουσαλήμ	
Ἑλληνεὶ πνεὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ ἴδωσι τὸν Ἰησοῦν—Ἱερου- σαλήμ	
Κατάκρισις τῆς ἀπιστίας τῶν Ἰουδαίων—Ἱερουσαλήμ	
Ὁ Ἰησοῦς ἐξερχόμενος διὰ τελευταίας φορὰς τοῦ Ναοῦ, προλέ- γει τὴν καταστροφὴν του καὶ τοὺς διαγμούς τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ—Ἱερουσαλήμ. Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν	
Σχηματὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐλεύσεως, τῆς τε καταστροφῆς τῆς Ἱε- ρουσαλήμ, δι' ἧς τίθεται τέγμα εἰς τὴν Ἰουδαϊκὴν οἰκονο- μίαν—Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν	

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
ΚΑ'. 1—11 14—17	ΙΑ'. 1—11	ΙΘ'. 29—44	ΙΒ'. 12—19
ΚΑ'. 12, 13 18, 19	ΙΑ'. 12—19	ΙΘ'. 45—48 ΚΑ'. 37, 38	
ΚΑ'. 20—22	ΙΑ'. 20—26		
ΚΑ'. 23—32 ΚΑ'. 33—40	ΙΑ'. 27—33 ΙΒ'. 1—12	Κ'. 1—8 Κ'. 9—10	
ΚΒ'. 1—14			
ΚΒ'. 15—22	ΙΒ'. 13—17	Κ'. 20—26	
ΚΒ'. 23—33	ΙΒ'. 18—27	Κ'. 27—40	
ΚΒ'. 34—40 ΚΒ'. 41—46	ΙΒ'. 28—34 ΙΒ'. 35—37	Κ'. 41—44	
ΚΓ'. 1—12	ΙΒ'. 38, 39	Κ'. 45, 46	
ΚΓ'. 13—39	ΙΒ'. 40 ΙΒ'. 41—44	Κ'. 47 ΚΑ'. 1—4	
			ΙΒ'. 20—36 ΙΒ'. 37—50
ΚΑ'. 1—14	ΙΓ'. 1—13	ΚΑ'. 5—19	
ΚΑ'. 15—42	ΙΓ'. 14—37	ΚΑ'. 20—36	

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Παράστασις τῆς τοῦ Χριστοῦ δευτέρας ἐλεύσεως κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως. Προφηταὶ πρὸς ἐγγήρους. Παραβολαί. Αἱ δέκα Περθίνοι. Τὰ πέντε τάλαντα.— Ὅρος Ἑλαιῶν
 Αἱ τῆς ἡμέρας τῆς Κρίσεως Σκηραὶ.— Ὅρος τῶν Ἑλαιῶν
 Συναγωγὰ τῶν Ἀρχόντων. Τὸ ἐν Βηθανίᾳ Δείπνον. Ἡ Προδοσία τοῦ Ἰούδα.— Ἱερουσαλήμ. Βηθανία.

ΜΕΡΟΣ Η'.

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΠΑΣΧΑ. ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ.
 ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ
 ΤΟΥ ΙΟΥΔΑΪΚΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ.

ΧΡΟΝΙΚ. ΔΙΑΣΤ.—Ἡμέρας δύο.

Προπαρασκευαί διὰ τὸ Πάσχα.— Βηθανία. Ἱερουσαλήμ
 Τὸ Πασχάλιον Δείπνον. Σολήνησις μεταξὺ τῶν δώδεκα.— Ἱερουσαλήμ
 Ὁ Ἰησοῦς πλένει τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν Αὐτοῦ.— Ἱερουσαλήμ
 Ὁ Ἰησοῦς δεικνύει τὸν Περθίνην Ὁ Ἰούδας ἐτίθεται.— Ἱερουσαλήμ
 Ὁ Ἰησοῦς προλέγει τὴν πτώσιν τοῦ Πέτρου καὶ τὸν διασκορπισμὸν τῶν δώδεκα.— Ἱερουσαλήμ
 Τὸ Κυριακὸν Δείπνον.— Ἱερουσαλήμ
 Ὁ Ἰησοῦς παραγορεῖ τοὺς Μαθητὰς Του. Ὑπόσχεσις Αὐτοῖς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.— Ἱερουσαλήμ
 Ὁ Χριστὸς ἡ ἀμπελὸς ἡ Ἀληθινή Ὁ κόσμος μοσεῖ καὶ μισήσῃ τοὺς Μαθητὰς Αὐτοῦ.— Ἱερουσαλήμ
 Οἱ διαγωμοὶ προλέγονται. Νέα πάλιν ἐπιδόσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Προσεύχεσθαι ἐν τῷ ὄνοματι τοῦ Χριστοῦ.— Ἱερουσαλήμ
 Ἡ τελευταία Προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τῶν Μαθητῶν.— Ἱερουσαλήμ
 Ἡ ἐν τῇ Γεθσημανῇ ἀγωνία.— Ὅρος τῶν Ἑλαιῶν
 Ὁ Ἰησοῦς προδίδεται, συλλαμβάνεται καὶ φυλακίζεται.— Γεθσημανῆ.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
ΚΑ'. 43—51			
ΚΕ'. 1—30			
ΚΕ'. 31—46			
ΚΣΤ'. 1—16	ΙΑ'. 1—11	ΚΒ'. 1—6	ΙΒ'. 2—8
ΚΣΤ'. 17—19	ΙΑ'. 12—16	ΚΒ'. 7—13	
ΚΣΤ'. 20	ΙΑ'. 17	ΚΒ'. 14, 13 24, 30	
			ΙΓ'. 1—20
ΚΣΤ'. 21—25	ΙΑ'. 18—21	ΚΒ'. 21—23	ΙΓ'. 21—35
ΚΣΤ'. 31—35	ΙΑ'. 27—31	ΚΒ'. 31—38	ΙΓ'. 36—38
ΚΣΤ'. 26—29	ΙΑ'. 22—25	ΚΒ'. 19—20	Α' Κορθ. ΙΑ' 28, 36 ΙΔΑΝ.
			ΙΔ'. 1—31
			ΙΕ'. 1—27
			ΙΣΤ'. 1—33
			ΙΖ'. 1—26
ΚΣΤ'. 30, 38, 40	ΙΑ'. 26, 32, 42	ΚΒ'. 39—46	ΙΗ'. 1
ΚΣΤ'. 47—50	ΙΑ'. 43—52	ΚΒ'. 47—53	ΙΗ'. 2—12

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	
Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Ἄννα καὶ Καϊάφα ὁ Πέτρος τρίς θενείται Ἀπὸν — Ἱερουσαλήμ	
Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Καϊάφα καὶ τοῦ Συνεδρίου. Μαρτυρεῖ ἐαυτὸν ὅτι εἶναι ὁ Χριστός. Καταδικάζεται καὶ ἐμπαίζεται — Ἱερουσαλήμ	
Τὸ Συνέδριον ἀδηγεῖ τὸν Ἰησοῦν πρὸς τὸν Πιλάτον — Ἱερουσαλήμ	
Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Ἡρώδου — Ἱερουσαλήμ	
Ὁ Πιλάτος ζητεῖ τὴν ἀπολύσιν τοῦ Ἰησοῦν. Οἱ Ἰουδαῖοι ἀπαγορεύουσι τὸν Βαραββᾶν — Ἱερουσαλήμ	
Ὁ Πιλάτος παραδίδει τὸν Ἰησοῦν εἰς θάνατον. Μαστιγούται καὶ ἐμπαίζεται — Ἱερουσαλήμ	
Ὁ Πιλάτος ἀφοῦ καὶ τρίτην φορὰν ἐπειράθη τὴν ἀπολύσιν τοῦ Ἰησοῦν, ἀποτιχὼν παραδίδει αὐτὸν ἵνα Στουρωθῇ — Ἱερουσαλήμ	
Ὁ Ἰούδας μεταμεληθεὶς αὐτοκτονεῖ. ἀπαγχονισθεὶς — Ἱερουσαλήμ	
Ὁ Ἰησοῦς ἀδηγεῖται εἰς Σταύρων — Ἱερουσαλήμ	
Ἡ Σταύρωσις, καὶ τὰ κατ' αὐτὴν συμβάντα — Ἱερουσαλήμ	
Οἱ Ἰουδαῖοι Σκόπιον τοῦ Ἰησοῦν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Προσεύχεται ὅπως τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ Συναίσῃ τὴν Μητέρα αὐτοῦ εἰς τὸν Ἰωάννην — Ἱερουσαλήμ	
Ἐπέρχεται Σκότος ὁ Ἰησοῦς ἐκπνέει ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ — Ἱερουσαλήμ	
Τὸ Καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ σχίζεται, τάφοι ἀνοίγονται. Ὁμολογία τοῦ Ἐκτιστοῦ τῆς γῆς. Αἱ γυναῖκες κατὰ τὴν Σταύρωσιν — Ἱερουσαλήμ	
Ἡ Ἀποκαθήλωσις ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ. Ἡ Ταφή. — Ἱερουσαλήμ	
Φρουρὰ πρὸς φάλαξιν τοῦ Μνημείου — Ἱερουσαλήμ	

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
KΣΤ' 57, 58 69, 75	ΙΑ' 53, 54 66, 72	ΚΒ' 54-62	ΙΗ' 13-18 25-27
KΣΤ' 59-68	ΙΑ' 55-65	ΚΒ' 63-71	ΙΗ' 19-24
KΖ' 1, 2, 11, 14	ΙΕ' 1-5	ΚΓ' 1-5 ΚΓ' 6-12	ΙΗ' 28-38
KΖ' 15-26	ΙΕ' 6-15	ΚΓ' 13-25	ΙΗ' 39-40
KΖ' 26-30	ΙΕ' 15-19		ΙΘ' 1-3
			ΙΘ' 4-16
KΖ' 3-10			Πρόλ. Α' 18, 19
KΖ' 31-34	ΙΕ' 20-23	ΚΓ' 26-33	ΙΩΑΝ' 16' 16, 17
KΖ' 35-38	ΙΕ' 24-28	ΚΓ' 33, 34, 38	ΙΘ' 18-24
KΖ' 39-44	ΙΕ' 29-32	ΚΓ' 35-39 39-43	ΙΘ' 25-27
KΖ' 45-50	ΙΕ' 33-37	ΚΓ' 44-46	ΙΘ' 28-30
KΖ' 51-56	ΙΕ' 38-41	ΚΓ' 45, 47, 49	
KΖ' 57-61	ΙΕ' 42-47	ΚΓ' 50-66	ΙΘ' 31-42
KΖ' 62-66			

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	
ΜΕΡΟΣ Θ'.	
Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ, ΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΩΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΑΥΤΟΥ, ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ.	
ΧΡΟΝΙΚ. ΔΙΑΣΤΗΜ. Ἡμέραι τεσσαρῆκοντα.	
Ἡ Πρώτη τῆς Ἀναστάσεως — Ἱερουσαλήμ	
Ἐπίσκεψις τῶν Γυναικῶν εἰς τὸ Μνημεῖον· Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἐπιστρέφει — Ἱερουσαλήμ	
Ὁπτασία Ἀγγέλων ἐν τῷ Μνημείῳ — Ἱερουσαλήμ	
Αἱ Γυναῖκες ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν πόλιν ὁ Ἰησοῦς συναντᾷ Αὐτὰς — Ἱερουσαλήμ	
Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἐρέχουσιν εἰς τὸ Μνημεῖον — Ἱερουσαλήμ	
Ὁ Κύριος ἡμῶν ἐμφανίζεται εἰς Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν ἐν τῷ Μνημείῳ — Ἱερουσαλήμ	
Ἐκθεσίς τῆς ἐπι τοῦ τάφου Φρουρᾶς — Ἱερουσαλήμ	
Ὁ Κύριος ἐμφανίζεται εἰς τὸν Πέτρον. Ἐπειτα εἰς τοὺς δύο μαθητὰς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ εἰς Ἐμμαοὺς — Ἱερουσαλήμ — Ἐμμαοὺς	
Ὁ Ἰησοῦς ἐμφανίζεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἀποστόλων, ἀπόντος τοῦ Θωμᾶ — Ἱερουσαλήμ	
Ὁ Ἰησοῦς ἐμφανίζεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἀποστόλων, παρόντος καὶ τοῦ Θωμᾶ — Ἱερουσαλήμ	
Οἱ Ἀπόστολοι μεταβαίνουν εἰς Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς ἐμφανίζεται Ἐαυτὸν εἰς ἐπὶ τῆς Ἀδριᾶν, εἰς τὴν θάλασον τῆς Τιβεριάδος — Γαλιλαία	
Ὁ Ἰησοῦς συναντᾷ τοὺς Ἀποστόλους Αὐτοῦ καὶ περὶ τοὺς πεντακοσίους ἀδελφοὺς, ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Γαλιλαίας	
Ὁ Κύριος ἐμφανίζεται εἰς τὸν Ἰάκωβον, ἔπειτα εἰς δύο τοὺς Ἀποστόλους — Ἱερουσαλήμ	
Ἡ Ἀνάληψις — Βηθανία	
Ἐπίλογος, ἢ συμπέρασμα τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου	

ΜΑΤΘΑΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	ΛΟΥΚΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ
ΚΗ'. 2-4	ΙΣΤ'. 1		
ΚΗ'. 1	ΙΣΤ'. 2-4	ΚΑ'. 1-8	Κ'. 1, 2
ΚΗ'. 5-7	ΙΣΤ'. 5-7	ΚΑ'. 4-8	
ΚΗ'. 8-10	ΙΣΤ'. 8	ΚΑ'. 9-11	
		ΚΑ'. 12	Κ'. 3-10
	ΙΣΤ'. 9-11		Κ'. 11-18
ΚΗ'. 11-15			
Α' ΚΟΡΝΘ. ΙΕ' 5	ΙΣΤ'. 12, 13	ΚΑ'. 13-15	
Α' ΚΟΡΝΘ. ΙΕ' 5	ΙΣΤ'. 14-18	ΚΑ'. 36-49	Κ'. 19-23
			Κ'. 24-29
ΜΑΤΘ. ΚΗ'. 16			ΚΑ'. 1-24
ΚΗ' 16-20			Α' ΚΟΡΝΘ ΙΕ' 6
ΠΡΑΞ. Α' 3-8			Α' ΚΟΡΝΘ ΙΕ' 7
ΠΡΑΞ. Α' 9-12	ΙΣΤ'. 19, 20	ΚΑ'. 50-53	ΙΩΑΝ. Κ' 30, 31 ΚΑ' 25

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

Τῶν 90 ὀμιλιῶν τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου
Εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον

ΟΜΙΛΙΑ Α΄ 4.

¶ 5. α'. σελ. 4. — Αἱ Ἅγιαι Γραφαὶ ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς ἡμᾶς πρὸς ἀνάκτησιν τῆς καθαρῆς τοῦ ψυχῆς· ὅσατι εἰς τὸν ἕκοντα βίον καθαρὴν, καὶ ἰσπύριον φαινομένην ἐπίσω· ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δυναμῆι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι περιεταί αἱ Ἅγιαι Γραφαί. Καὶ ἡ μὲν Παλαιὰ Διαθήκη ἐνομοθετήθη μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Αἰγυπτίων ἐπὶ τοῦ ἔθνους Σινᾶ μετὰ θορύβου πολλοῦ καὶ ἐν ἐκείτῃ δὲ Μωϋσαίῳ, ἡ δὲ Καιρὴ ἐν οἴκῳ μεθ' ἡσυχίας καὶ ἐν ἡμέρῃ.

β. σελ. 3. — Ἡ ἱστορικὴ πραγματεία τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου καλεῖται Εὐαγγέλιον, διότι περιέχει ἀγαθὰ, ἀγγελίας, συμπαραλασκόμενος εἰς τὸν τρόπον, δι' οὗ δύναται πᾶς ἄνθρωπος νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἰσχυρὴν τοῦ αἰωνίου θανάτου, καὶ νὰ κληρονομήτῃ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. — Ἐκ τούτου δὲ μαθητῶν πύσσαρες μόνοι ἔγραψαν Εὐαγγέλια (καὶ ἐκ τούτων δὲ πάλιν οἱ δύο εἶναι ἀκόλουθα τῶν Ἀποστόλων), διότι αἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ οὐδὲν ἔπαυον ἀνευ ἀνάγκης καὶ ἐκ φιλοτιμίας, ἀλλὰ πρὸς κινήσει ὀφιλῆσαν· εἰς δὲ καὶ μόνος δὲν συνέγραψαν Εὐαγγέλιον, διότι ἡ πληροτέτα ἐν ἅπασι συμφωνία τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν, ἐν διαφόρῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ γραφέντων, ἐναργίστερα ἀποδεικνύει τὴν ἀληθείαν τῶν ἐν τοῖς Εὐαγγέλοις ἰσχυρομένων. — Ἡ δὲ εἰς ἐπισημωδῆ φαινομένη διαφωνία τῶν Εὐαγγελιστῶν δὲν ἀποδεικνύει ὅτι τὰ Εὐαγγέλια δὲν εἶνε ἀληθῆ· διότι ἡ καὶ μέχρι λήξεων συμφωνία τῶν Εὐαγγελιστῶν ἴσχυει ὅσοις ἐπὶ λόγῳ εἰς τοὺς ἕθροισ τῆς ἀληθείας ὑπονοίας, ὅτι μετὰ προσημαίνων συνεινόησαν ἔγραψαν, ὅσα ἔγραψαν.

γ. σελ. 5. — Ἐκ τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν ὁ μὲν Λουκᾶς συνέγραψε τὸ Εὐαγγέλιόν του, ἵνα ἀσφαλῶς καὶ πιστῶς ἀναμνήσῃ τὸν Θεόφιλον, ὅσα προφητικῶς εἶχεν ὁμοίως κατηχηθῆ ὁ δὲ Ἰωάννης, ἵνα ἀκατακτάστῃ τὴν εἰς τοὺς τρεῖς ἄλλους Εὐαγγελιστοὺς ὑπάρχουσαν ἑλλειψιν πρὸς τὴν θέλειαν τοῦ Χριστοῦ εἰσεταί· ὁ δὲ Ματθαῖος καὶ ὁ Μάρκος, ἵνα καταλίπωσιν ἔγγραφοις εἰς τοὺς αὐτῶν μαθητάς, ὅσα προφητικῶς εἶχεν εἰδότες αὐτοὺς. — Ἡ δὲ συμφωνία τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν καταπαύεται πρῶτον μὲν ἐκ τῆς ἀποδοχῆς αὐτῶν παρ' ὅλης τῆς οἰκουμένης, δεύτερον δὲ ἐκ αὐτῶν τῶν αἰρετικῶν, τῶν ἰσοίων τῶ ἐπὶ τῆς παρερηγηθείας τῶν Εὐαγγελίων σθητοῦσιν φρονήματι. Ἐπισημωδῶν ἐπαρκεῖται ὑπὸ τῶν ὑποκειμένων τῆς ἀληθείας δυναμῆι αὐτῶν τούτων τῶν Εὐαγγελίων, ὅσοις βεβαιῶς θε ἦτο ἀδύνατον, τὸν τὰ Εὐαγγέλια δὲν ἀπειτέον εἶναι ὅσον ὁμοίων πρὸς αὐτὸ καὶ συνεπίς.

δ. καὶ ε'. σελ. 6. — Ἡ γενικὴ ἀποδοχὴ τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων καθ' ἕκαστον τῆς οἰκουμένης προδήλως καταδεικνύει τὴν συμφωνίαν αὐτῶν· διότι, ἐκ

¶ Οἱ ἀριθμοὶ σελίδων καὶ παραγράφων εἶναι ἕνεκ πρακτικῆς σημασίας ἐνταῦθα. Οὗτοι παραπέμπουν εἰς τὴν ἐκδόσιν Γ. Κερκυράλλη (Ἀθήναι 1873) ἐκ τῆς ἐκδοῦς ἀλήθησαν αἱ περιλήψεις αὐταί.

εὐ' Ἀπόστολοι διακόνου πρὸς ἀλλήλους, ἐν δὲ ἐπιστιμόντο ἀναμφιδέλωτα, διδάσκοντες μάλιστα περὶ τῶν μεγάλων καὶ ὀφλητῶν πραγμάτων, ὅποια οὗτοι Πλάτων, οὗτοι οὐδαίε ἄλλοι τῶν ἔτι φιλοσόφων εἶπεν, οὐδ' ἐνόησαν.

§. ς'. σελ. 9. — Ἐπιπέληται ὁ βασις Χριστόστατος τὴν ἀσύντονον προσοχὴν τῶν ἀκρατῶν αὐτοῦ, καὶ συνκατ' εἰς αὐτοὺς τὴν προηγουμένην ἀνάγκωσιν τῆς περιουσίας, ἢ μιλῶναι νὰ ἐρημεύσῃ. Ἐποδεικνύει δὲ τὴν ἀνάγκην τῆς προσοχῆς ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ζητημάτων, τὰ ὅποια καὶ ἐν αὐτοῖς ἐστὶ τοῖς προοιμίοις τοῦ Εὐαγγελίου ἐμφανίζονται ἀρῶντα ὡς γ. κ. 4) διὰ τὴν ὁ Ματθαῖος γενεαλογίαν τὴν Ἰωσήφ, μὴ ὄντα κατὰ σάρκα πατέρα τοῦ Χριστοῦ, καὶ οὐχὶ τὴν Θεοτόκον· τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ μητέρα 2) διὰ τὴν παρὰ τὴν ἐπικρατούσαν μεταξὺ τῶν Ἑβραίων συνθήκην ἀπαριθμῆαι γυναίκας, καὶ μάλιστα πέντε. κ. λ. π.

§. ζ'. καὶ η'. σελ. 44. — Προσφέρει τοὺς ἀκρατοὺς αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἀσφαλῶνται περὶ τῶν ματαίαν καὶ ἀσκοποῦν γνώσιν τῶν γνήσιων πραγμάτων, ἀλλὰ μετὰ νήφους καὶ προσοχῆς σπουδάζωσι περὶ τὴν ἀκράσιν τοῦ θείου λόγου πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν ἐν εὐρανοῖς ἀποκειμένων ἀγαθῶν.

ΟΜΙΛΙΑ Β'. 2.

§. α'. σελ. 13. — Μετὰ μητρὸν προσίμων, ἐν τῇ ὁποίᾳ, παριστῶν δὲ βραχίον τὰς ἐν τῇ Εὐαγγελίῳ ἱστορορούμενας θαυμαστάς πράξεις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, καταρογῆσθαι διὰ τοῦ ἰδίου βασιτεῖαν τὴν ἰκονίαν τοῦ διαβόλου, καὶ εἰς μέου καταθέσαντος πρὸς ἀποκρίσιν τῶν ἐν αὐτῷ ἐκλεκτῶν, σπουδάζει νὰ ἐξεγείρῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀκούοντων, ἀρχαίως τῆς ἑρμηνείας τῶν προείων λέξεων τοῦ Εὐαγγελίου.

§. β'. σελ. 18. — Ὁ Ματθαῖος λαλεῖ ἐν πρώτοις περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀποσιωπῆ τὴν θείαν, ἵνα φέρῃ τὴν ἀναγκάσθη εἰς ἐκπλήξιν καὶ θαυμασμόν ἐπὶ τῇ ἀνεκφράστῳ συγκαταβάσει τοῦ Χριστοῦ, ὅστις, Θεὸς ὢν, κατεδέξατο νὰ γείνη ἀνθρώπος, καὶ ἀνυμνήσῃ υἱὸς δαυὶδ, καὶ τὸ δὴ φρικωδέστερον! ἀπόγονος πορνῶν γυναικῶν! ὅπως ἡμεῖς ποιήσῃ υἱὸς Θεοῦ! διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς ἀποκαλεῖ τὸν Χριστὸν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ «Ἰησοῦ», ὅπου σημαίνει «Σωτῆρ».

§. γ'. καὶ δ'. σελ. 47. — Τὰς λέξεις «Χριστοῦ, υἱοῦ δαυὶδ» προσέθηκεν ὁ Εὐαγγελιστὴς, ἵνα διακρίνῃ αὐτὸν ἀπὸ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, μὴ καταγομένου ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ δαυὶδ, προτοπώσαντος δὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις, ὅπως ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ μετὰ τὴν τελευταίαν τοῦ Μωυσέως εἰσέλασιν τὸν λαὸν Ἰσραὴλ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς μετὰ τὸ τέλος τοῦ Μωσαιοῦ νόμου εἰσέρχεται τοὺς εἰς αὐτὸν πιστεύοντας εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. — Βίβλον δὲ γενέσθαι, καὶ οὐχὶ ἀπάσης τῆς οἰκουμένης Ἰησοῦ Χριστοῦ καλεῖ ὁ Ματθαῖος τὴν Εὐαγγελίον του, διότι ἡ κατὰ σάρκα γέννησις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν εἴη ἡ βίβλος καὶ τὴν βασιλίαν ἔχει τῆς οἰκουμένης. — Ἡ Τίσι δὲ δαυὶδ ἢ λέγει πρότερον, καὶ ἔπειτα ἢ υἱὸς Ἀβραάμ, ἢ διότι ὁ δαυὶδ ἦτο γνωστότερος παρὰ τοὺς Ἑβραίους καὶ ὡς ἐπισημότερος διὰ τὴν βασιλείαν, καὶ ὡς μεταγενέστερος τοῦ Ἀβραάμ. — Ὅτι ἡ Θεοτόκος κατήγετο ἐκ τοῦ γένους δαυὶδ δέκνεται 1) ἐκ ὧν ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἀσκαῖς λέγει ὅτι ἢ ἡ Παρθένος ἦν ἐξ οὐρανοῦ καὶ πατριὰς δ α υἱὸς, ἢ καὶ 2) ἐκ τοῦ ὅτι καὶ ὁ Ἰωσήφ κατὰ τὴν γενεαλογίαν τοῦ Ματθαίου εἶμαι τὸ γένος ἐκ τοῦ δαυὶδ ὅθεν ἐπιτελεῖται ὅτι καὶ ἡ Θεοτόκος εἴη ἀπόγονος τοῦ δαυὶδ, διότι κατὰ νόμον Ἰουδαϊκὸν ἐν ἐπιστάσει εἰς τὸν Ἰωσήφ νὰ λάβῃ σὺζυγον ἐξ ἄλλης φυλῆς καὶ πατριᾶς, εἴμῃ ἐξ ἑνὸς καὶ αὐτὴς κατήγετο τοῦτοις δὲ τὸν νόμον ἐν ἡδύοντι νὰ παραβῇ ὁ Ἰωσήφ, δίκαιος ὢν. — Ἀπιστώπηται δὲ ὁ Ματθαῖος τὴν γενεαλογίαν τῆς Θεοτόκος, ἵνα μὴ σκανδαλίωσῃ

τοὺς Ἰουδαίους, παρὰ τοὺς ἰσοῦτοις ἐπεκρίτει συνθήκην νὰ μὴ γενεαλογῶνται αἱ γυναῖκες, καὶ δι' ἄλλον δὲ λόγον μεταηρώδη, ἐν ἐνστάσει ὁ Χριστόστατος σιωπῆ.

§. ε'. καὶ ς'. σελ. 20. — Ἐπιπέληται τοὺς ἀκρατοὺς τοῦ ὁ θείος Χριστόστατος διὰ τὴν ἐπικρατούσαν παρ' αὐτοῖς ἄγνοιαν τῶν θείων Γραφῶν, καὶ διὰ τὴν διαπίπνῃ τοῦ γένου εἰς ματαίαν καὶ ψυχολαθεῖς πράξεις, (οἷον, γέλωτας ἀπρεπῆς, πολυλογία ἀκαίρους, ψευδοκίνας, καὶ τὰ τοιαῦτα,) παραινέει αὐτοὺς πατρικῶς, ἵνα ἀποθώσωσι τῶσαν βλαστὴν μέριμναν, καί, τὴν δεικνύσαν αὐτῶν ἀπὸ παντὸς ψυχολαθεῖν λόγου καὶ ἔργου ἀποστεινῶντας, σπουδάζωσιν ἐπιμελῶς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν θείων Γραφῶν πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς αἰώνιου ζωῆς.

ΟΜΙΛΙΑ Γ'. 3.

§. α'. σελ. 24. — Ὁ ἱερός μυστηριώδης λόγος, δι' ὃν ὁ Εὐαγγελιστὴς τὸν ἐγκαταλόγηται τὴν Θεοτόκον, ἀλλὰ τὸν Ἰωσήφ, εἶναι ἵνα μὴ σκανδαλίωσῃ τοὺς Ἰουδαίους διότι, εἰς αὐτοὺς ἐμάνθανοι ὅτι ἡ Θεοτόκος ἰγέννησεν ἀσπέρως τὸν Χριστὸν, ἀναμφιδέλωτα, παρῶλο ὄντες, ἤθελον συλλάβει κατ' αὐτῆς ὑπόψιν ἐπὶ μοιχείᾳ, καὶ ἐπομένως ἤθελον ἴσως λιθοβολῆσαι αὐτὴν κατὰ τὸν νόμον.

§. β'. σελ. 25. — Ὁ Ματθαῖος παρέλιπε τὸν Ἰωσήφ, διότι οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ οὐδὲν καινὸν εἶχον πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας, καὶ ἐπιπέληται πρὸς τοὺς πρόγονοις τοῦ Χριστοῦ. — Ἀναφέρει δὲ ὁ Εὐαγγελιστὴς τὴν Θάμαρ, ἥτις ἐγέννησε, παρανόμως συνελθούσα μετὰ τοῦ Ἰούδα, (1 α δὲ γ 4) τοῦ Χριστοῦ οὐδέλωτος ἡσχίνη νὰ γεννηθῇ ἐκ τοιοῦτων προγόνων, διότι οὕτως αὐτὸν διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος ἡμᾶς τε καὶ τοὺς Ἰουδαίους, καυχομένους ἐπὶ τῇ καταγωγῇ αὐτῶν ἐκ τοῦ Ἀβραάμ, ἐπὶ οὐδὲν μὲν φέρει ἀφίλειαν ἢ εὐλαδίαν ἢ τῶν προγόνων ἀρετῆ ἢ κακία, ὅταν δὲν ἔχη τις ἴδιον ἀρετὴν καὶ 2) ὅτι ὁ νόμος οὐδ' ἔσ' αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου Ἰούδα ἐτηρήθη, ὅπου προσηκῶς καταδικάζει τὴν ἀνάγκην τῆς ἰλιούσεως τῆς χάριτος διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ.

§. γ'. σελ. 27. — Ἐκτὸς τοῦ Φαρισαίου, ὅστις συνακαθίσταται μετὰ τῶν προγόνων τοῦ Χριστοῦ, ὁ Εὐαγγελιστὴς ἀναφέρει καὶ τὸν ἀτίθειον ἐβραῖο Ζαρά, διότι ἀμφοτέρους οὗτοι εἶναι τὸν παραβῆναι τῆς γεννήσεως τῶν προποιοῦν τοὺς δύο λαοὺς, ἦτοι τὸν μὲν παλαιὸν Ἰσραὴλ ὁ Φαρισαῖος, τὸν δὲ τὸν Ζαρά.

§. δ'. σελ. 28. — Ἡ Ρουθ ἡ σκώρος τοῦ Βοὸθ προεικονίζει τὴν ἐκκλησίαν, τὴν νύμφην τοῦ Θεοῦ διότι, καθὼς ὁ Βοὸθ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ρουθ, καταγομένην ἐξ ἐσθλῶν γένων, καὶ ζῶσαν ἐν ἐσχάτῃ ποιεῖ, ἔργῳ πρῶτον αὐτῆς ἡρώδη καὶ πατριᾶς, συγγενεῖς τε καὶ γνωστοί, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς ἐνυμνήσῃ τὴν ἐκκλησίαν τῶν πιστῶν, ἀπὸ πρότερον αὐτῆς ἡρώδη πατριᾶς, γένους, καὶ πάντα τὰ ἐκείνης.

§. ε'. σελ. 29. — Προσφέρει ὁ βασις Χριστόστατος τοὺς ἀκροατοὺς αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἐπιβρῶνται εἰς τὰ ἐκείνων κατορθώματα, οὐδ' ἐπικρινοῦσιν, ὡς ὁ Φαρισαῖος, τὸν βίον τῶν πλησίων των, ἀλλ' ἐνοήσωσι καὶ ἡκολούγησι τὰς ἐκείνων ἀκρασίας, καὶ ἐνὶ λόγῳ, ἐμψυχώσωσιν ἐν ἐκείνοις τὴν ταπεινοφροσύνην, ἥτις εἶναι μήτηρ πάντων τῶν ἀγαθῶν, καὶ πρότερος τῆς αἰώνιου ζωῆς.

ΟΜΙΛΙΑ Δ'. 4.

§. α'. σελ. 33. — Εἰς τρία μέρη διαιρεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς τὰς ἀπὸ Ἀβραάμ μέχρι τοῦ Χριστοῦ γενεάς, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι αὐτοὺς διὰ τοῦ ἀσέβοτος καὶ οὐτε διὰ τοῦ μοναρχικοῦ, οὐτε διὰ τοῦ ἀλεγεινικοῦ πολιτικῆματος ἀβελτιώθησαν. — Εἰς δὲ τὰς 46 γενεὰς τοῦ τρίτου μέρους περιλαμβάνει καὶ τὴν μετακίσιαν τῆς Βαβυλώνας καὶ τὸν

Χριστόν. — Μνημονεύει δὲ καὶ τῆς εἰς Βαβυλῶνα αἰχμαλωσίας τῶν Ἰουδαίων, διὰ τὴν δεῖξαι ὅτι καὶ μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν οὗτοι ἔμειναν ἀδιόρθωτοι. — Ἀρχεται δὲ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ οὐχὶ καθ' ἕνα τρόπον ἔρχονται οἱ Προφῆται τῶν προφητειῶν των, (ἦτοι, α' Ὅρασις, ἢν εἶδεν, β κ.λ.π.) πρῶτον, διότι οἱ ἀναγκασταί, δὲ ὅτε ἔγραψε τὸ Εὐαγγέλιον, ἔγινωσκον τὴν ἐκ Θεοῦ ἀποστολὴν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, καὶ ἀπιστίας ἐπίστατον εἰς τοὺς λόγους τῶν δευτέρου, διότι τὰ τελευτάνα θαύματα ἐπιστοποῦσαν τὴν ἀλήθειαν τῶν ὄσων ἔλεγε· ὥστε δὴν εἶχε ἀνάγκη τῶν συστατικῶν λόγων, τοὺς ὁποίους μεταχειρίζοντο οἱ Προφῆται πρὸς διόφρασιν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ψευδοπροφητῶν.

§. δ'. σελ. 36. — Καὶ ἀρχόμενος ὁ Μανθαῖος τῆς γενεολογίας, καὶ ἀνακρινάμενος αὐτὴν, ἀναφέρει τὸν Δαυὶδ καὶ τὸν Ἀβραάμ, διότι εἰς ἀμφοτέρους τούτους ἴδωκεν ὁ Θεὸς τὰς ἐπαγγελίας του. — Παρελήπτων δὲ τὴν εἰς Αἴγυπτον καθ' ὅσον τῶν Ἰσραηλιτῶν, μνημονεύει τὴν εἰς Βαβυλῶνα μετακίσησιν αὐτῶν, διότι μεταγενεστέρως καὶ εἰς ἀμαρτιῶν των ὑπέστησαν αὐτῆν. — Τὸν Ἰωσήφ δὲ καλεῖ α ἄδερξ Μαρίας, ἢ ἵνα δεῖξῃ ὅτι διὰ τὴν Θεοτόκον ἐγενεαλόγησε τούτου. — Ὅτι δὲ ὁ Ἰωσήφ δὴν ἦταν ἀνὴρ τῆς Μαρίας δεκνόμενος ἐκ τῶν ἐπιθέτων τοῦ Εὐαγγελιστοῦ· α Τῷ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις κ.λ.π.». — Πρὸ τῆς γενήσεως δὲ τοῦ Χριστοῦ προτίθεται ὁ Εὐαγγελιστὴς τὴν γενεολογίαν αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀνεργάστη ἀπολεχθῆ τὴν θαυμαστὴν τρόπον τῆς γενήσεως βλέπων ἐκ τῆς ἀπὸ Ἀβραάμ ἕως Χριστοῦ ἀριθμήσεως τῶν γενιῶν ὅτι ἐκτελεσθῆσαν αἱ προφητεῖαι Ἰακώβ καὶ Δανιὴλ, δι' ὧν προσδιορίζεται ὁ χρόνος τῆς ἐλευθερίας τοῦ Χριστοῦ. — Ἡ Θεοτόκος δὲ ἔμεινε ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἰωσήφ, ἢν καὶ μνηστὴρ αὐτοῦ, διότι τοιαύτῃ ἤτο παρ' Ἰβραεῖσις ἡ συνήθεια.

§. ε'. σελ. 36. — Ἡ Θεοτόκος δὴν ἐνείληθε πρὸ τῆς μνηστείας, ἵνα μὴ ὑποπτεθῆ ὡς μοιχαλίσ. — Τὸ δὲ ἀεὶρεθῆν σημαίνει τὴν ὅλως ἀνεπίστατον ἀλλοθίην τῆς Παρθένου. — Ὁ Χριστιανὸς ἐρείλει νὰ πιστεύῃ, καὶ νὰ μὴ κομωπραγομένη ματαίως τὸν ἀκατάληπτον τρόπον τῆς ἀνθρωπίνης γενήσεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ μέλεια τῆς θέσεως. — Ἴνα δεῖξῃ ὁ Εὐαγγελιστὴς ὅτι δὴν ἐπέλασον ἀφ' αὐτοῦ τὴν θαυμαστὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, χαρακτηρίζεται ὡς μαρτὴς εἰς τὸν Διδάκτολιν αὐτοῦ, εἰσαίρει τὸν δίστατον Ἰωσήφ, βεβαιώων δὲ ὡν ἐκάθε τὴν ἀλήθειαν τῆς τοιαύτης γενήσεως. — Δίκαιον δὲ λέγει τὸν Ἰωσήφ, ὡς ἔχοντι ἀπίστος τὰς ἀρετάς.

§. ε'. σελ. 38. — Ὁ δίκαιος Ἰωσήφ, μὴ θελήσει νὰ τιμωρήσῃ κατὰ νόμον τὴν Θεοτόκον, μηδὲ κἄν νὰ θεωρήσῃ αὐτὴν ὑπεύθυνον τὴν ἀφῆλθῃ τῶν χριστιανῶν πολιτείαν, ἢν ὁ Χριστὸς ἔμελλε νὰ ὑποδείξῃ. — Ὁ ἄγγελος δὴν ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν Ἰωσήφ τὴν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἀλλοθίην τῆς Θεοτόκου πρὸ τοῦ θάρρους του, ἵνα μὴ οὕτως ἀπιστίας παθῇ ὅσα καὶ ὁ Ζυχαρίας· αὐτὸς ἡ Θεοτόκος ἀνεκάλυψε εἰς τὸν Ἰωσήφ τὴν ἀκαταλόγητον τῆσιν ἀλλοθίην, διότι δὴν ἤθελε πιστωθῆ ὡς ὑποπτευομένη παρ' αὐτοῦ.

§. ε'. σελ. 39. — Δὴν εὐαγγελισθῆ ὁ ἄγγελος τὴν Θεοτόκον μετὰ τὴν ἀλλοθίην αὐτῆς, ἵνα μὴ μόνον ἀπιστήσῃ ἡ Παρθένος θορυβηθεῖσι, ἀλλὰ καὶ ἵνα μὴ ἀπώσθῃ δι' ἀλογίαν. — Κατ' ὅσον δὲ ἐπιφάνεται ὁ ἄγγελος εἰς τὸν Ἰωσήφ, διότι δὴν εἶχε ὅσως ἀνάγκη φανερὰς ἀπιστίας, καθὼ πιστὸς καὶ φιλόσοφος.

§. ε'. καὶ ζ', σελ. 41. — α Τὸν Δαυὶδ ἡ ἐλευθερία τοῦ Ἰωσήφ ὁ ἄγγελος, ἵνα ἀπαλλάξῃ αὐτὸν πάσης παραχθῆς, ἀνεκμνηστικῶν τῆς διὰ τοῦ Δαυὶδ ἐοικετοῦ εἰς τοὺς Ἰουδαίους ἐπαγγελίας. — Τὸ δὲ ἀγωνακί σου ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ « τὴν μνηστῆν σου. » — Πληροφορεῖ δὲ ὁ ἄγγελος τὸν Ἰωσήφ περὶ τῆς ἐκ Πνεύματος συλλήψεως τῆς Παρθένου, 1) ἀποκαλύπτων πρὸς αὐτὸν ὅσα διενεχέτο καθ' αὐτοῦ, 2) παρέχων εἰς αὐτὸν τὴν πα-

τρικὴν τιμὴν τοῦ νὰ ἐπιβίη αὐτὸς εἰς τὸν Χριστὸν ἐκ ὑπὸ Θεοῦ ἑρισθὲν ὄνομα Ἐλεός, β 3) προλήγων τὴν διὰ τοῦ Χριστοῦ γεννηομένην ἀπαλλαγὴν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, καὶ 4) παρέχων καὶ τὸν Ἠσαΐαν εἰς ἐπιμνηστικῶν. — Ἐννοεῖ δὲ ὁ ἄγγελος α λαὸν αὐτοῦ ἢ οὐ μόνον τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλὰ καὶ ὅσα ἔθνη ἐμῶν νὰ πιστωσῶσιν εἰς τὸν Χριστόν. — Διὰ τῆς φράσεως αὐτῆς οὕτως τὸν λαὸν αὐτοῦ κ.λ.π. διευκρίνει ὁ ἄγγελος ὅτι τὸ γεννηθῆσθαι πατρίων ἢτο ἴδιος τοῦ Θεοῦ, διότι τὸ συγχωρεῖν ἁμαρτίας εἶναι ἴδιον μόνου τοῦ Θεοῦ. — Προτίθεται ὁ θεὸς Χριστέστομος τοὺς πιστοὺς, ἵνα ἀναλόγως τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ ἐλεγγείας βεβαιώσωσιν αὐτούς, καὶ διακρινάτωσιν ἀπὸ τῶν μὴ πιστῶν οὐ μόνον ἐκ τοῦ τόπου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ἕνα ζῶσι.

§. η' σελ. 44. — Παραβάλλον τὸν παρὰ λόγον ζῶντα ἀνθρώπον πρὸς τὸ θῆρτι καὶ τοὺς δαίμονας, εἰρήσει αὐτὸν πολλῶν χεῖρα τούτων, καὶ συμβουλεύει τοὺς ἀκούοντας ἵνα μὴ σπουδάζωσιν εἰς τὴν μετὰ περιεργίας κἀπαρῆν καὶ στείλωσιν τὸ σῶμα του, ἀλλὰ νὰ ἔχωσιν ὡς καθήκον τὸς βίους τῶν ἁγίων καὶ τὰς ἁγίας Γραφάς.

§. θ'. σελ. 46. — Ἐξομαρτὸν τὸν θυμὸν πρὸς λίοντα καὶ ἔχιδνας, καὶ ὑποδεικνύει ὡς μέλας, συντελοῦντα εἰς τὴν ἀποκοπὴν παντὸς πάθους, τὴν μεταλήψιν τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, τὴν μελίτην τῶν ἁγίων Γραφῶν καὶ τὴν ἐλεγγοσύνην.

§. ι'. σελ. 47. — Διὰ μὲν τοῦ Ναβουχοδονόσορος ἀποδεικνύεται τὸ ἀνήγητον καὶ τὸ ἀνεύχον τῶν ἐπὶ τῇ θυνάμει καὶ τοῖς λοιποῖς αὐτῶν ἐπιγείας ἔθραβε ἐπαρημονίαν, διὰ δὲ τῶν τριῶν παιδῶν ἡ ἐρρησις καὶ ἡ ἰσχὺς τῶν εἰς Θεὸν ὀκνησομένων καὶ τοιαύτων.

§. ια'. σελ. 49. — Προτίθεται τοὺς ἀκούοντας, ἵνα, καθὼς οἱ παῖδες τὴν εὐνοῖαν τοῦ Ναβουχοδονόσορος, οὕτω καὶ αὐτοὶ κατακρονοῦσιν τὴν εὐνοῖαν τοῦ μακρομῆ, ἦτοι τὸν πλάστον, καὶ μουσικῆς προτιμῶσιν αὐτὸν τὴν ἐκ τοῦ θεοῦ φέδον καὶ τῆς ἀγάτης συνουσιωμένην πνεύαν, ὅπως ἀπαλλαγῶσι τοῦ πυρὸς τῆς αἰωνίου κολάσεως, ὡς οἱ τρεῖς παῖδες τῆς καίμου.

§. ιβ'. σελ. 50. — Συμβουλεύει τοὺς μὲν πλουσίους νὰ δροσίζωσι διὰ τῆς ἐλεγγοσύνης τοὺς ἐν τῇ καίμῳ τῆς πτωχίας καιρῶντας, ἐάν θλώσιν, καὶ αὐτοὶ νὰ ἀπαλλαγῶσι τῆς φλογὸς τῆς γειννης, τοὺς δὲ πένιτους, ἵνα μετὰ εὐχαριστίας φρωσι τὴν κτωχίαν πρὸς ἀπαλλαγὴν ἐκ τῆς μελλόσης κολάσεως.

ΟΜΙΑΙΑ Ε'. 5.

§. α'. σελ. 52. — Νοθεύει τοὺς ἀκροατοὺς τοῦ ὁ θεὸς Χριστέστομος, ἵνα μετὰ τὸ τέλος τῆς διδασχῆς ἀπέρχωνται ἕκαστος εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ συναθροίσει περὶ αὐτὸν τὴν αὐτοῦ γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα, διδάσκῃ αὐτοὺς ὅσα ἤκουσε, ἵνα τοιοῦτοίτιμος καὶ αὐτοὺς διατηρῇ αὐτὰ ἐν τῇ μνήμῃ του, καὶ μὴ ληθμονῇ διὰ τῶν ἀπίτων ἀνεκαστροπῶν καὶ ἁμιλιῶν· οὕτω δὲ καὶ αὐτοὶ θέλει ἀκούσθαι εἰς τὸ νὰ ἐνεθῆ σφίσις τὸν ἐπιτέως διδασκαλίαν, καὶ τὸν διδάσκοντα εἰς τὸ νὰ διδάσκῃ τελεσφώτερον.

§. β'. σελ. 53. — Ὁ ἄγγελος ἀναφέρει πρὸς τὸν Ἰωσήφ τὴν προφητείαν τοῦ Ἠσαΐου, α μὴ ἡ Παρθένος κ.λ.π. β, ἵνα ὁ Ἰωσήφ, ἀνεκμνηστικῶς τῆς προφητείας, ἦτις προέλεγε ἐπὶ Παρθένου θέλει συλλάβεαι, βεβαιωθῆ περὶ τῆς θαυμαστῆς συλλήψεως τῆς Θεοτόκου. — Τὸ ὄνομα α Ἐμμανουὴλ ἔρχεται τὴν ἐκδοσιν, τὴν ὁποῖαν τὰ πράγματα ἐλάβον δεῖ α Ἄδρας ἐνανθρωπήσει ἐπακρωθῆ εἰς τὸς ἀνθρώπους. — Ἡ δὲ λέξις α Παρθένος α εἶνε πιστοτέρα τῆς λέξεως α νεάνεις, ἢ διότι αὐτὴ μὲν προφῆταις εἰς μεταφράσεως ὑπέσταντο, μετὰ Χριστόν γεννημένη καὶ ὑπὸ Ἰουδαίων, ἡ δὲ λέξις α Παρθένος α ἐκ μεταφράσεως γρηθείς, πρὸ Χριστοῦ καὶ ὑπὸ τῶν Ἰβδημοῦσιν γεννημένη.

ὁ γεννηθεὶς ἦτο Υἱὸς Θεοῦ. — Ἡ ὁμοιωσις, τὴν ὅποιαν οἱ μάγοι ἔδειξαν εἰς τὴν δια-
ταξὴν τοῦ Ἀγγέλου, τοῦ νὰ ἀπέλθωσι εἰς τὰ ἴδια δι' ἄλληλ' ἄλλοι, ἠμφαίνει τὴν πίστιν
αὐτῶν. — Ἡ εἰς Αἴγυπτον φυγὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ εἰς Περσίαν ἀναχώρησις τῶν μά-
γων ἀνομοκλήθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, τὸ μὲν πρῶτον, ἵνα διὰ τῶν μάγων κηρυχθῆ ἡ Περ-
σίς ὁ Χριστός, καὶ ἵνα ὁ ἕκτατος Ἡρώδης παρατηρῆ τὴν κατὰ τοῦ Χριστοῦ ἐπιβου-
λὴν, βλάπων ὅτι ἐδύνατον εἶναι νὰ μετακινήσῃ τὴν βουλήν τοῦ Θεοῦ τὸ δι' αὐτόν, ἵνα
μὴ νομισθῆ ὁ Χριστὸς κατὰ φαντασίαν ἀνθρώπου, ἐμπέπτωσεν ἐν Βηθλεὲμ εἰς τὰς χεῖρας
τοῦ Ἡρώδου, καὶ μὴ φρονεώμενος.

§. 6. σελ. 88. — Ἡ εἰς Αἴγυπτον μεταβάσις τοῦ Χριστοῦ ἐγένετο, ἵνα πληρωθῆ ἡ
Προφητεία, καὶ ἵνα προηλωθῆ ἡ ἐπιστροφή τῆς Αἰγύπτου. — Οἱ εἰς αὐτῆς τῆς γεννή-
σεως τοῦ Χριστοῦ πειρασμοὶ εἰσι τόσος τῶν πειρασμῶν, οἵτινες ἐπακολουθοῦσιν ἐξ ἀρχῆς
εἰς πάντα χριστιανόν.

§. 7. σελ. 89. — Εἰς τὰς χαρισμάνας καὶ λυπηρὰς περιστάσεις τοῦ Ἰωσήφ δια-
γράφεται ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ, καθ' ὃν συνεθίξεν νὰ παρέχῃ εἰς τὸν ταυτοῦ λαόν, ὅτι μὴ
χρῆται, ὅτι δι' ἰσάκας.

§. 8. καὶ 9. σελ. 94. — Παναθεὶς τοὺς ἀδύνατους, ἵνα μιμηθῶσι τὸν ζῆλον τοῦ Αἴ-
γυπτίου ἐκείνου, οἵτινες, διάγοντες πρῶτον βίαν ἀκόλαστον, καὶ κατοχόμενοι ὑπὸ μωρίας
προλήψαν καὶ δαιδαλομανίαν, καὶ οἰκόντες θερμὸν νότον, οὐχ ἤττον ἦσαν ἴσως ἔσται διὰ
τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ἀπὸλλέθησαν πάσης κοιλίας καὶ πλάνης, καὶ ἔξω σώφρονος
βίου, ὅσοι μερτορεὶ προφασίως τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ὥστε αὐθόλας δικαιολογεῖται
ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος, προβάλλων ὡς αἰτίαν τῆς αὐτοῦ πονηρίας τὸν νότον, ἡ τοῦ περὶ
αὐτῶν ἀνθρώπου, ἡ ἄλλα τι, διότι ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ δύναται μεθ' ἑαυτῶν φαινο-
μένως δυσκολίως νὰ μεταβάλῃ τὴν φύσιν τοῦ πονηροῦ ἐπὶ μίμῃ τῶ ἀρετῶν τοῦ νὰ βελήσῃ
καὶ αὐτός, καὶ πιστεύσῃ τελείως εἰς τὸν Χριστόν.

ΟΜΙΛΙΑ Γ'. 9.

§. α'. σελ. 95. — Ἡ ὁμότης τοῦ Ἡρώδου, καὶ οὐχὶ ὁ Χριστός, αἰθύνεται διὰ τὴν ἐν
Βηθλεὲμ σφαγὴν τῶν Παρθένων διότι ὁ Ἡρώδης, ἐσκοτεινόμενος ὑπὸ τοῦ πύθους τῆς φιλαρ-
χίας, εἰκότως πράττει, εἰκότως τὸν φόνον τῶν ἡγιασμένων.

§. 6. σελ. 96. — Ἐπέτρεψεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἡρώδην νὰ ἀφαιρῆσθαι ἀδικίαν τὴν ζω-
ν τῶν ἡγιασμένων, διότι ἐγένωσκον ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀδικίαν οὐ μόνον εἶναι ἤθελε
εὐλαΐαι, ἀλλὰ καὶ ἀφελήσαι τὰ παιδιὰ, ἐπαυθῆσαν τὰς ἐν οὐρανοῖς ἀμοιβὰς αὐτῶν, καθ-
ὅσον ὁ Θεὸς παραχωρεῖ συνθήκας νὰ ἀδικῶσιν ἐπὶ τῆς γῆς οἱ μὲν ἐάρατοι πρὸς ἐπιπέτη-
σιν τῶν μετὰ θάνατον ἀμειψίων, οἱ δὲ ἀμετρητοὶ πρὸς διόλυσιν τῶν ἰδίων ἀμαρτη-
μάτων.

§. 7. σελ. 98. — Ἄ Ραχὴλ ἢ καλεῖται ἡ Βηθλεὲμ ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς Ραχὴλ, συ-
ζύγου τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, ὁ τόπος τῆς ὁποίας ἐκεῖτο πλησίον τῆς Βηθλεὲμ.

§. 8. σελ. 100. — Μετακλιθὲν ὁ Θεὸς τὸν Ἰωσήφ καὶ τὴν Παρθένον εἰς τὴν Αἰγύπτου
εἰς τὴν Ἰαλλίαιαν, ἔδειξαν ὅτι εἰν ἔγκαταλείπει τοὺς ἐλακτοὺς αὐτοῦ εἰς πειρασμοὺς
ἀδικαίειτους, ἀλλὰ καὶ ἐξήγει αὐτοὺς ἐξ αὐτῶν πρὸς ἀνακούρσεις καὶ παραμυθίας.
Ἡ πραγματικὴ βῆσις αὐτῶν ἐν Αἰγύπτῳ κληθήσεται ἡ εὐρίσκειαι εἰς τινὰ τῶν ἐξ ἀμελείας
τῶν Ἰουδαίων ἀπολοθησάντων προφητικῶν βιβλίων. — Ἡ ἐν τῇ αὐτῷ ἐκείνῃ Νασαρετὶ διαμονὴ
τοῦ Χριστοῦ διδάσκει ἡμᾶς ὅτι μόνον ἡ ἀρετὴ συνιστῆ τὸν σταλιστῆν καὶ τὴν εὐγένειαν
τοῦ ἀνθρώπου, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ εὐδαιμονία καταγωγῆ, καὶ πατρὸς, καὶ πλοῦτος κ.λπ.

§. 9. σελ. 102. — Νοθεῖται ὁ θεὸς Χριστοῦ τομῶς τοῦ μὲν εὐγενεῖς καὶ πλοῦτοις νὰ μὴ

ἐπαίρωνται ἐπὶ τῇ αὐτῶν εὐγενείᾳ καὶ τῷ πλοῦτι, ἀλλὰ νὰ ἐκζητοῦσι τὴν εὐγένειαν τοῦ
Θεοῦ, καὶ τὸν πλοῦτον τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ τοὺς δὲ δυσγενεῖς καὶ πένιτους νὰ μὴ ἀδωμά-
σιν ἐπὶ τῇ δυσγενείᾳ καὶ τῇ πείνῃ, ἀλλὰ νὰ ἀποφύγοιεν πάσης δυστυχίας τὴν πτωχίαν
τῶν πονηρῶν πράξεων, καὶ νὰ ἐζητοῦσι τὴν ἀρετὴν, ἥτις μόνον δύναται νὰ πλουτίσῃ καὶ
ἐξυγιανθῇ αὐτοὺς ὁμοίως τῷ Θεῷ.

§. 9. σελ. 104. — Παραβάλλων τοὺς φιλοπόρους πρὸς γεωργούς, οἵτινες κατακρύ-
πτουσι ἐν λάκκῳ τὸν σίτον, καὶ ἐπιτίσσωσι τὰ δάκρυα τῆς φιλαργυρίας ἀποτάλαγματα,
συμβουλεύει αὐτούς, ἵνα τὸν μὲν ζυγὸν τῆς ἀίτιου δουλείας τῷ γεωρῷ ἀπαυθῶσιν, τὸν
δὲ τῆς ἐντέμου δουλείας τοῦ Χριστοῦ ἔρωσι πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀγαθῶν.

ΟΜΙΛΙΑ Γ'. 10.

§. α'. σελ. 106. — Ἡ φράσις α ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἢ ὅλησι τὸ τριακοντὸν
ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἔτος, διότι συνεθίξεν ἡ Γραφὴ νὰ μεταχειρίζηται τὰς
φράσεις α ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἢ καὶ α ἔτος ἢ πρὸς ἐξιστασίαν καὶ τῶν μετὰ
κολλὰ ἐπὶ ἕτερον γεννησόμενων πραγμάτων. — Τριακοντῆς ἦσαν ὁ Χριστὸς ἵνα
ἠαπτισθῆ, ὅπως μὴ, προεθόμενος διὰ τοῦ βαπτίσματος νὰ ἀποπληρώσῃ καὶ καταργῆσθαι
τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, καὶ ἐρχόμενος πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου πρὸ τῆς τριακονταετη-
ῆς, ἔδωκε εἰς τοὺς ἀνοήτους ὑπόνοιαν ὅτι κατέλυσε τὸν νόμον τούτον, ὡς μὴ δυνα-
μένος νὰ τὴν τηρήσῃ ἀκροβῶς, διότι ἡ μίση τῶν τριάντων ἔτων ἡλικίας εἶναι ἐπιδη-
κτικὴ καὶ τὸς πάσης καὶ ἡ μὲν παιδικὴ ὑπόλοιποι εἰς τὴν ἀνοήσιαν καὶ δειλίαν, ἡ δὲ
νεανική εἰς τὰς ἡδονὰς, ἡ δὲ μετὰ ταῦτα εἰς τὰ χρέματα. — Τὸ ἐν ὕδατι βάπτισμα ὁ
Ἰωάννης εἰλεῖται κατὰ θεῖαν διαταγὴν.

§. β'. σελ. 108. — Ὁ σκοπὸς, πρὸς ὃν ἀπέβλεπον ὁ Ἰωάννης βαπτίζων ἦτο νὰ φέρῃ
τοὺς ἀνοηθῆτους Ἰουδαίους εἰς συναισθησὴν τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν, καὶ διεγείρῃ ἐν αὐτοῖς
τὴν ἀνάγκην καὶ ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὸν ὄντα αὐτοῦ κηρυττόμενον Σωτῆρα
τοῦ κόσμου, ὅπως τῶντοι δὲ αὐτοῦ τῆς ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν. Εἰς ταῦτα δὲ τὴν εἰς
Χριστὸν πίστιν τὰ μέγιστα συνετίλει ἡ πρὸς τὸν συνιστάμενον τὸν Χριστὸν Ἰωάννης
ὀπληρῆς τῶν Ἰουδαίων καὶ ἡ ἐξ οὐρανοῦ ἐν Ἰερουσάλη ἀκουσθέντα μαρτυρία τοῦ Πατρὸς
περὶ τοῦ Υἱοῦ. — Βασιλείαν δὲ οὐρανῶν καλεῖ ὁ Ἰωάννης τὴν πρώτην καὶ δευτέραν
αὐτῷ Χριστοῦ παρουσίαν σημασιωμένως, ἵνα ἕνκα τῆς ἀπαρχῆς τῶν λαγομένων διεγερ-
θῶσι οἱ Ἰουδαῖοι εἰς ζήτησιν καὶ ἐλπίσιν τοῦ κηρυττομένου.

§. γ'. σελ. 110. — Τὸ ἔργον, πρὸς ὃ ἀπεστέλλη ὁ Ἰωάννης, ἦτο ἡ προπαρασκευὴ
τῶν ἀκούστων εἰς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν διὰ τοῦ βαπτίσματος τῆς μετανοίας.

§. δ'. σελ. 114. — Ἡ ἐντέλῃς τοῦ Ἰωάννου ἐνδομασία καὶ ἡ ἀπλότης τῆς διαίτης
ἐκεῖθεν εἶχον νὰ δεικνύωσι τοὺς ἀνθρώπους τὴν καταργήσασιν τῶν κρηκαρίων ἀγαθῶν
καὶ τὴν ἐπιθυμίαν πρὸς ἀπόλασιν τῆς ἐν τῷ Παραδείσῳ ζωῆς τοῦ Ἀδάμ.

§. ε'. σελ. 118. — Τὴν πρὸς τὸν Ἰωάννην συρροὴν τῶν Ἰουδαίων ἐπηύξανεν εἰς
καὶ ἡ ἐπὶ πολλοὺς χρόνους ἑλληνικῆς Προφῆτου καὶ ὁ καινοφανὴς τρόπος τοῦ κηρύγματος
αὐτοῦ. — Τὸν λιτὸν βίον τοῦ Ἰωάννου ὁ θεὸς Χριστοῦ τομῶς παραίτη ἡμᾶς νὰ μιμη-
θώμεν, ἀποστραφώμεν δὲ τὸν τρυφήν καὶ ἡδοναθῆ.

§. ζ'. σελ. 118. — Συνιστῆ ὁ θεὸς Πατὴρ τὴν ἀληθῆ καὶ ἡγίαν μετανοίαν, συνι-
σταμένην εἰς τὴν τελείαν ἀποχρῆσιν τῶν προηγουμένων πονηρῶν πράξεων, καὶ εἰς τὴν
ἀπαύρσιν πάσης ἀγαθῆς.

§. η'. σελ. 116. — Συνιστῆ ἐπίσης τὴν ἐν τοῖς πειρασμοῖς ὑπομονὴν, λίγων δεῖς
ὁμοίως αἰτούμεν παρὰ Θεοῦ ἀγαθῆν τινα αἰτίαν, καὶ δὲν λαμβάνομεν ταχίως, ἀφίλο-

μην να υπομένωμεν, καίτοι πειραζόμενοι, μέχρις αὐτοῦ Θεοῦ δώσῃ εἰς ἡμᾶς τὸ ποθεόμενον.

Ο ΜΙΑΙΑ ΙΑ'. 44.

§. α'. καὶ β'. σελ. 448.— Ἐπειδὴ οἱ πρὸς τὸν Ἰωάννην ἐρχόμενοι Φαρισαῖοι καὶ Σαδδουκαῖοι ἐποικῶντο μὴν εἶχον ἀγαθὸς προγόνους, αὐτοὶ ὅμως διήγον βίον πονηρὸν, διὰ τοῦτο α γεννήματα ἐχιδῶν ἢ καλεῖ αὐτούς, ὥνα ταπεινώσῃ τὴν ἐπὶ τοῖς προγόνους μεγαλοφροσύνην αὐτῶν, καὶ διεγείρῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς βεβημίας πρὸς κτήσιν ἰδίας ἀρετῆς.

§. γ'. σελ. 431.— Ἐκπεθῆσας ὁ Ἰωάννης διὰ τῆς πρὸς τὴν βίβαν τῶν δένδρων κειμένης ἀζήσης καὶ τοῦ πυρός, εἰς β ἐβελήθησονται τὰ ἄκαρπα δένδρα, περιγρηγοῖ αὐτοὺς πάλιν, λέγων ὅτι ἀφίεται εἰς τὴν διαουρίαν ἑκάστου τὰ γείνη δένδρα καλὰ, καὶ σαθρὰ, ἢ δένδρον ἄκαρπον, καὶ ἐκκοπή πρὸς κούφην.

§. δ'. σελ. 423.— Ἐμβάλων δὲ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκούοντων τὴν φωνὴν τῆς αἰωνίου κολάσεως, λέγει ὅτι ἤρξαντο νὰ ἀποφύγουν αὐτὴν διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Χριστὸν, δοτικὴ καὶ ἰσχυρότερη τοῦ Ἰωάννου ἦτο, καὶ εἰς ἄρτιν ἁμαρτιῶν ἐδάκρυεν. Ἴνα δὲ μὴ νομίσῃ τις ὅτι ὁ Ἰωάννης, λέγων αὐτῶν εἶμι ἰκανὸς λύσαι κ.λ.π., ἢ ἐτακτισσομένη διὰ λίξτων μόνον, ἐπεφύκει καὶ τὴν διὰ τῶν πραγμάτων ἀπίστικην, λέγων ὅτι α ὁ Χριστὸς θαπτοῖς αὐτοὺς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ πυρὶ. ἢ

§. ε'. σελ. 424.— Ἴνα καθαιώσῃ ὁ Ἰωάννης τοὺς Ἰουδαίους ὅτι ἡ αἰώνιος κλάσις εἶνε ἀναπόφευκτος, ἀρρολεῖ ὅτι ὁ Χριστὸς ἤμαλλε νὰ θαπτοῖ αὐτοὺς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ πυρὶ, ὅταν ἴδωσι τὴν ἐκπλήρωσιν ταύτης: τῆς προφητείας, νὰ πιστεύουσιν ὅτι δὴ ἐκπληρωθῆ καὶ ἡ γῆρα ἢ κατακόσμου τὸ ἄχρονον ἐν πυρὶ ἀθάστῳ. ἢ

§. ς'. σελ. 436.— Θέλων ὁ Ἰωάννης νὰ διευκολύνῃ τοὺς Ἰουδαίους εἰς τὸ νὰ πιστεύουσιν εἰς Χριστὸν, παραλείπει μὲν τὰ μέλλοντα θαύματα τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀρ' αὐτῶν γεννητόμενα φανερά, ὁρατικὰ δὲ ἦδη εἰς τὸ νὰ ἀναλογίσῃ παρρησια τὴν ὑπεροχὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅτι οὕτως μέλλει νὰ κολάσῃ τοὺς εἰς αὐτὸν μὴ πιστεύσαντας, διότι περὶ τούτων ἀμφισβῆλλον οἱ Ἰουδαῖοι.

§. ζ'. σελ. 427.— Συμβουλεύει ὁ θεὸς Χριστοδότης τοὺς ἀκαρπάζ, ὥνα μὴ νομίσωσιν ὅτι ἀρκεῖ πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν ἡ εἰς Χριστὸν πίστις διὰ φηθῶν ἔργων, αὐτὸν εἰς ἀρετῶν, εἰς ἀκούονται μὲν ἀπλάτῃ ἐν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ λόγου, ἀνέντοκατοι δὲ αὐτῶν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ.

§. η'. σελ. 420.— Ἰλαστικὸς δὲ συμβουλεύει αὐτοὺς νὰ μνησθῶσι τοὺς ἀρχομένους τῶν γραμμάτων παιδας ὅπως ἐθαλάθῃ αὐτοὺς πρὸς αὐτοὺς εἰς τὴν μάθησιν διαμνηθῶν ἀπὸ τῶν εὐκολωτέρων εἰς τὰ δυσκολώτερα, ὅπως καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἀφίλουσι νὰ προήγουνται εἰς τὸν κατὰ Χριστὸν βίον, μεθυσόμενοι καὶ ἐφαρμαζόμενοι ἐν τῷ ἴδιῳ οἴκῳ, ὡς ἐν γυμνασίῳ, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν ἐλαφροτέρων καὶ μικροτέρων ἐπιπέδων.

Ο ΜΙΑΙΑ ΙΒ'. 42.

§. α'. σελ. 431.— Ἴνα μὴ τις ἐπαλάθῃ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶχον ἀνάγκην νὰ βαπτισθῆ τὸ εἰς μετάνοιαν βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου, ἀρρολεῖ ὡς ἀνεκχώρητος παρρησια τὸν Χριστὸν ὡς α Ἄμωνον, αἰρῶντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἢ ἦτοι οὐ μόνον ἀναμάρτητος, καὶ ἰσομένους μετ' αὐτοῦ ἔχοντα χρεῖαν μετανοίας, ἀλλὰ καὶ λυτροῦντα τοὺς ἀθωρούτους ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν.

§. β'. σελ. 433.— Ὁ σκοπὸς, πρὸς τὸν ὄψον τοῦ Πνεύματος Ἁγίου καθῆκεν ἐπὶ τῆς

κεφαλῆς τοῦ Χριστοῦ, ἦτο νὰ βεβαιώσωσιν οἱ παρόντες ὅτι ἡ φωνὴ ἢ αὐτὸς ἔστιν ὁ Ἰὼς μου ὁ ἀγαπητὸς κ.λ.π. ἀφηρηθῆτο εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ οὐχὶ εἰς τὸν Ἰωάννην, ὡς κακῶς ἐνόμισον οἱ πρὸς αὐτὸν ἀπειρόθεστον σέβας ἔχοντες: διὸ ἐπίσειυσαν ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι εἰς εἰς Χριστὸν, ἢ καὶ φανερῶς διὰ τῆς φωνῆς συνέστα αὐτὸν αὐτοῖς ὁ Θεός, διότι ἦσαν παρωραμένοι τὴν καρδίαν.— Ἡ κατάστασις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐγένετο καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν, τὸν ὅσον ἐγένετο καὶ ἡ διαίτησις τῶν αἰωνῶν.— ἀρρολεῖ νὰ ἐπιδείξῃ ὅτι, καθ' ὅσον γράνον βαπτίζεσθαι εἰς Χριστὸν πιστεύων, τὸ αὐτὸ Πνεῦμα καταβαίνει ἐπ' αὐτόν, καὶ οἱ αἰωνοὶ ἐπίσης ἀνοίγονται, καλοῦντες αὐτὸν ἐν τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

§. γ'. σελ. 435.— Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐφάνη ἐν εἰδίῳ περισσεύει πρῶτον μὲν διότι ἡ περισσεύει, ὡς καθωρωτέρα καὶ ἡμερωτέρα τῶν λοιπῶν ζώων, ἐκινῶνται συμβολικῶς τὴν ἀριότητα καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δεύρον δὲ πρὸς ἀνάγκην τῆς ἐπὶ τοῖς περισσεύει, ἦτοι ἀναγγεῖλαι εἰς αὐτὸν τὴν κατάφωσιν τοῦ κατακλιτισμοῦ, προτύπως τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὅπου ἤμαλλεν ἐμπαυζόμενον νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν καταφωσὴν τῆς ἀκαρτίας.

§. δ'. σελ. 438.— Πραγματὶ ὁ θεὸς Χριστοδότης τοὺς ἀκούοντας, ἵνα ἀναλογίσωσιν τὴν ὀφλήν τινὴν τῆς υἱοθεσίας, τῆς ὁποίας ἤξισον αὐτοὺς ὁ Θεός, καταφρονῶνται τὸν ἄγαθόν τοῦ κόσμου τούτου, καὶ φιλοτιμῶνται νὰ πράττωσιν ἔργα, ὁμοζῶντα εἰς τὸν αἰῶνα αὐτοῦ, διότι ἄλλως δὲ ἔχουσιν τόσην βραχυτέραν εὐδαιμονίαν, ὅσα μεγάλη εἶνε ἡ διάρεια, τῆς ὁποίας ἐφάνησαν ἀνάγκη.

§. ε' σελ. 436.— Προτίεται δὲ τοὺς πιστούς, ἵνα οὐ μόνον διὰ λόγων, ἀλλὰ καὶ δι' ἔργων συντιθῶσιν εἰς τὴν ἐπιστροφήν τῶν ἀπίστων, καταφρονῶντες τῶν προσκελευθῶν ἄγαθῶν, καὶ προπαρεσκευάζόμενοι ἀκαταπόνητοι εἰς τὴν ἀπάλανσιν τῶν αἰωνίων.

Ο ΜΙΑΙΑ ΙΓ'. 43.

§. α'. σελ. 440.— Ὁ Ἰησοῦς πειράζεται ὑπὸ τοῦ Διαβόλου μετὰ τὸ θάπτισμα, ἵνα δείξῃ ὅτι καὶ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν καὶ θαπτοσθεὶς ὁμοίως θέλει πειρασθῆ.— Ὁ Χριστιανὸς πειράζεται μετὰ τὸ βάπτισμα 1) ἵνα ἐνωσθῇ καλῶς τὴν δύναμιν τῆς θείας χάριτος, τὴν ὅποισιν ἔλαβε κατὰ τὸ θάπτισμα, κατοχῶν δὲ αὐτῆς τῶν ἐπιχορηγῶνται παρηγορῶν 2) ἵνα μὴ ἀπείραστος μείνῃ, εἶθρ εἰς ἄπειρον εἰς ἡς ἔλαβε χάριτος καὶ 3) ἵνα βεβαιωθῆ ὁ Διαβόλος ὅτι ὁ ὄν αὐτοῦ πειραζόμενος καὶ μὴ νικώμενος, ἀλλὰ νικῶν ἀπληροῦν διὰ παντός τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ.— Ἐν ἔρημῳ δὲ πειράζεται ὁ Χριστὸς, ἵνα ἐπιδείξῃ εἰς πᾶσιν τὸν Διαβόλον, διότι ἐγένετο αὐτῷ ὅτι ὁ Διαβόλος συνέσθῃ νὰ πειράξῃ τοὺς κατὰ μόνον ζῶντας μετὰ περισσεύει τοῦ θάρρους καὶ ἐπιπέδου νίχης.— Μετὰ προηγουμένην δὲ νηστειᾶν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Διαβόλον νὰ πειράσῃ αὐτόν, ἵνα δείξῃ ἡμᾶς ὅτι, εἰς θέλωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ νικώμεθα τὸν Διαβόλον μετὰ τὸ θάπτισμα, ὁραίκομεν νὰ ἀποφύγωμεν μὲν τὴν εὐφροσύνην, δεσώμεν δὲ τὴν νηστειᾶν καὶ ὅσων ἐγκαταλείπονται.

§. β. καὶ γ'. σελ. 444.— Μὴ ὀπακούσας ὁ Χριστὸς εἰς τὸν Διαβόλον, συμβουλεύοντα νὰ μεταβάλῃ τοὺς λίθους εἰς ἄρτους, καὶ καταβύβῃ αὐτὸν ἐν τῷ πνεύματι τοῦ νεοῦ, ἀρρολεῖ εἰς ἡμᾶς ὅτι, εἰς ὅσας ἀήσυχας καὶ ἐπιπορευόμενας, ἀφίλουσι νὰ μὴ ὀπακούωμεν εἰς τὴν συμβουλήν τοῦ Διαβόλου, ἀλλ' ἐμμένωμεν πιστοὶ εἰς τὸν Θεόν.

§. δ'. σελ. 446.— Νοθεύει ὁ θεὸς Χριστοδότης τοὺς ἀκούοντας νὰ ἀποφύγωσι τὰ πᾶσι τῆς γαστριμαργίας, κινωδότηας, καὶ φιλοχρηματικίας, καθ' ὅσον τρέπον καὶ ὁ Χριστὸς

ἀπέφυγεν αὐτοῦ, μὴ πεθόμενος παντάπασιν εἰς τὸν Διάβολον, οἷας ὄψοιτο ὑποσχέσεις καὶ ἄν διδῶν οὕτως.

§. ε'. σελ. 447. — Ἐξαλέγγει ἐλαίνους, αἰετίνες, ἀρνούμενος τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς, τῶν ἀγγέλων, καὶ τῶν αἰώνων κλάσειν, ἕωσιν ὡς χορταί ἐν τῷ βροβόρῳ τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν ἀποθετικῶς· δὲ ὅτι ἔστιν πάντως αἰώνιος κλάσις, διότι ὁ Θεός, ὡς δικαίος, ἀδίκων εἶνε νὰ μὴ ἀνταμίσθῃ τοὺς ἀφωχίς, καλῶσθ δὲ τοὺς πονηροῦς. — Δὲν τιμαρεὶ δὲ ὁ Θεὸς ἐν τῷ παρόντι κέρωσ πάντας τοὺς πονηροῦς, ἵνα δείξῃ διὰ μὲν τῶν ἐνταῦθα τιμωρομένων ὅτι εἶνε δικαίος, καὶ δὲ ἀνταμίσθῃ εἰς ἕκαστον κατὰ τὰς ἰαυτοῦ προσέσεις, διὰ δὲ τῶν ἀτιμωρῶτων ὅτι πάντως ἐπιφοδῶσται νὰ τιμωρῆσθ αὐτοῦς ἐν τῇ μελλούσῃ κολάσει, διότι εἶνε δικαίος.

ΟΜΙΛΙΑ ΙΔ'. 44.

§. α'. σελ. 452. — Μετὰ τὴν πύλην τοῦ Ἰωάννου ἀναχωρεῖ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, διδάσκων διὰ τούτου ὅτι καὶ ἡμεῖς ἀρτέλιμεν νὰ φαίγωμεν, καὶ οὐχὶ νὰ περιπέτωμεν ἐκουσίως εἰς τοὺς παρρησίου. — Ἀρχεται δὲ ὁ Χριστὸς νὰ κηρύττῃ, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκέρυξεν ὁ Ἰωάννης, ἵνα πρῶτον μὲν δείξῃ ὅτι, καθὼς ὁ Πατὴρ, οὕτω καὶ ὁ Υἱὸς κηρύσσεται διὰ Προφητῶν διάθεσιν δὲ, ἵνα μὴ αἱ ἀναλογίαι Ἰουδαίου δικαιολογῶσι τὴν εἰς Χριστὸν ἀπιστίαν των, ὅτι δῆθεν ἤθελε καὶ Ἰησοῦς, ἀφοῦ εἶν ἐπίστασαν οὐδὲ εἰς τὸν Ἰωάννην, ὅστις οὕτως ἤρθε, οὕτω ἔπειτα ἔπειτα δὲ, διότι ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννου περὶ τοῦ Χριστοῦ ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ προηγηθῇ, ἵνα γείνη ὑπεραρκυτέρα ἢ εἰς Χριστὸν πίστις.

§. β'. σελ. 454. — Ὁ Ἀνδρίας καὶ ὁ Πέτρος εἰς ἐλήθησαν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν μὲν πρῶτον κληθῆν ἐπιστομῶν ὁ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης, τὴν δὲ δευτέραν ὁ Ματθαῖος. — Καθὼς δὲ ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, κληθῆντες ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ὑπέκτισαν προθύμως, καὶ ἠκολούθησαν αὐτὸν, καταλιπόντες πάντα τὰ ἑαυτῶν (πλοῦτον, δίκαιον κ.λ.π.), οὕτω καὶ ἡμεῖς ἀρτέλιμεν, καλοόμενοι ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἐγκαταλείψωμεν πάντα, καὶ νὰ ἀκολουθῶμεν αὐτόν.

§. γ'. σελ. 455. — Πρὸς τὴν ἀρχὴν ὁ Χριστὸς τὴν διδασκαλίαν, τελεῖ διάφορα θαύματα, ἵνα διὰ τῶν θαυμάτων καταστήσῃ ἴσται τὴν διδασκαλίαν του εὐπεράδαικτον. — Θεραπεύων δὲ διαφόρους ἀσθενεῖς, δὲν ἤρθε αὐτοῦ ἀν ἐπίστασαν ὅτι ἤδυνάτο νὰ τοὺς θεραπεύσῃ, διότι δὲν εἶχον εἰσεῖ ἀποδείξει τὴν δύναμιν, τὴν ὅποιαν ὡς Θεὸς εἶχεν· ἄλλως δὲ καὶ αὐτὴ ἡ προσέλευσις καὶ προσηγογῆ τῶν ἀσθενῶν ἦτο φανερά ἀπόδειξις τῆς πίστεως τῶν ἀσθενῶν ἢ τῶν προσεγγίντων αὐτοῦς. — Παρρησιῶ δὲ ὁ Χριστὸς τοὺς ἀκούοντας, ἵνα μετὰ θερμῆς πίστεως παρακαλῶσι τὸν Χριστὸν, ὅπως ἐκάλειθῃ πὰς ἀσθενείας τῆς ψυχῆς των, ἕνεκα τῶν ὅποιων προέγγονται καὶ αἱ σωματικαί.

§. δ'. σελ. 457. — Ὁ χριστιανὸς ἀμείλει νὰ μὴ ἀμαρτάνῃ, ἢ τοὺς ἀμαρτάνας νὰ συντριβῇ τὴν ἑαυτοῦ καρδίαν, καὶ, ἐξομολογηθεὶς γνησίως τὸ ἀμάρτημα, σπουδαίῃ πνευστοσφύρας· ἵνα ἐκλειώσθ τὸν δίκαιον Κριτὴν πρὸ τῆς μελλούσης φοβερῆς κρίσεως.

ΟΜΙΛΙΑ ΙΕ'. 45.

§. α'. σελ. 459. — Εἰς ἔτος ἀνέγγεται ὁ Ἰησοῦς νὰ διδάξῃ, δεικνύων τὸ πρὸς φιλοσοφίαν καταλλήλον τῶν ἑαυτοῦ. — Ὅσα ὁ Χριστὸς διδάσκει τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἀρτέλιον εἰς πάντας ἀνθρώπους. — «Παρχὴ τῶν πνεύματι» εἶνε οἱ ταπεινοὶ καὶ συντριμμένοι τὴν διάνοιαν.

§. β'. σελ. 464. — Ἐπειδὴ ἡ ὑπερηφάνεια εἶνε παρχὴ καὶ ῥίζα πάντης κακίας, ὁ

Χριστὸς ἤρθετο τῆς διδασκαλίας του ἀπὸ τῆς ταπεινοφροσύνης, ἥτις εἶνε τὸ θεμελίον καὶ ἡ πηρὴ πᾶσῶν τῶν ἀρετῶν. — α Πειθόμενος ἢ δὲ εἶνε οἱ λοιποὶ μὲν οἱ ἀμαρτάνες.

§. γ'. σελ. 463. — Τὸ ἐπὶ τοῖς ἰδίους καὶ τοῖς ἄλλοις ἀμαρτάνες πόντος εἶν ἐπιτρέπει νὰ εὐχαρῆσθ εἰς τὴν πειθόμεσαν ψυχὴν οὐδεμία φιλότη ἐπιείκεια ἢ δὲ παρηγορία τῶν πειθόμετων δίδεται καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ἐπὶ τοῦ μελλόντος βίου. — αἱ μάλιστα ἐναρμόνιαι οἱ πρὸς φρόντες πᾶσαν ἀφάρτησιν τῶν ἰδίων πραγμάτων. — Ἀποστήθῃ δὲ τὴν ὑπερηφάνειαν ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς πραεῖς ὡς κληρονομίαν εἰς τοὺς παυχέτους τῶν ἀκούοντας. — Ἡ δὲ δικαιοσύνη, τὴν ὅποιαν οἱ πεινιάντες καὶ διψῶντες λογίζονται μακρῆς, σημαίνει πᾶσαν ἀρετὴν, ἢ εἰδικῶς τὴν ἀντικειμένην εἰς τὴν πλυσκῆσαν.

§. δ'. σελ. 465. — Αἱ λέξεις «πεινιάντες ἢ καὶ διψῶντες» ἀπαρτῶσται τὴν σφοδρὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἀρτέλιμεν νὰ ἔχωμεν πρὸς τὴν δικαιοσύνην. — Ἀναρῶν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πορὰ τοῖς πλεονέκτησις ἐπιμαρτῶσαν πρῶτην, ὅτι δῆθεν ὁ ἀνθρώπος δὲν ἔδυνάτο νὰ ζῆσθ, εἰμὴ δὲ ἀρκαγῆ καὶ ἀδικίας, λέγει ὅτι «χορτασθῶσται π οὐχὶ οἱ ἀδικοὶ, ἀλλ' οἱ α κεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην.» — Ἡ ἐλεηροσύνη γίνεται πολυλογίῃ. — Ἐλεηροσύναι δὲ καλοῦνται οἱ πρὸς ἑαυτοὺς ἐλεηροσύναι καὶ τοὺς ἐχθρῶς διακειμένους συνδιαλλάττοντες, καθ' ὅν τρόπον καὶ ὁ Χριστὸς. — α Καθάρσι δὲ εἶν τῆ μαρτῆς ἢ εἰς τὴν εἰρήνην δὲν εἶνε πάντως καλὸν, ἐπάγει τὸ α μακρῆροι οἱ διελωγμένοι . . . », καὶ τὸ α μακρῆροι ἔστε . . . »

§. ε'. σελ. 467. — Οἱ ἀρεβιορισμοὶ α ἔνεκον ἑμοῦ ἢ καὶ α φουδόμενος» προειδέθησαν, ἵνα μὴ τις κωμῆσθ ὅτι ἀρκαὶ νὰ κωλογῆται ἀπλῶς, καὶ νὰ διώκηται, ἵνα κρηθῇ εἰς τοὺς μακαρισμοῦ. — Πάντες οἱ μακαρισμοὶ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρετὴν ἐπάγεται, διαφόρως ἐκφραζόμενη, ἥτις τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

§. σ'. σελ. 470. — Αἱ ἀρεταί, τὰς ὅποιες ὁ Χριστὸς διδάσκει ἡμᾶς διὰ τῶν Μακαρισμῶν, εἶνε ὅσων συνημῆται πρὸς ἀλλήλους, ὡστε ἢ μία συνενέγει τὴν ἄλληλ, καὶ αὐτὴ ἔτεραν διότι ὁ ἔχων τὴν ταπεινοφροσύνην ἀναγκαίως θέλει κενεῖ διὰ τὴν φοικητὴν αὐτοῦ πτωχίαν, καὶ ὁ πτωθῶν πάλιν εἶσται ἀναρκαθῶς πρὸς, ἐλεημων, καθαρὸς τῆ καρδίῃ, καὶ ἐλεηροσύναι· ὁ δὲ ἀεχυρος δίκων τούτων τῶν ἀρετῶν εἶσται ἑαυτοῦ πρὸς πᾶν τα ὑπὲρ Χριστοῦ κίνδυνον, καὶ ἀτάραχος εἰς τὰς κατ' αὐτοῦ ἀδικίας προσβολὰς καὶ καλολογίας. — α Ἄλλας τῆς γῆς ἢ καλεῖ τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς ὁ Χριστὸς, διότι ἐμελλόν τοὺς ἐν ἀμαρτίας σαπίντες, καὶ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἴσται ἀνανεωθῆναι νὰ μαρκαρῶσται ἐν τῇ νῆς ταύτῃ κατὰ Ὅσων ζωῆ.

§. ζ'. σελ. 474. — Αἱ λέξεις αὐθῶνται πῶς κρυθῆναι . . . » καὶ α οὐδὲ κείσται λόγων . . . » καὶ α οὕτω λαμφάτω . . . » δηλοῦσι τὸν ἐνέρωτον βίον, ὃν ὤρτασιν οἱ Ἀποστολοὶ νὰ διενεώσῃ πρὸς ἐπιστροφὴν τῶν ἀπίστων καὶ δίκων Θεοῦ. — Ἐκτός δὲ τούτων αἱ λέξεις α οὐθῶνται πῶς κρυθῆναι . . . » ἀρκαρῶσται . . . » καὶ τὴν δύναμιν κατ' Ἀποστολικῶν κηρύγματος, κατὰ τῆς διαδόσεως τοῦ ὅποιου ἐναυγῆσαν πᾶσαι αἱ ἀρεταί τῶν ἐναντίων.

§. η. καὶ θ'. σελ. 476. — Παρρησιῶ ὁ θεὸς πατήρ τοὺς ἀκούοντας, ἵνα, ἐργαζόμενος τὴν ἀρετὴν, μὴ παρδῶσται παντελῶς ἐκ τῶν κατηγοριῶν καὶ διωκῶν τῶν ἄλλων, ἀλλ' εἰς ἑνα καὶ μόνον σκοπὸν ἀπεθλίπωσι, τὸ νὰ ἀρτέλιων εἰς τὸν Θεόν, παρτέχοντες ἑαυτοὺς εἰς τα τοὺς ἀπίστους καὶ ἀμαρτάνους ὑπέδειγμα τῶν καλῶν ἔργων πρὸς μίμησιν. §. ι'. σελ. 477. — Ὁ χριστιανὸς ἔχει καθήκον νὰ βοηθῇ τοὺς ἐν ἀνάγκῃς εἰς διὰ

χρημάτων, εἶτα καὶ διὰ λόγου, καὶ πάλιν καὶ περὶ τῶν ἐπιδομάτων καὶ τῶν συμφορῶν τοῦ διαφορομένου.

§. α'. σελ. 479. — Ἐπιπέδωσαν τοὺς τύκτους τῶν ἰσχυρῶν κλησίων, συμβουλεύει τοὺς βασιλεῖς ἐκείνους, ὅτινες πολυμετῶς κακοποιῶσι τοὺς ἀρετῆς αὐτῶν, ἵνα, καταντύντες τοῦ νῦν ἀκαταίτοι παρὰ τῶν ἀφύμων ἀρετῶν τῶν, ἀνομάσιαι: καὶ λαβοῦσι παρὰ Θεοῦ τὸ δέουτον μισοπλασίω.

ΟΜΙΛΙΑ ΙΣΤ. 46.

§. α'. σελ. 484. — Ἐπειδὴ οἱ Ἰουδαῖοι, κατὰ μὴ τηροῦντες τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, οὐδέμιν ὅμως προσήκον αὐτοῦ ἠνεύχοντο, διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς, μὲλλον νὰ συμπληρώσῃ τὸν νόμον, προαναγγέλλει πᾶσαν ἐπιδοτικὴν αὐτοῦ ἐπὶ ἀνατροπῇ τῶν παλαιῶν νομίμων, λέγων ἢ Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλύσαι τὸν νόμον κ.τ.λ. β

§. β'. καὶ γ'. σελ. 488. — Διὰ τῶν λέξεων α ἦλθον πληρῶσαι τὸν νόμον β ἐμφανίζονται οἱ λέγοντες αἰρετικοὶ ὅτι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη εἶνε ἔργον τοῦ διαβόλου διότι, ἀν τοῦτο ἦτον ἀληθὲς, πῶς ὁ Χριστὸς, ὅστις ἦλθεν ἵνα καταλύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου, ἦλθε συγγνώμης, ἵνα πληρώσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ; — Ταῦτα μὲν προφήτας ἐπέλεγε: ὁ Χριστὸς, ἐπισημαίνοντες δι' ἔργων τὰς ἀφορμὰς: αὐτὸν προφητείας, τὸν δὲ νόμον ἐκλήρωσε τριχῶς: 1) τριχῶς αὐτὸς ἀκριβῶς ἅπαντα νὰ ἴδῃ τοῦ νόμου ἐπιτασσόμενα: 2) δόξαι καὶ εἰς ἡμᾶς τὴν δύναμιν τοῦ νῦν τρησόμενου τῶν ἐντολῶν τοῦ νόμου καὶ δικαιοσύμην καὶ 3) πρὸς εἰς τὴν ἀτελειότητα νομοθεσίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τὴν τελευτῶσαν τῆς Καινῆς. — Ὁ πρόπος, καὶ ὃν ἡ δικαιοσύνη τῶν νομίμων τοῦ Χριστοῦ περιεσώθη: τῆς τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, εἶνα ἡ ἀκλήρωσις τῶν ἐντολῶν, δι' ὧν ὁ Χριστὸς: συμπλήρωσε τὸν νόμον, ὡς καὶ μὴ ἀρχίζονται εἰς τὴν κ.τ.λ. β

§. δ'. σελ. 488. — Τὰς ἐντολὰς, τὰς ὅσας νομοθετεῖ ὁ Χριστὸς καλεῖται ἁγιασμοὶς ἐκ μεταφορῶν, καὶ ἵνα ἐκδηλώσῃ τὴν ἐπὶ καινοτομίᾳ ὁμοφῶν τῶν Ἰουδαίων. — Ἐπιπέδωσαν δι' κληρονομίαν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν β σημαίνει κολασθῆναι. — κἀὶ τὸν δὲ τὰς ἐντολὰς β σημαίνει παραβαίνειν. — Διὰ τῶν λέξεων α β δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ β διδασκόμεθα ὅτι οὐ μόνον ἰσχυροὶ ἀρετῶν νὰ ἀφελόμεν, ἀλλὰ καὶ εἰσέρον.

§. ε'. σελ. 490. — Ἐβρίθην ἀπλῶς εἶπε ὁ Χριστὸς, καὶ οὐχὶ αὐτ' ἑμῶν, ἵνα μὴ, λέγων μὲν αὐτ' ἑμῶν ἀπιστήσῃ, λέγων δὲ αὐτὸ τοῦ Πατρὸς μου, καὶ ἵπαιτα εἰπὼν δὲ λέγω ἡμῖν κ. τ. λ. β ἐκλήρωσεν ὡς αὐθάρδης. — Αἱ λέξεις αὐτῶν δι' λέγω ἡμῖν ἐκπαύσαντες τὴν ἰσχυρίαν, ἣν ὁ μὲν Χριστὸς εἶχε πρὸς τὸ νομοθετεῖν, ἐκ δὲ τῶν προφητῶν, δικαίων, καὶ πατριάρχων ὄφθαλμοι. — Ὅτι μὴ ἀρχίζονται εἶνε ἐντολὴ τελευτῶσα τῆς α ἢ φρονήσεως, β δὲ καὶ μὴ ἀρχίζονται οὐδέποτε φρονήσεως.

§. ζ'. καὶ η'. σελ. 491. — Τοὺς λέγοντας αἰρετικοὺς ὅτι ὁ μὲν Θεὸς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦτον ἀρετῶν, ὡς τιμαρῶν τῶν ἐξερῶν τῶν τῶν ἀφύμων τοῦ πλησίον, β δὲ τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀγαθῶν, ὡς ἀπεγορεύον τὸ κακοποιεῖν τοὺς κακοποιούντας, ἐπέλεγε, λέγων ὅτι ἡ εὐσεβήτης τοῦ πρώτου περιέσχελλε τὴν πρὸς τὸ κακοποιεῖν ἐρμηνείαν τῶν πονηρῶν, ὅπου ἐπιπέδωσαν ὅτι ὁ νομοθετῶν τὴν τιμαρῶν τῶν πονηρῶν οὐ μόνον ἔην ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἵνα ἀγαθῶν, ὡς τῶν κακῶν ἀνατρέψῃ: ἄλλως καὶ ὁ Θεὸς τῆς Καινῆς Διαθήκης δέκνεται ὡμῆται τοῦ τῆς Παλαιᾶς, διότι οὕτως μὲν τιμαρῶν μόνον τὸν φόνου, ἐκείνου δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὡς ἀφύμων τῶν νομοθετῶν, Παλαιᾶς τε καὶ Καινῆς Διαθήκης, εἰς καὶ ὁ αὐτὸς εἶνε ὁ νομοθετῶν Θεός, νομοθετῶν σφῶς ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν περιστάσεων. — Τὸ β ἀρχίζονται εἰς τὸν ἄλλο τὸν ἀκαταίτοι ὄργην, ὅταν δηλαδὴ ἀρχίζονται εἰς πρὸς ἐκείνους ἑαυτῶν: παρὰ ταῦτα δὲ τὴν

ὄργην εἶνε καὶ ἡ ἀκαταίτοι, ὅταν δηλαδὴ ἀρχίζονται εἰς πρὸς ἀφύμων τοῦ πλησίον, ὡς καὶ ὁ Παῦλος ἐπὶ τῶν Κορινθίων καὶ τῶν Γαλατῶν. — Τὸ α β καὶ β δηλοῦν καταντύνοντες τοῦ λέγοντος. — α Συνέρον β δὲ σημαίνει τὸ δικαιοσύνη τῶν Ἑβραίων.

§. η'. σελ. 495. — Ἀπαγορεύει ὁ Χριστὸς ἐπὶ ποιῆσῃ τὴν ἀκαταίτοι ὄργην καὶ ὄργην τοῦ πλησίον, ἵνα ἐκδηλώσῃ ἐκ βίβης τὴν ἔχθραν, πρὶν εἶναι τῶν φόνου, καὶ συστῆρ τὴν ἀγάπην, τὴν βίβαν πᾶσης ἀρετῆς.

§. θ'. σελ. 498. — Νομοθετῶν ὁ Χριστὸς ὅτι ὁ ἐχθρῶς διακείμενος πρὸς τὸν ἀφύμων αὐτοῦ ὄφθαλμοι νὰ συνδιαλλάττῃται μετ' αὐτοῦ πρὶν ἢ προσφέρῃ τὸ δῶρον τοῦ ἐπὶ τὸ δικαιοσύνη, ἴδου 4) ὅτι πολλὴ ἐκείνη τὴν ἀγάπην, καὶ 2) ὅτι ὁ δῶρον νὰ συνδιαλλάττῃ μετὰ τοῦ Θεοῦ ὄφθαλμοι πρῶτον β συνδιαλλάττῃ μετὰ τοῦ ἀφύμων αὐτοῦ.

§. ι'. σελ. 499. — Ἀναίρετος ὁ Χριστὸς τὴν ἀφορμὴν τῆς ἔχθρας (β' ὧν εἶπεν α Ὁ ἀρχίζονται κ.λ.π. β) ἐκδηλώσῃ τὴν ἔχθραν διὰ τῆς συνδιαλλάττῃς, λέγων α Ἐάν ὧν προσφέρῃ κ.λ.π. β. — α ἴσθι αὐτῶν β δηλοῦν τὴν ἀγάπην καὶ ἀδελφότητα, ἣ, ἐάν οὐ ἀδελφῶν, καταδικάζουν οὐκ ὡς κριτῆς ἀμερόλητους εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ἀδικήματος.

§. ια'. σελ. 504. — Προτρέπει τοὺς πιστοὺς: ὁ θεὸς Χρυσόστομος, ἵνα ἀποδείξωσι καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πλησίον, διότι μετὰ τοῦ συμφερόντος αὐτοῦ συνδέεται στανῶς καὶ τὸ ἑαυτῶν, ἐργάζονται: δι' τὴν ἀρετὴν οὐχὶ ἐκ φόβου ἵνα μὴ τυχῶν τιμαρῶν, ἀλλ' ἐκ ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν.

ΟΜΙΛΙΑ ΙΖ. 47.

§. α'. καὶ β'. σελ. 204. — Τὴν συμπλήρωσιν τοῦ παλαιῦ νόμου δὲν ἔρχεται ὁ ἴσθι ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐντολῆς α ἴσθι εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου β ἀλλ' ἀπὸ τῆς δευτέρας α οὐ φρονήσεις β δέξαι, ἂν ἴδῃς ὅτι α ἡκούσατε ὅτι ἐβρίθην τοὺς ἀρετῶν: Ἐγὼ εἶμι Κύριος ὁ Θεός σου. . . Ἐγὼ δὲ λέγω ἡμῖν νὰ προσκυνῆτε καὶ ἡμᾶς ὡς ἐκείνους, β ἦλθεν ἐκλήρωσεν ὡς μινόμενος. — Διὰ τῆς ἐντολῆς α ἐκδηλώσῃς γυναικί κ.λ.π. β ἐκδηλώσῃς ὁ ἴσθι τὴν ἐμπαθεῖ θεωρίαν τῆς γυναικίς, χαρακτηρίζων αὐτὴν ὡς μοιχίαν.

§. γ'. σελ. 208. — Ὁ οὐκαταλύων δεξιὸν ὀφθαλμὸν καὶ δεξιὴν χεῖρα σημαίνει τοὺς πλεονεκτήσαντες ἡμᾶς ψυχικῶς συγγενεῖς καὶ φίλους, ἀπ' ὧν παραγγέλλει ἡμᾶς ὁ Χριστὸς νὰ ἀποχωρίζομεθα πρὸς ἀφύμων ἡμῶν τε καὶ ἐκείνων.

§. δ'. σελ. 210. — Ὁ παλαιὸς νόμος ἐπέτρεπε εἰς τὸν Ἰουδαῖον νὰ ἀπολύῃ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα δι' οἰανδήποτε αἰτίαν, διότι οὕτως, φάσι οὐκαταλύων ὧν, ἦλθεν ἀποκαταίτοι αὐτῶν, ἂν ἐκλύσῃτο ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ τὴν ἀπολύσῃ ὑπερβαίνει ὅμως νὰ δίδῃ εἰς τὴν γυναῖκα κατὰ τὴν ἀπόλυσιν βιβλίον ἀποστασίας, ἵνα μὴ δύνηται ὁ ἀπολύων ἄνω νὰ λάβῃ αὐτὴν καὶ πάλιν, συνελθῶσαν μετ' ἄλλου ἀφύμων, καὶ ὅστω γυναικί ἴσθι μοιχίαν. — Τὴν περὶ κλοπῆς ἐντολὴν παρέλειψεν ὁ Χριστὸς, καὶ ἔθετο τὴν περὶ ἀποστασίας, ὡς περιεκτικὴν τῆς ἀνωτέρας, διότι ὁ μὴ ψευδομαρτυρῶν οὐδὲ κλέπτει.

§. ε'. σελ. 212. — Διὰ τῆς ἐντολῆς α μὴ ὄμωσαι ὄμωσαι β Χριστὸς τὸ μὴ ἀρχίζονται δι' οὐδέμιν ἀνάγκην. — Τὸ α περιεσώθη β τοῦ α καὶ β καὶ τοῦ α εὐ β εἶνε ὁ ἄρκος, ὅστις ἐνομοθετήθη μὲν τὸ πάλαι διὰ τὴν ἀσθενείαν τῶν Ἰουδαίων, ἀπηγορεύθη δὲ ὧν, καὶ λέγεται ἐκ τοῦ πονηροῦ διὰ τὴν τελευτήσαν τῶν εἰς Χριστὸν πιστωμένων.

§. ζ'. σελ. 214. — Ἐπέλεγε τοὺς αἰρετικοὺς ἐκείνους, ὅτινες, σπηρεζόμενοι ἐπὶ τῶν ἡμῶν λέγων α τὸ δὲ περιεσώθη τούτων (ἦτοι ὁ ἄρκος) ἐκ τοῦ πονηροῦ ἔστιν, β εἶπον ὅτι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, ὡς νομοθετοῦσα τὸν ἄρκον ἦτον ἐκ τοῦ πονηροῦ.

§. η'. σελ. 216. — Εἰς τοὺς προτείνοντας ὅτι ἀρχίζονται εἰς συγγενεῖς λέγει ὁ θεὸς Χρυσόστομος: ὅτι δύνανται, ἐάν θέλωσι, νὰ συνεψήσωσι καὶ εἰς τὸ νὰ μὴ ἀρχίζονται: ὑποβαλ-

της γης άνευ τίνος όφελείας και άμωλείας, άλλ' άκουσάμεν ώς δετ τον πλοτον αυτων, ίνα και πολυ κλεισιος θησαυρους άπολασσωσιν εν ουρανοίς και χωρις τινος κινδύνου.

Ο ΜΙΑΙΑ ΚΑ'. 21.

§. α'. σελ. 258. — α Ουδεις δύνανται δυοι κυριος δουλειειν η εΙπειν ο Χριστός, ίνα δείξη ότι ο φιλάργυρος διν δύνανται να αγαπή συγγένους και τον Θεόν, άλλά πώσα άνάγκη η των χρημάτων να ηνε δούλος, η του Θεού.

§. β'. σελ. 260. — α Κόρον η καλή τον μαμωνών, ουχι διότι έχει την κυριότητα φυσική, άλλά διότι οι φιλάργυροι έκουσιως υποδουλούνται εις αυτον προς ταλαιπωρίαν των. — Ίνα δε μη λέγη ο φιλάργυρος: «Πώς δύναμαι να διακρίσω ήμαυτον, εάν άποβάλω την φιλαργυρίαν, η υποκειμένη: ο Χριστός τον κέρον, δι' ου καταρθούται η άποφυγή της φιλαργυρίας, λέγων: «Μή μαμωνάσητε τή φυγή υμών κ. λ. π. β.

§. γ'. σελ. 262. — Προς τους λέγοντας ότι ο Χριστός άναρπαξίως μεταχειρίσθη το παράδειγμα των πεινών του ουρανου, δίδει ταύτα εκ φύσεως και ουχι εκ προαιρέσεως διν φροντίζουσι περί τροφής, άπαντή ο θεός Χριστός τους ότι δύνανται και ο άνθρωςπος έκεινο, το όποιον στερείται εκ φύσεως, να άνακτή, εάν βιάη, έγω μάλιστα προς μάχησιν και έτέρους, οίον, τον Ήλιον και τον Βαπτιστήν, ούτως διετρέφοντο χωρις να μειωνώσι.

§. δ'. σελ. 264. — Προβάλλον ο θεός Χριστός τους εις τους άκούοντας ως παράδειγμα μνήσεως τους κατά την έποχή αυτου ζώσας εν τελεία άκρημοσύνη, παραίνει αυτούς, ίνα, εάν μη θέλωσι να άρνηθώσιν εκ όλούλητος τα πρόσκαιρα αγαθά, άρνησινται τουλάχιστον εις το να άποτασθώσιν αυτά μετά δικαιοσύνης, και διαβίωσιν εκ αυτων εις τους ένδειξι.

Ο ΜΙΑΙΑ ΚΒ'. 32.

§. α'. σελ. 265. — Διά της έντολής α καταμάθει τα κρίνα του άγρου κ.λ.π. η ο Χριστός διδάσκει ήμας ότι έν πρέπει να μαριμώνμεν περί ένδυμάτων, άλλ' όφείλομεν να καταφρονώμεν ύποτιλώς της ματαιας πολυκαλείας.

§. β'. σελ. 267. — Θέλων ο Χριστός να πείση τους άκούοντας, ίνα μη μαριμώνται περί τροφής και ένδυματος, λέγει: « Πάντα ταύτα τα έννη άπειρίζεται, η και ο οίαν ο Πατήρ ήμών ο ουράνιος ότι χρήσετε τούτων άπάντων » και δια μιν του πρώτου διαγέγραφε την φιλοτιμίαν των άκούοντας, δια δε το δευτέρου δεικνύει ότι ο Θεός, ως φιλόστοργος πατήρ, έν θέλει παραβλέπει, άλλά πληρώσει τάς ανάγκαις των τέκνων αυτου.

§. γ'. σελ. 269. — Διά του α ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού η διδάσκόμεθα ότι πρό πάντως άλλου όφείλομεν να αιτώμεν παρά Θεού τα μέλλοντα και άφθαρτα αγαθά. — α Κακία δε της ήμέρας η έννοείται: η άπό των πολλών φροντίων καθημερινή ταλαιπωρία του περί τροφών και ένδυμάτων μαριμώνοντος.

§. δ'. σελ. 274. — Επιπλήττων ο θεός Χριστός τους καταναλλέσκοντας πώσαν ήμέραν εις τάς βιωτικές μαριμώνας, άπό ο Χριστός ου μόνον συνειδητεύσει, άλλά και έννομήθησε τον άμέριμον βίον, και δια του ήσου και των μαθητών αυτου παραδείγματος έδείξει, παραίνει αυτούς να πάσχωσιν ήδη του να μαριμώνται περί των γήινων, στρέφεται δε την προσοχήν αυτων εις ζήτησιν και άπολασιν των ουρανίων.

§. ε'. και ς'. σελ. 273. — Έάν γυμνάσθω υπαυθονοι εις τάς αιωνίους κούσεσι, τουτο προφέρεται ουχι εκ του Δαβίδου, (διότι ούτος ουδεν ίσχυσε κατά των έχόντων πρόθεσιν αγαθήν,) άλλ' εκ της άμωλείας ήμών δια τουτο ο έντιμωών της σωτηρίας αυτου,

οίος και άσπασθήσεται ε μαριώσι και έν έχρη, όφείλει να προσφύγει εις τον Θεόν, και εκζητή παρ' αυτου το έλεος μετά πείσης προθυμίας και καρτερίας, θαρρών εις την ευσπλαγχνίαν και άγάπην του Θεού, έτοιμού πάντοτε όντος να άποδεχθή τους ελεηρηνούς μετανοούντας, και χορηγήσας αύτοις άφθόνας όσα αγαθά αιτούσιν.

Ο ΜΙΑΙΑ ΚΓ'. 23.

§. α'. σελ. 277. — Χωροθετών ο Χριστός το α μη κρίνετε, ίνα μη κριθώτε, η διδάσκει ότι οι ένχορήμενοι εις καλλά και βαρεία άμαρτήματα ένν δικαιούσιναι να κατακρινωσι τους ένχορήμενους εις άλιγα και ελαφρά.

§. β'. σελ. 278. — Διά του α έκβάλει την δοκίμ κ.λ.π. η δεικνύει ο Χριστός ότι, ίνα έχρη τις το δικαίωμα να επικρινή τον έτερον, όφείλει πρώτιστα να άπολλάξη τον τον των βαριών άμαρτημάτων.

§. γ'. σελ. 280. — Διά του α μη δώτε τα άγια τους κυρι κ.λ.π. η κλειώματα να μη άνακονώμεν τα μυστήρια εις τους άσεβεις και άκαλλόστοις διαγόντας, διότι ούτως άδικούσιναι ου μόνον ουδεμίαν άφελειαν θέλωσι λάθει, άλλά και χλευάσουσιν ήμάς, δύνανται όντες.

§. δ'. σελ. 283. — Διά του α αιτείται, και δοθήσεται υμίν κ.λ.π. η παραγγέλλει ήμιν ο Χριστός, εάν θέλωμεν να εισακούώμεθα παρά του Θεού, να αιτώμεν παρ' αυτου 4) ψυχικά αγαθά, 2) μετά θερμής καρδίας και εθιςτικου πίστους, και 3) έπιμόνος.

§. ε'. σελ. 284. — Διά του α πάντα όσα έν βίλητε κ.λ.π. η διδάσκόμεθα ότι, ίνα λαβώμεν παρ του Θεού όσα ζητούμεν, όφείλομεν να φεράμεθα προς τον πλησιον ήμών, όπως ήθέλωμεν να φερόηται ούτος προς ήμας. — Η στενή και ταπεινή ήδος της άρετης καθίσταται εύκολος, όταν αναλογισθή τις ότι η μιν θλίψη προς κατάρθεσιν της άρετης εινα πρόσκαιρος, η δε μετά την θλίψιν χαρά εινα άτηνωχής.

§. ς'. σελ. 286. — Ψευδοπροφήται καλούνται όσοι βίον μιν έχουσι πονηρόν, υποκρινούνται δε τον ένδεμον.

§. ζ'. σελ. 288. — Διά των λέξεων α ου δύνανται ένδρον αγαθόν κ.λ.π. η ήβήθησεν ο Χριστός να δείξη ότι ούτε ο αγαθός, αγαθός ών, δύνανται να πράξη έργα πονηρά, ούτε ο πονηρός, πονηρός ών, αγαθός άλλ' ίνα ειτε ο πονηρός πράξη έργα αγαθά, ειτε ο αγαθός πονηρά, άνάγκη πρότερον έκότερος τούτων να μεταβληθή.

§. η'. σελ. 290. — Παραίνει ο Χριστός τους άκούοντας ίνα μήτε χρημάτων, μήτε άλλου τίνος φαισθώσιν, όπως άπολασώσι της φαιδράς όψεως του Χριστου: διότι η ετήρησι του γαλιλαϊάτου έκείνου προσώπου εινα τοσοούτον ένδεμον, ώστε άνθρώπινος ουδεις άδύνατον εινα να έννοήση και περιγράψη.

§. θ'. και ι'. σελ. 292. — Συγγρίων τον έν πνεύ και άδοξία ζώοντα ένάρτεον προς τον πλουτούντα μιν και εύδοξον, άλλ' έν πονηρίς διάγοντα, δεικνύει ότι τον μιν πονηρόν η κακία ου μόνον έκκευτίζει, άλλά και μωρίας βλαπένους προθέτει εις αυτον, τον δε ένάρτεον η άρετή ου μόνον δοξάζει και τιμώ, άλλά και μωρίαν άμεινών παραίτιος γίνεται εις αυτον. |

Ο ΜΙΑΙΑ ΚΔ'. 24.

§. α'. σελ. 293. — Από του α ου πάς ε λέγων μοι Κύριε, Κύριε, κ.λ.π. η διδάσκει ήμας ο Χριστός ότι ο έχων μόνον την πίστιν η το προσηγμένον και άμαρτωσύνωτον χρέισμα άνευ βίου καθαρού ένν δύνανται να σωθῆ, άλλ' ο έχων πίστιν όρθην και βίον ήμικτην.

§. δ'. σελ. 297. — Διὰ τοῦ α πᾶς, δεῖτε ἀνοίει μου τοὺς λόγους τούτους κ. λ. π. ἢ φησί· ὁ Χριστὸς νὰ δείξῃ ὅτι, τοσαύτῃ εἶνε ἡ δύναμις τῆς ἀρετῆς, ὥστε οὐδεμίαν συμφορὰ ἀνθρωπίνην δύναται νὰ μετακαλέσῃ τὸν ἐνέρετον ἐκ τῆς ἀρετῆς. — α Πίτερ π δὲ λέγεται ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν δύναμιν, τὴν ὅποιαν παράγει εἰς τοὺς ἀπακούσανους αὐτὴν. — α Βραχὺν εἶ καὶ α ποταμοὶ π καὶ α ἄνεμοι π καλοῦνται πάντα τὰ ἐν ἀνθρώποις συμβαίνοντα κακὰ, ἥτοι ἀδικίαι, ἐπιβουλαί, καὶ τὰ τοιαῦτα.

§. γ'. σελ. 299. — α Μαρτὶν καλεῖ ὁ Χριστὸς τὸν ἀκούοντα μὲν, ἀλλὰ μὴ ποιῶντα τοὺς λόγους αὐτοῦ, διότι αὐτός, ἐνῷ ὕψισται κτείστας ὄσκα ταλαιπωρίας πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφῶν αὐτοῦ ἐπιβαρύνει, οὐ μόνον οὐδέμιαν ἀμοιβὴν τῶν κήπων του λαμβάνει, ἀλλὰ καὶ μεγάλως ζημιούεται.

§. δ'. σελ. 304. — Πρωτίστως ὁ θεὸς Χριστότατος τοὺς ἀκρατεῖς τῶν, ἵνα ἀποδοῦναι ὄσκα δυνάμει πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἀρετῆς, ἥτις τοσοῦτον ἰσχυροῦς καθιστᾷ τοὺς ἔχοντας, ὥστε οὐδὲν δύνανται κατ' αὐτῶν οἱ ἔχθροι τῶν τρωτῶν δι' αὐτοῦ ἀποδοῦναι περιγῶσιν ἔσθαι μὲν ὁ Προφήτης Ἠλίας καὶ Ἀγγελοῦ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, ἔσθαι δὲ ὁ Βασιτεὺς Ἰσραὴλ καὶ ὁ φοιτῶσα αὐτῶν Ἡρώδης.

ΟΜΙΛΙΑ ΚΕ'. 25.

§. κ'. σελ. 303. — Ὁ Χριστὸς ἀδίδακε καὶ ἠθαιοποιεῖ μετὰ ἐξουσίας, ὡς τοῦ θεοῦ καὶ ἡ ἐκκλησίας τοῦ ὅχλου ἐπὶ τῇ διδασκίᾳ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἀπάντησις (α θεῶν, καθαρῶσιν π) ἦν ὁ Χριστὸς ἔδωκεν εἰς τὸν λεπρῶν.

§. β'. σελ. 305. — Θεραπεύσας ὁ Χριστὸς τὸν λεπρῶν, παρήγγειλεν εἰς αὐτὸν νὰ μὴ εἶπῃ τούτο εἰς οὐδέν, ἵνα διδάξῃ ἡμᾶς τὴν ταπεινότητα· ἀλλὰ καὶ κελύει τὸν θεραπευθέντα ἀπὸ τῶν ἀσθενῶν νὰ διακηρύξῃ τὴν θεραπείαν τοῦ πανταχοῦ, ἵνα διδάξῃ ἡμᾶς ὅτι ὀφείλομεν νὰ εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν διὰ πάντων πρὸς ἡμᾶς αὐτοῦ εὐεργεσιῶν. — Πίρται δὲ τὸν λεπρῶν πρὸς τοὺς ἱερεῖς, καὶ παραγγέλλει αὐτῷ νὰ προσέβῃ νὰ νομοσημεῖα δώσῃ, ἵνα μὴ σκανδαλίῃ τοὺς Ἰουδαίους, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῶν ὁποίων βαρβαρῶν ἐπιχειρεῖ τὴν καθάρσιν τοῦ νόμου.

§. γ'. σελ. 307. — Ὁ Χριστὸς ὀφείλει νὰ φέρῃ πάντοτε ἐπὶ μνήμῃς τὰς πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν πληροῦν γενομένας εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ἀναπέμπῃ δι' αὐτὰς πρὸς αὐτὸν τὴν πρέπουσαν εὐχαριστίαν πρὸς πάντας αὐτοῦ λόγους καὶ ἔργους.

§. δ'. σελ. 309. — Συναστῆ ὁ Χριστότατος τὴν ἀρετὴν τῆς ταπεινοφροσύνης, λέγων ὅτι, εἰς ὁσὸν ὅσκα ἔβας ἀρετῆς καὶ τελειότητος φθάσῃ ὁ Χριστιανός, ὀφείλει νὰ συντρέψῃ τὴν ἐκαστὴν καρδίαν, ἵνα αὐτὴν τὴν μακαριότητα καὶ εὐλείαν τῆς φιλίας του.

ΟΜΙΛΙΑ ΚΖ'. 26.

§. α'. σελ. 312. — Ἡ πίστις τοῦ ἐκαστοῦ ἀρχοῦται 4) μὲν ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἐκαστοῦ ἀρχος δὲν ἔφερε τὸν ἀσθενῶντα πρὸς τὸν Χριστὸν, πιστεύουσι δὲ ὁ Χριστὸς, καί· τοι αὐτῶν ἠδύνατο νὰ τὸν θεραπεύσῃ 2) δὲ, εἰ δὲν εἶπεν ὁ ἐκαστοῦ ἀρχος· πρὸς τὸν Χριστὸν, ὅτι ἀληθὴς καὶ διὰ μόνου τοῦ λόγου ἠδύνατο ὁ Χριστὸς νὰ θεραπεύσῃ τὸν ἀσθενῶντα.

§. β'. σελ. 314. — Ὁ ἀπὸ τοῦ Ματθαίου ἐνωσθῆς μνημονεύμενος ἐκαστοῦ ἀρχος εἶνε ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν ἀπὸ τοῦ Λουκᾶ ἱστορούμενος, ἄν καὶ μεταξὺ τῶν δύο Εὐαγγελιστῶν ὑπάρχει φαινομένη τις διαφωνία.

§. γ'. σελ. 316. — Ὁ ἐκαστοῦ ἀρχος, ἐπειδὴ εἰδεία πίστιν, πολλὴ μεγαλειότητα τῆς πίστεως τῶν διὰ τῆς στήλης καταβεβησάντων τὸν παράστον, διὰ τούτου καὶ ἰσχυρῶς

ἐτίμησεν αὐτὸν ὁ Χριστὸς, πρῶτον διότι τὸ περὶ αὐτοῦ ὕψιστον φρίγμα τοῦ ἐκαστοῦ ἀρχοῦ, δεύτερον χάριτας αὐτῷ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ τρίτον προτιμήσας αὐτὸν ἀπὸ πάντων τῶν Ἰουδαίων ἔθους.

§. δ'. σελ. 318. — Προφητῶν ὁ Χριστὸς διὰ τοῦ α πολλοὶ ἀπὸ Ἀνατολῶν καὶ Συρίας κ. λ. π. π τὴν κλήσιν τῶν ἰσθῶν καὶ τὴν ἀποδηλίαν τῶν Ἰουδαίων, ἀσπασθεῖ εἶπε τούτῳ ἵνα μὴ σκανδαλίῃ τοὺς ἀκούοντας Ἰουδαίους.

§. ε'. σελ. 324. — Ἴνα ἐπιτελεῖ ὁ θεὸς Χριστότατος τὴν προσηχὴν τῶν δικαίων ἐπὶ τοῦ βίου αὐτῶν, καὶ τοὺς ἀκαρτωτοὺς δὲ πρὸς μετάνοιαν ἐμφυγῶσθαι, παρᾶγει εἰς μίσην τὸν προσηχόμενον Δαυὶδ, τὴν ἐπιλήν ἀμαρτίαν τοῦ ἰσθῶν καὶ τὴν ἀρετὴν ἀναπτέξας, ἰδέειν εἰς μὲν τοὺς δικαίους ὅτι ὀφείλουσι νὰ κρείσσινται σφόδρα, ἵνα μὴ καταπίσωσιν ὡς ὁ Δαυὶδ εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἀμαρτίας, εἰς δὲ τοὺς ἀκαρτωτοὺς ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπελεσιζῶνται διὰ τὴν πληθύν καὶ τὸ μέγεθος τῶν ἰσθῶν ἀμαρτιῶν, ἀλλ' ἐκζητῶσι δι' ἀληθοῦς μετανοίας τὸ ἔλαος τοῦ Θεοῦ, ἐπιδεικνόμενοι μετὰ τὴν ἀμαρτίαν τὴν συντρέψιν τοῦ Δαυὶδ.

ΟΜΙΛΙΑ ΚΖ'. 27.

§. α'. σελ. 327. — Πρὸς βιβαίων τῶν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ τελεθθέντων ἀπείρων ἠθαιοτήτων ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος παρᾶγει τὸν Ἰσθῶν, λέγοντα περὶ τοῦ Χριστοῦ ὡς ἀπὸ τῶν ἀσθενῶν ἡμῶν ἔλαος, καὶ τὸς νόμους ἰσχύισται π.

§. β'. σελ. 329. — Τὴν δευτέραν προσηχίαν τοῦ Ἰσθῶν, ἐφαρμολογούμενον μάλλον ἐπὶ τῶν ἀκαρτιῶν, ὁ Ματθαῖος ἐφαρμολογεῖ ἐπὶ τῶν σωματικῶν ἀσθενειῶν, ἢ διότι ἴσως καὶ αὐτὸν ἱστορῶσιν, ἢ διότι ἴσως εἴη αἱ σωματικαὶ ἀσθενεῖαι προέρχονται ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν ἐκ ἀμαρτιῶν. — Ἡ καλλιότης καὶ ἡ χάρις τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ ἦτο τῶσδε, ὥστε ὀφείλουσ καὶ ἐκράται πληροῦν τοῦ τοῦ θεωρηθέντος αὐτοῦ. — Ἡ ἀπάντησις π αὐτὸν ἀκούσας φωνῆς ἔχουσι κ. λ. π. π, ἦν ὁ Χριστὸς ἔδωκεν εἰς τὸν εἰδόντα πρὸς αὐτὸν ὡς Ἀκούσθησά τε, ἵπου ἄν ἀπέβῃ, π ἐμφάνει τὴν φιλῶντονον πρέθειαν αὐτοῦ, ἦν αὐτὸς μὲν ἐκράτην, ὁ δὲ Χριστὸς ὡς θεὸς ἐκράτην.

§. γ'. σελ. 331. — Ὁ Χριστὸς εἰς τὸν ζητήσαντα παρ' αὐτοῦ τὴν ἄδειαν νὰ θάψῃ τὸν πατέρα του δὲν ἐπέτρεψε τούτῳ, διότι ἡ ἀκούσθησις καὶ ἀκράτης τῆς διδασκῆς τοῦ Χριστοῦ ἦτο πολλὴ ἀναγκασιότατος τῆς ταφῆς τοῦ πατρὸς ἐκείνου, ὥστε καὶ αὐτὸς φαίνεται ὅτι ἦτο, καὶ ἀνθρώπος εἶχε πρὸς ἐνκαρτισμένην.

§. δ'. σελ. 333. — Παραβέλλόμενος ὁ ἐν ἀμαρτίαις ἴσθῶν πρὸς νεκρὸν δέκνεται πολλὸ χεῖρον αὐτοῦ, διότι, ἄν καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀποθανόντος κατατρέγεται ὑπὸ σκωλήρων, καὶ καλύπτεται ὑπὸ λίθου, καὶ ἀποτρέπει θανάτου τινὰ, ἢ ψυχὴ ὅσκα τοῦ ἀμαρτωλοῦ φθείρεται ὑπὸ τῶν θηριῶν παθῶν, καθεὶδὲν ὑπὸ ἀνασπῆσιαν, καὶ ἀποτρέπει θανάτου, πολλὴν μεγαλειότητα τοῦ ταπίντος σώματος.

ΟΜΙΛΙΑ ΚΗ'. 28.

§. α'. σελ. 336. — Ὁ Χριστὸς εἰσέρχεται μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἰς τὸ πλοῖον, ὅτι ἰσχυρῶς νὰ ἐξαγερῆ σφοδρὰ τρικυμία ἐν τῇ θαλάσσῃ, πρῶτον μὲν, ἵνα φέρῃ αὐτὸς εἰς συντίθησιν τῆς ἐκαστοῦ ἀδυναμίας, δεύτερον δὲ, ἵνα συντίθησιν αὐτοῦ εἰς τοὺς περασμένους ὑπὸ τῆς ἐκαστοῦ εἰς τὸ πλοῖον, ἵνα δώσῃ νὰ ἐνωσθῶσιν οἱ μαθηταὶ τοῦ τὴν ἐκαστοῦ θελήσαν ὁ δὲ φέβος, ὅτι οἱ μαθηταὶ φθάσαντες ἐκ τῆς τρικυμίας, ἐμφάνει ὅτι ἔλαος εἰς ἀπλή γῶσιν περὶ τοῦ Χριστοῦ, διότι ἠγάσθησιν ὅτι ὁ Χριστὸς, καίτοι κοιμῶμενος ἠδύνατο νὰ τάσῃ αὐτοῦς ἐκ τοῦ ἐκαστοῦ κενότου.

§. β'. σελ. 338. — Οι ἐν τῇ χώρα τῶν Γερμανῶν δύο δαιμονιζόμενοι θύμενον ἑνὸς τόφου, ἵνα ἐνεργήσωσι τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς πρόληψιν ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθανόντων γίνονται δαίμονες (Βρωδαλακτα).

§. γ'. σελ. 340. — Ἐπίτρεψεν ὁ Χριστὸς ἐκ τῶν δαιμονακῶν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τοὺς χίρτους, καὶ νὰ πνίξωσιν αὐτοὺς ἐν τῇ θαλάσῃ· πρῶτον μὲν, ἵνα γνωρίσωσιν οἱ δαιμονιζόμενοι ἑαυτοὺς ὡς κινδύνου ἀπληθέγγονα· δεύτερον δέ, ἵνα μάθωσι πάντες ὅτι οὐδὲν ἔχουσι ἔχουσι οἱ δαίμονες ἀπ' ἐπιπέδων· τρίτον δέ, ἵνα διαχθῆ τὸ κατὰ τῶν ἀνθρώπων μῖσος τῶν δαιμόνων, ἵνα εἰς τὰ ἔλογα ἴσῃ ἔπιπρον οἱ δαίμονες θάνατον, πολλὸν περισσότερον ἤθελον θανατοῦσιν τοὺς δαιμονιζομένους ἂν εἶχον ἐπ' αὐτῶν ἀπύλου ἔξουσίαν· τέταρτον δέ, ἵνα γνωρίσωσιν οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ἐκείνης τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ.

§. δ'. καὶ ε', σελ. 342. — Οἱ ἀκούσαιοι καὶ φιλόφρονες ἔξομαίνονται πρὸς δαιμονιζομένους, διότι, καθὼς οἱ δαιμονιζόμενοι περιφέρονται γυμνοὶ, καὶ κωκυτοῦσιν ὡς οὐρανῶσιν ἀνθρώπους, τοιοῦτοῦσιν οἱ μὲν ἀκούσαιοι εἶνε γεγνημένοι πάσης ἀρετῆς, οἱ δὲ φιλόφρονες παντοσφόπως κατακλιπαροῦσι τοὺς ἰδοῦσιν.

ΟΜΙΑΙΑ ΚΘ'. 29.

§. α', καὶ β', σελ. 346. — Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν παραλυτικὸν ἐπὶ πορείᾳ πολλοῦ ὄχλου, ὡς καὶ τῶν ὑποτιμημένων· διότι ἐβλασφήμη, ἵνα δεῖξῃ 1) μὲν ὅτι εἶχε τὴν ἔξουσίαν καὶ ἀμαρτίας νὰ συγχωρῆ, καὶ 2) διὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ (στάναι, ἀπέμεινε) οἱ αἱμαρτίαι 3) ἀπέθισαν ὅπως αἱ ἀμαρτίαι τοῦ παραλυτικοῦ.

§. γ', σελ. 350. — Ὁ Χριστὸς πρὸς τοὺς συλλαβόντας περὶ αὐτοῦ ὁμοίους βλασφημίας προσνήχθη ἐπιεικῶς, διδάσκων ὅτι καὶ ἡμεῖς ἀπέναντι τῶν ἑχθρῶν ἡμῶν ὁμοίως ἐρείμεθα νὰ φερόμεθα.

ΟΜΙΑΙΑ Λ'. 30.

§. α', σελ. 352. — Ὁ Ματθαῖος ἀναφέρει ὅτι μετῆρχετο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τελῶν, χωρὶς οὐδαμῶς νὰ ἐπακούνηται διὰ τὸ παρὰ πᾶσι διαβεβλημένον αὐτοῦ ἔργον.

§. β', σελ. 354. — Ὁ Χριστὸς, ἔν και ἐξήλωσεν ὅτι ἡ πράξις, τὴν ὁποίαν ὁ τελῶνης Ματθαῖος παρήλασε εἰς αὐτόν, προήρχετο ἐξ ἀρχαῆς καὶ πλειουσίας, πρὸς δὲ τοῦτοι καὶ ὅτι ἤθελεν οὐδὲν ὡς τελῶν φίλος καὶ ἀμαρτωλῶν, οὐχ ἕξου ὅπως συνησπασεν ἐξ αὐτῆς μετὰ πολλῶν ἄλλων τελῶν, ἵνα ἀφελῆται αὐτοῖς καὶ τὸν Ματθαῖον· ἡ πράξις δὲ αὐτῆ τοῦ Χριστοῦ διδόναι τοὺς ἐπὶ νουθεσίᾳ μῆκος φρονούστας ὅτι ἐρείλωσε· νὰ προτιμῶσι τῆς νουθεσίας τὴν ἀφέλειαν τοῦ πλησίου.

§. γ', σελ. 356. — Ἀπολογούμενος ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς κατακρινόντας αὐτὸν ὅτι συνέτριψε μετὰ τελῶν καὶ ἀμαρτωλῶν, ἀναφέρει καὶ ῥῆσιν τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς αἰετον βίβλου καὶ αὐθυσίας, ἢ ἵνα δεῖξη ὅτι προσέχεται, ὡς ἀγαθός, ὁμοίως τῷ Πατρὶ αὐτοῦ, τοὺς μετανοοῦντας ἀμαρτωλοῦς.

§. δ', σελ. 358. — Ὁ Χριστὸς διὰ τῆς ἀπαντήσεως, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἰωάννου, καταγορεύοντας τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ὅτι ἐν ἐνότησει, ἐβίβαζε τὸς Ἀποστόλους ὅτι ἀφείδον νὰ ἐπιβάλωσιν εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτῶν φορτία ἀνάλογα τῶν δυνάμεών των.

§. ε', καὶ ς', σελ. 360. — Παραίνει ὁ θεὸς Χριστόστατος τοὺς μὲν ἄνδρας νὰ ἐπιχειροῦσι τὴν διέφωσιν τῶν γυναικῶν τῶν βαβυλῶν, προτρέποντες αὐτοὺς εἰς μίμησην γυναικῶν ἀγίων, καὶ πείθοντας μετὰ λόγου ὅτι ὁ περιττός στωλερὸς τοῦ σώματος καὶ

εἰς αὐτὰς οὐδέμην φέρεται τιμὴν, καὶ αὐτοὺς διασκεπάζει· καὶ δὲ γυναικας παρκινει, ἵνα τοῦ μὲν σώματος ὡς προσκεῖρου ἀμάλωσιν, ἐπιμελῶνται δὲ τῆς ψυχῆς ὡς ἀθανάτου, ἵνα ἀπέσωσιν εἰς τὴν ἄληθινὴν αἰωνὴν νουμίον τὸν Χριστὸν, ὅπως εἰς μόνην τὴν καλλῶν τῆς ψυχῆς φέρεσεται.

ΟΜΙΑΙΑ ΑΑ'. 31.

§. α', σελ. 364. — Ὁ Ματθαῖος ἐν συμπαραλήθῃ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν μαθητῶν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχιουκαγῶου 1) ἵνα διεγείρη τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ εἰς μίμησην τῶν πραγματωμένων αὐτοῦ μαθητῶν, καὶ 2) διότι ἦτον ἐπὶ ἀκατάστατος τῶν ἄλλων. — Ἡ ἀπερῆτοῦσα γυνὴ κρυφίως ἤγγισε τὸ ἱμάτιον τοῦ Ἰησοῦ, διότι ἐθέλειε τὸ πέδιλον αὐτῆς ἀκάρθρον· ἐναντίως δὲ αὐτῆν ὁ Ἰησοῦς 1) ἵνα ἀπαλλάξῃ αὐτὴν τοῦ φθλοῦ, μὴ ταχὺν προσέκοσασιν εἰς τὸν Χριστὸν, κυρίως θεραπευθῆσαι, 2) ἵνα δεῖξη τὴν πίστιν αὐτῆς καὶ προβάλλῃ αὐτῆν εἰς τοὺς ἀκούοντας πρὸς μίμησην, 3) ἵνα δεῖξη ὅτι γινώσκαι τὰ ἐν τῇ κρυφῇ τελώμενα, καὶ 4) ἵνα βεβαιώσῃ τὴν ἀρχιουκαγῶου περὶ τῆς μελλούσης ἀεματίας τοῦ θαυματοῦ τοῦ.

§. β', σελ. 366. — Ὁ Χριστὸς συνδιαλέγεται μετὰ τῆς κηροπόρουσας γυναικῆς, ἵνα ἐκ τῆς βραδύτητος ἀποδοχῆ τὸ θαυμάριον τοῦ ἀρχιουκαγῶου, καὶ ὅπως πιστευθῆ ἡ ἀνάστασις αὐτοῦ, καὶ ἵνα, φανερῶν τὴν πίστιν τῆς κηροπόρουσας, δοξάσῃ αὐτῆν, οὐχὶ δὲ καὶ ἐαυτόν, διότι τὸ ποικιληρῆ θαύματα τοῦ Χριστοῦ ἀνοῦσται ἐδόξαν αὐτόν.

§. γ. δ'. καὶ ε', σελ. 368. — Συμβουλίζει ὁ θεὸς Χριστόστατος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα μὴ λυπηθῶσι ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῶν οἰκείων αὐτῶν καὶ φίλων 1) διότι ὁ θάνατος οὐ μόνον ἐν εἰνε κακῶν, ἀλλὰ καὶ μέσον μεταβάσεως ἀπὸ μῆκος ζωῆς χίρτους εἰς ἄληθιν ἡερίτων 2) διότι οἱ ἀπίστοι λαμβάνουσι ἐν τοῦθον ἀφορμὴν νὰ καταγγράσωσι τοὺς χριστιανοὺς, ὅτι θεωροῦσι τὸν θάνατον ἐπιβλαβῆ εἰς τοὺς ἀποθανόντας, καὶ διὰ τοῦτο λυπηθῶσιν ἐπὶ αὐτοῖς· καὶ 3) διότι, πειθῶντας οἱ χριστιανοὶ τοὺς πελευθῶντας, φανένται ὅτι φρονούσιν αὐτοὺς διὰ τὴν μετὰ θάνατον ἀπόλειπον κρητίτων ἀγαθῶν, γινόμενοι οὕτως ἄμεινοι πρὸς τοὺς δαίμονας, οἵτινες φρονούσι τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου.

ΟΜΙΑΙΑ ΑΒ'. 32.

§. α', σελ. 372. — Ὁ Χριστὸς ἀναβάλλει πρὸς καιρὸν νὰ θεραπεύσῃ δημοσίᾳ τοὺς δύο τυφλοῦς, ἂν καὶ μεγαλοφῶνας παρεκάλουν αὐτὸν νὰ τοὺς ἐλάξῃ, ἵνα διδῶν ἡμᾶς ὅτι πρέπει νὰ ἀποφύγομεν τὸν ἕκαστον τῶν πολλῶν. — Ἄ τῶν ἀπαιτῶν ἡ ἐκάστου οἱ τυφλοὶ τὸν Χριστὸν, διότι ἡ προσήγησις αὐτῆ ἔθαυρατο τιμητικῆ. — Ἀναμένει ὁ Χριστὸς τὴν παρακλήσιν τῶν τυφλῶν, πρὶν ἢ θεραπεύσῃ αὐτοὺς, ἵνα δεῖξη ὅτι θεραπεύει οὐχὶ τὸν τυφλὸν καὶ ἐκ κενουθῆς, ἀλλὰ τοὺς εὐχίους τῆς θεραπείας. — Ἀπαγγαίρει εἰς τοὺς τυφλοὺς νὰ διακρίνωσι τὴν θεραπείαν τῶν, ἵνα διδῶν ἡμᾶς νὰ ἀποφύγομεν τὸν ἕκαστον.

§. β', σελ. 374. — Ὁ Χριστὸς καὶ ὑβριζόμενος ἐξηκολούθει νὰ ἐργαζῆται εἰτε διὰ λόγου, εἰτε καὶ διὰ θεραπείας ἀθανάτων, διδάσκων ἡμᾶς ὅτι πρέπει νὰ ἀγαποποιῶμεν τοὺς κενουθῶντες ἡμᾶς.

§. γ', σελ. 377. — ὁ Κύριος τοῦ θερισμοῦ ν' εἶνε αὐτὸς ὁ Χριστὸς. — Ἀποστέλλει τοὺς μαθητὰς εἰς τὸ κήρυγμα ὁ Χριστὸς, καὶ διδοὶ εἰς αὐτοὺς ἔξουσίαν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ἀφοῦ πρῶτον ἐμάρτυσαν αὐτοὺς ἐπιτηθείας πρὸς τὸ ἔργον τῆς ἀποστολῆς, καὶ διὰ πολλῶν θαυμάτων, καὶ λόγων καὶ ἔργων κατέστησεν αὐτοὺς πιστοῦς.

§. δ' σελ. 379. — Ἄπα γορεύει ὁ εἰς αὐτοὺς νὰ εἰσέλθωσιν εἰς πόλιν Σαμαρειτῶν,

ἵνα μὴ ἔχωσιν οἱ Ἰουδαῖοι ἀλλοτρίας πρᾶξεις τῆς ἀπειθείας τῶν εἰς τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων, κατηγορούμενοι αὐτοὺς ὅτι εἰσῆλθον εἰς ἀπειρημένους. — Ἴνα δὲ μὴ ἐπαρθεῖεν οἱ Ἀπόστολοι ἐκ τῶν θαυμάτων, τὰ ὅποια ἤδύνατο νὰ τελέωσι, λέγει πρὸς αὐτοὺς ὁ Χριστός· « ἄνωστέ ἐλάθετε τὴν γῆν θαυμάτων, καὶ οὐχὶ δι' ἰσίου ἀρετῆν. — Ἀπαγορεύει εἰς τοὺς Ἀποστόλους νὰ λάβωσι μὴδ' αὐτῶν εὐχάριαν καὶ ῥάβδον, ἢ εἴποτε ἔβηκε νὰ ᾖνε ἀππλλαγμένοι καὶ τῆς διαλογιστρῆς φροντίδος, ὡςτι νὰ δύνανται νὰ ἐκπληρῶσι τὸ ἔργον τῆς ἀποστολῆς τῶν μὴδ' ἄλλως τῆς ἀρεθίσεως.

§. ε'. σελ. 381. — Ἡ ἄξιος ὁ ἐργάτης τῆς τοσφῆς αὐτοῦ ἐστὶν ἢ εἶπεν ὁ Χριστός, ἵνα δείξη ὅτι οἱ μὲν Ἀπόστολοι, ὡς κοπιῶντες ἐδικαιοῦντο νὰ ἀρρωσκῶσι ἀπὸ τῶν μαθητῶν αὐτῶν, οἱ δὲ διδασκόμενοι ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων, ὡς ἀφιλοκίμενοι ἐκ τῆς διδασκαλίας, ἀφείλον νὰ πρῶσκωσι αὐτούς.

§. ς'. καὶ ζ', σελ. 383. — Παραινέτ' ὁ θεὸς Χριστός τοὺς ἀφορῶντες τοὺς ἵνα, μιμησάμενοι τοὺς ὑποδραχόμενους τοὺς Ἀποστόλους, ὑποδέχονται καὶ αὐτοὶ μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ προθυμίας, καὶ β' ἔργον ἐκδηλοῦμένης, τοὺς διδασκόμενους εἰς αὐτοὺς τὸν θεῖον λόγον, ἵνα εἴδῃ καὶ ἐπ' αὐτοὺς ἡ εἰρήνη, ὅπως καὶ ἐπὶ τοὺς ὑποδραχόμενους τοὺς Ἀποστόλους· ὡσαύτως προτρέπει τοὺς πιστοὺς, ἵνα μὴ ἰζηώσι περὶ τῶν διδασκόντων αὐτοὺς θαύματα, ὅποια ἐποίουν οἱ Ἀπόστολοι, ἀλλὰ ἀπεβλέπωσι καὶ μιμῶνται τὸν ἄνεκτον αὐτῶν βίον· διότι τὰ μὲν θαύματα πολλὰκις διαβάλλονται ὡς φαντασία, ὡ δὲ ἐνάρτεος βίος ἐπαράτει τῶν ἑνωτικῶν τῶν σῶματα.

§. η'. σελ. 387. — Συγκρινόμενῃ ἡ ἀρετὴ πρὸς τὰ θαύματα, εἶνε πολλὴ ἀνωτέρω αὐτῶν· διότι τὰ μὲν θαύματα πολλὰκις εἶνε ἀφιλοκίμοι τοὺς τελούοντας αὐτὰ, ἢ δὲ ἀρετῆς οὕτως τοὺς μετερχομένους αὐτῆν.

ΟΜΙΑΙΑ ΑΓ'. 33.

§. α'. σελ. 388. — Ὁ Χριστός προλέγει εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ τὰ μέλλοντα καὶ συμβῶσιν εἰς αὐτοὺς θεία, ἵνα πρῶτον μὲν μάθωσι τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ δύναμιν, δευτέρου δὲ ἵνα μαθεύσιν ὑποταγεῖν ὅτι δι' ἀσθένειαν τοῦ διδασκάλου ὄρισαντο οἱ Ἀπόστολοι τὰ παθήματα, τρίτου δὲ ἵνα μὴ ἀκηλῆθται οἱ Ἀπόστολοι, ὑποκρίνοντες ταῦτα, εἶναι ὅδ' ἐπὶ τῆς γῆς τὰ θεία ταῦτα ἀναλύονται, καὶ τέταρτον ἵνα μὴ παραχθῶσιν ἀκούοντες ταῦτα μικρῶν πρὸ τοῦ σταυροῦ. — Ἠμερότερα προβότου παραγγέλλει ὁ Χριστός νὰ ἐπιτενωσῶσιν οἱ μαθηταὶ τοῦ ἀπέναντι τῶν ἀδιδόσκων, ἵνα διαγῆν ἢ δύνανται τοῦ ἀποσπείλλοντος αὐτούς.

§. β'. σελ. 390. — Ἴνα μὴ ἀνίκη καὶ ἡ ἀμοιβὴ τῶν Ἀποστόλων πρὸς τὴν ἀρετὴν τῆς χάριτος, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῶν αὐτίων, λέγει πρὸς αὐτοὺς ὁ Χριστός· ἢ ἴνεσθε ὡν πρόνοιαι ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀφραῖνοι ὡς αἱ περιστρεφαί, ἢ δὲ ὡν ἤλεθρη νὰ σημεῖται ὅτι οἱ Ἀπόστολοι ἀφείλον, καθὼς οἱ ὄφεις προφιλῶνται· μάλλον τὴν κεφαλὴν τῶν κερπὶ τὸ λοιπὸν σῶμα, ὅπως καὶ αὐτοὶ νὰ προσφιλῶνται τὴν πίστιν αὐτῶν περὶ πᾶν ἄλλο ἀγαθόν· ἐπίσης, καθὼς αἱ περιστρεφαί χαρακτηρίζονται ὡς ἡμεροί, ὅπως καὶ αὐτοὶ ὀφείλουσι νὰ μὴ ἐκδιώκωσι τοὺς ἐδικαιοῦντας αὐτούς.

§. γ'. σελ. 392. — Οἱ Ἀπόστολοι, ἢν καὶ ἔχονεν περὶ τοῦ Χριστοῦ ὅτι δι' αὐτοὺς οἱ ἄνθρωποι ἐμελλον νὰ γίνωσιν ἐδικαιοῦνται, παιδικῶν κ.λ.π., καὶ εἰ ἐμελλον νὰ δύνανται ὑπ' ἄλλο τοῦ κόσμου, οὐχ ἔχον ἡμεῖς οὐδὲλας ἐδικαιοῦσαι νὰ ἀπελθῶσιν εἰς τὴν ἀποστολὴν τῶν, ἐπερ ἐπαραινέ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν καὶ τὴν σφίλιν τοῦ διδασκάλου τῶν, ὅπως καταλλῆλως παραγγέρι τοὺς Ἀποστόλους εἰς τὰ δεινοπαθήματα αὐτῶν, λέγων ὅτι δι' αὐτῶν καὶ ἐν γῆτι πᾶσι θὰ πάσχωσι.

§. δ'. σελ. 394. — Παραβάλλον ὁ θεὸς Χριστός τοὺς Ἀποστόλους πρὸς τοὺς ἐπὶ σοφίαν καὶ πολιτικὴν συνέσιαι ἐπιστήμοις τῶν Ἑλλήνων, Πλάτωνι, Θμιστοκλή κ.λ.π., δεκτικῶν τὴν δαδύγερτον ἐπεραχὴν τῶν Ἀποστόλων· διότι οὗτοι μὴδ' ὄλας τὰς ἀντισησῶσι τοῦ κόσμου ἠρόνθησαν νὰ μεταβάλλωσι τοὺς ἐν ἡμερῶν τῶν ἄνθρώπων.

§. ε'. ς'. καὶ ζ', σελ. 395. — Προβάλλον ὁ θεὸς Χριστός τοὺς ἀκούοντας τὰ παθήματα τῶν Ἀποστόλων καὶ τὴν ὑπομονὴν αὐτῶν, παραινέ αὐτοὺς νὰ μιμησῶσι τὴν ἀρετὴν τῶν Ἀποστόλων, ἀκούμενοι εἰς τὴν ἀπίστησιν αὐτῆς, καθ' ὅν χρόνον ἢ ἡμερῶν ἀπῆλκον εἰρήνην, ἵνα δυνήσῶσι νὰ ἀνδύσῶσι καὶ ἐν περιστάσει, καθ' ἣν ἤθελον ἐξεγερθῆ κατ' αὐτῆς διωγμοὶ καὶ θλίψεις· ὡς πρῶτονος δὲ μιμησῶσι ὑποδραχόμενοι τῶν ἰσῶν, ὅπως, ἐπαρῆ πρὸ τῶν πειρασμῶν αὐτοῦ, εἶχε γυμνασθῆ ἀραυτικῶς εἰς τὴν ὑπομονὴν τῶν παθῶματιων, διὰ τοῦτο καὶ ἐν καιρῶ τῶν πειρασμῶν ὑπέμεινεν αὐτοὺς γυναικῶς, ἢν καὶ ἐστειρετο τῆς περι ἀποστασῶσι καὶ αἰωνίου ζωῆς παραγγετινῆς ἐκείνης γνώσεως, τὴν ὅποιαν ὁ Χριστός ἀπεκάλωσεν εἰς τοὺς Χριστιανούς, οἵτινες εἰς τοῦτο ὀφείλουσι νὰ δυνώσῶσι καὶ ἀρετῆν καὶ ὑπομονὴν ἐν τοῖς πειρασμοῖς μετῶνα τοῦ ἰσῶν.

ΟΜΙΑΙΑ ΑΔ'. 34.

§. α'. σελ. 402. — Παραινέτ' ὁ θεὸς Χριστός τοὺς Ἀποστόλους, ἵνα ἐνωχθῶσι αὐτοὺς νὰ ἀποφρασι τοὺς ὄφεις καὶ διαβόλους, λέγει ὅτι αὐτῶν ὄφισαν, καὶ ὅτι αἱ κατ' αὐτῶν διαβόλοι ὅδ' ἀπεφρασῶσιν ἐπὶ τῆσιν, ἢ δὲ ἀρετῆ αὐτῶν θὰ λάμψῃ ὡς ὁ ἥλιος.

§. β'. σελ. 404. — Διὰ τοῦ α ὁ λόγος ἔμειν ἐν τῇ ἐκότητι κ.λ.π. ἢ καὶ α μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀπεικονιζόντων τὸ σῶμα κ.λ.π. ἢ διατάσει ὁ Χριστός τοὺς Ἀποστόλους, ἵνα διδῶσιν παρῆγοι καὶ καταφρασῶσιν ὄφιστοι τοῦ θανάτου. — Ἴνα δὲ μὴ νομίσωσι οἱ Ἀπόστολοι ὅτι ἐμελλον νὰ ἀποβῶσιν δι' ἐγκαταλείφιν Θεοῦ, λέγει ὁ Χριστός· ἢ ὄχι θῶσ σερμῶν κ.λ.π., ἢ δὲ ὡν δεκτικῶν ὅτι ὁ θεὸς προνοεῖ περὶ τῶν Ἀποστόλων.

§. γ'. σελ. 407. — Ἴνα ἀνεγερθῆ ὁ Χριστός τοὺς Ἀποστόλους νὰ ἠμελογῶσιν αὐτῶν ἀνήσους, φοβῆσι αὐτοὺς, λέγων ὅτι, ἐάν ἀνησῶσιν αὐτῶν ἐνωσῶν, ὅδ' ἀνεγῆ καὶ αὐτῆς ἐκείνου ἐν τῇ ἡμέρῃ τῆς κρῖσεως.

§. δ'. καὶ ε'. σελ. 410. — Παραινέτ' ὁ θεὸς Χριστός τοὺς ἀκούοντας τῶν νὰ καταφρασῶσι τὸ θάνατον, καὶ χάριτωσι μάλλον ὅτι τὰ σῶματα ἀπονήσκοντα φθάνονται, διότι, ἢν ἔμενον ἀφρατα, κατὰ πολλὰς πρῶτονος ὅδ' ἀβλάστοι, προσηλόμενοι ἄλλας εἰς τὴν ὀρασησῶν τοῦ σώματος, ἐν ᾗ πῶν ἢ φθορᾷ τοῦ σώματος· πείθει τοὺς φιλοσημῶσους ὅτι τὸ μὲν κῆλλος τοῦ σώματος εἶνε μόνικον καὶ ἀποκαταφρῆσῶν, τὸ δὲ τῆς ψυχῆς εἶνε ἀφρατον καὶ ἀταγᾶπῆτον.

ΟΜΙΑΙΑ ΑΕ'. 35.

§. α'. καὶ β'. σελ. 412. — Διὰ τοῦ α ὁ λόγος ἐμελλον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν ἢ ὄφισε ὁ Χριστός ὅτι ἔβηκε νὰ διαχωρῆται τοὺς εὐσεβεῖς ἀπὸ τῶν κατῶν, εἶναι ἢ διασῶσι αὐτῶν εἰν εἰρήνη διὰ τοὺς εὐσεβεῖς, ὅπως εἰρημῶν τὸ σῶμα, ἔταν ἀποσῶν ἢ αὐτὸ τὸ πῆσῶν ῥήσῶν. — Διὰ τοῦ β ὁ λόγος παρῆκα ἢ κατῶν κ.λ.π. ἢ διδασκόμεθα ὅτι ἀφρατῶν νὰ ἀπεικονῶσιν καὶ εἰς αὐτοὺς ἔτι τοὺς γυνεῖς μου, ὅταν ἢ εἰς αὐτοὺς ὄφισε ἢν ἐναντίον εἰς ἐνωσῶν τῶν τοῦ Χριστοῦ, ἢν ἀφρατῶν νὰ ἀνακόμωσι περισσῶτερον καὶ ὄφισε, τῶν φρατῶν ὄφισε. — Ἴνα δείξη ὁ Χριστός ὅτι προνοεῖ καὶ περὶ τῶν ὑποδραχόμενων.

§. δ'. σελ. 458. — Παραλείπει ο θεός Χριστότατος τους ακούοντας, ίνα, μιμηόμενοι τους εις την γην της επαγγελίας εισελθόντας Ιουδαίους, εισέλθωσι και αυτοί εις την βασιλείαν των ουρανών, παρατρέχοντες τα προς άρετήν παρεβαλλόμενα κωλύματα, και αποβλέποντες μάλιστα εις τους χριστιανούς εκπαιούς, οτιναι φυλάττουσι τον νόμον του Χριστού μετ' όσης ένεστιν άρεθείας.

ΟΜΙΛΙΑ Μ'. 40.

§. α'. σελ. 459. — Οί Φαρισαίοι, φθάσι ποιητάι όντες, άν και είδον εν τη συναγωγη αυτών θεραπευθίντα τον έχοντα την χειρα ζητάει, ούχ ήστον όμως άντί να χορηγήσιν επί τούτου και ώρελγηθώσιν, ίνα τερούτεν λαληρήσθησαν ένκα φθόνου, ώστε, εξελθόντες της συναγωγής, συνκοιμήθησαν, ίνα φονεύσιν τον Ίησούν.

§. β'. σελ. 464. — Η προφητεία του Ίσαίου κ' Ισού ο Πατε μου, εν ήρέσεια . . . και τω όνόματι αυτου ένου ήλιούσι η υπερέλου 4) την ήμεροσούνην του Ίηού προς τον Πατέρα 2) την παύσην και θύνην του Χριστού άπίναντα της σαλκρότητος και άσθενείας των Ιουδαίων 3) την άποτροπήν των Έθών και 4) τα δευτά, τα όποια έμελλον να επέλθωσιν εις τους Ιουδαίους.

§. γ'. σελ. και ε'. σελ. 463. — Παραβάλλων ο θεός Χριστότατος τον φθόνον προς την μοιχείαν και πύσαν εν γένει κακίαν, εύρίσκει αυτον όσω χειρονα, τόσο και μερόν θεωρούμενον και άφελούμενον υπό των πολλών, και συμβουλεύει τους ακούοντας, ίνα απαλλαγώσι της μιμράς ταύτης ποιηθείας, έννοούντες 1) ότι ο φθόνος νοσηρότην έχει βαρύτερη, όσην και η πορνεία 2) ότι ο φθόνος αυτον μόν βλάπτει, τον δε φθονούμενον όφελει, καθώς έφαινε μεταξύ πολλών άλλων και το παραδειγμα των αδελφών του Πωττη και αυτου. — Απονοσηρούμενος δε ο θεός Πατήρ προς τους κατέχοντες έκαθάρτικην την άσχην, ως εύκολότερον περιπέπτοντας εις φθόνον, συμβουλεύει αυτους, ίνα μη φθονώσι τινα δε όσας και αν απολαμψήν τιμάς και κατήχη έξουσίας διότι ούτως δια τους ψυχικούς κινδύνους, εις τους όποιους ύπέκεινται, ανακαλύψμενος ένκα της ύψηλης αυτου θέσεως να άρει εις τους πολλούς, λήπης μάλλον η φθόνου είνε άξιος.

ΟΜΙΛΙΑ ΜΑ'. 41.

§. α'. σελ. 468. — Ο Χριστός άν και ήκουσεν υπό των φθονερών Φαρισαίων ότι α εν Βηθλεβούλ επήλλεν τα άειρόνια, η άπεκρίθη έμμοι προς αυτους μετά πραύτητος, διδάσκων ότι και ήμετε άρειόμενοι να φερόμεθα πρώτως προς τους έχθρούς ήμών, όσας έβησατε κατηγίας ψευδεις και αν λέγουσι καθ' ήμών.

§. β'. σελ. 470. — Η Υιός των Ιουδαίων η εις οι Άπόστολοι, οτιναι, επειδή επίστασιαι και ύπερέσσοντο εις τον Χριστόν, δε κατακρίνωσιν εν ήμέρα κρίσεως τους άπιστήσαντας Ιουδαίους. — Η Βσιλεία θεού η σημαίνει την παρουσίαν του Χριστού. — Δια του η Ιερουσαλιν έρ' ύμας η βασιλεία του θεού η ήβηλεγεν ο Χριστός εν δαίρη εις τους Ιουδαίους ότι, αφενός ο θεός δι' έσσηπλαγχίαν έταψε προς αυτους τον Υιόν του, ίνα εύεργετήση αυτους εύεργεσίαν άειμερον, ήτοι απαλλαγήν του αιώνιου θανάτου, άδικούσιν έσσησεί, μη έπαυθαίμενοι εν της τωαύτης εύεργεσίας δια της εις Χριστόν πίστιως και έσσησεί. — Η σελή του Διαβόλου έννοούνται οι δαίμονες, οτιναι μετά την ήλτην του άσχηρού αυτων διαρηχθήσαν, ήτοι ύπέκυψαν εις την έρεσίαν. — Η σελή άσσησεία δε προς τούτους έννοούνται και οι άνθρωποι έκτατοι οτιναι ήσαν όργανα του υιού θεού, και των όποιων της διαβολικής μαργαρίτας και πάνας κατήργησεν ο Χριστός.

§. γ'. σελ. 472. — Η Ο μη άν η και η μη συνέχων η μετ' του Χριστού εις ο

Διαβόλος και οι Ιουδαίοι, οτιναι είνε κατά του Χριστού, και ακορρίζουσι τα αυτα, διότι λέγουσι και πράττουσι τα έναντία των όσα λέγει και πράττει ο Χριστός. — Το μόν α είπει λόγον κατά του Ίηού του ανθρώπου η σημαίνει η ύβριση τον Χριστόν ως πλέον και άντίθεον, η ότι και η άμαρτία συγχωρείται δια μετανοίας το δε η είπει λόγον κατά του Πνεύματος του Αγίου η σημαίνει η άπιστοσύνη την άποβολή των δαιμόνων και της θαματοουργικήν δύναμιν εις το πνεύμα το κενηρόν, η τωαύτως η ύβριση το Πνεύμα το Άγιον, η δε και η άμαρτία ούτε δια μετανοίας άφίεται. — Έκ των ανθρώπων οι μόν τιμωρούνται και ένταθα και μετά θάνατον ως οι Σοδομίται η οι μόνον μετά θάνατον, ως ο πλάσιος του Ευαγγελίου η οι δε μόνον ένταθα, ως ο κορυφός παρά Καρνεώσις άλλος δε ούτε ένταθα, ούτε έκαι, ως οι Άπόστολοι.

§. δ'. σελ. 476. — Παραλείπει ο θεός Χριστότατος τους ακούοντας, ίνα προνοήσωσιν ήκούους να καθαρθώσιν από του βύπου της άμαρτίας δια της συνεχούς άναμνήσεως πάντων μόν των άμαρτημάτων αυτων, ήτοις δε των λαθώντων (όσον, φθόνου, πορνείας, διαβολή κ.λ.π.), όπως μη καταλάβη αυτους άδιορθώτως το φθερόν έκαιου κριτήριου.

ΟΜΙΛΙΑ ΜΒ'. 42.

§. α'. σελ. 476. — Δια του η ποιήσατε το δένδρον καλόν κ.λ.π. η βέγγει ο Χριστός τους Φαρισαίους, ότι, ενώ τα έργα του Χριστού δεν ήρόντο να μεταβήσιν ως ποιητά, διέβαλλον εν τούτοις τον Χριστόν, ως εν πνεύματι ποιητή έργαζόμενον ταύτα δια τουτο και η γεννηματα έχόντων η αποκαλούνται, τωαύτως ποιητά τέσσα προγόνων ποιητών. — Αί λέξεις α εν του περισημώματος της καρδίας το στήμα λαλει η άμφάινουσι ότι ο Χριστός ήτο θεός, διότι ήγίνωσαν ότι η καρδία των Φαρισαίων ήτο τωσώντων πεπληρωμένη από ποιητάς έννοίας, ώστε ήξήσαντο αυται και δια του σούματος.

§. β'. σελ. 479. — Έγχα άργύν, δια το όποιοι οι είνοντες θα δώσωσι λόγον εν ήμέρα κρίσεως, έννοείται το ψέδος, η υποκαρτία. — Συμβουλεύει ο θεός Χριστότατος τους άκαρτίους του, ίνα προτιμώσι μάλλον να άδικήσωσι η να άδικήσωσι διότι ο άδικώμενος είνε πολύ εύδαμνίστερος του άδικούστος, ως άποδεικνύει το παραδειγμα του Σαουλ και Δαυίδ.

§. γ'. και δ'. σελ. 480. — Ο Χριστιανός άρειλει να άπορεύγη την κατήριαν του πληρόν του, στείρη δε πύσαν αυτου την προσχήν εις εξέτασιν και κατακρίσιν των όσα αυτος καθ' έκαστην άμαρτάνει εις τόν θεόν, απαλαττήμενος, καθ' όν χρόνον μάλιστα άπερχεται ίνα άναπαυθή επί της κλίτης του, των άκαθάρτων λογισμών και πάσης εν γένει βιωτικής μαρμίτης.

ΟΜΙΛΙΑ ΜΓ'. 43.

§. α'. σελ. 484. — Ο σιωπός, προς δι' άποβλήτους τινεις των Γραμματείων και Φαρισαίων έξήτων παρά του Χριστού να ίδωσι σημείον, ήτον, ίνα λάβωσιν άφορμήν να κατηγώρουν αυτον και εκ των έργων του. — Η Γενεά ποιητά η καλούνται οι Γραμματείς και Φαρισαίοι, διότι επί τωσώντων ήσαν άγνώμενος εις τους εύεργετας, ώστε και εύεργετούμενοι ήγίνοντο μάλλον σαληρότεροι καλούνται δε και η μοιχαλεις η δια την προς τον Πατέρα προσήν και την εις τον Υιόν ύπέστην άπιστίαν των. — Το α ο Υιός του ανθρώπου ίσται εν τη καρδίη της ήης τρεις ήμέρας και τρεις νύκτας η σημαίνει την τριήμερον ταφήν και άνάστασιν του Χριστού.

§. β'. σελ. 486. — Η Ε' τη καρδίη της ήης είνε ο Χριστός, ίνα δηλώση τον τάφον

αυτού. — Τρεις δε ημέρας επέτρεψε να μείνη τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐν τῷ τάφῳ, ἵνα πιστευθῆ ἔτι ἔντας καὶ οὐχὶ κατὰ φαντασίαν ἀπέθανεν.

§. γ'. σελ. 488. — Τὸ ὑπόδειγμα, τὸ ὅπου ὁ Χριστὸς ἀπέβη διὰ τῶν λήθων εἶπαι ἐξ ὅλης τῆ ἀκαθάρατον πνεύμα κ. λ. π. » σημαίνει ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι διὰ τὴν ἀπιστίαν των ἐμελλον 4) νὰ ὑποσώσῃαι θανάτῳ φοβερῷ, καὶ 2) νὰ γυμνωθῶσι πάσης ἀρετῆς, ἀγόμενοι ὑπὸ τοῦ διαβόλου ἀπὸ πλάνης εἰς πλάνην, καὶ ἀπὸ ἀμαρτίας εἰς ἀμαρτίαν.

§. δ'. σελ. 490. — Προβέβησαν ὁ θεὸς Χριστὸς εἰς τοὺς ἀκούοντας τοὺς Ἰουδαίους, οἵτινες, ἂν καὶ εἶδον τοσαῦτα σημεῖα, οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἀπελήθησαν, συμβουλεύει αὐτοὺς νὰ μὴ ἐγκύβηται σημεῖα, ἀλλὰ νὰ φροντίσῃαι νὰ διορθώσῃαι τὴν βίαν αὐτῶν, ἀναλογιζόμενοι ὅτι, καθὼς οἱ Ἰουδαῖοι, μωροτρόπως ἐστραγγιζόμενοι ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, καὶ μὴ πιστεύοντες εἰς αὐτὸν, ἐτιμωρήθησαν ἐν ταῦτα, καὶ ἐγένοντο ὑπεύθυνοι τῆς πτανίου κολάσεως, οὕτως καὶ αὐτοί, φωτισθέντες διὰ τοῦ βαπτισματος, καὶ ἀφαιρῶν τὸν ἀμαρτητῶν αὐτῶν λαβόντες, θά κολασθῶσι θριψτέρον ἐν τῇ γένει, ἐὰν διαγῶναι ἐν βραβυμῇ καὶ ἀμαρτίαις.

§. ε'. σελ. 492. — Συμβουλεύει τοὺς ἀκούοντάς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς πίστεως, ἵνα, ἔχοντας πάντοτε ἐπὶ μνήμης τὴν γέννησιν τοῦ πυρός, ἐπιμελῶνται προθύμως τοῦ βίου αὐτῶν, καὶ μὴ προβάλλωσι προφασίαι ἀλόγους, (ὡς γυναικα, πατρί, κ. λ. π.), διότι ἡ πρῶτος βέλγησι ἐν ἐμποδίσει νὰ καταρθῶσιν τὴν ἀρετῇ, οὕτως ἐκ τῆς γυναικῆς, οὕτως ἐκ τῶν παίδων, οὕτως ἐκ τῆς πενίας, οὕτως ἐκ ἄλλου τινός.

ΟΜΙΛΙΑ ΜΔ'. 44.

§. α'. σελ. 499. — Ὁ Χριστὸς εἰς τὴν ἀναγγελίαν πρὸς αὐτὸν ὅτι ἡ μήτηρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ τὸν ἐξήτουν ἀπύνηστοι α) τίς ἐστὶν ἡ μήτηρ μου καὶ τίνας εἶπὸν οἱ ἀδελφοί μου; β) ἵνα διδάξῃ τὴν μὲν ἐκ νενοδοξίας ζητοῦσαν αὐτὸν μητέρα ὅτι κατ' οὐδὲν οὕτην ἀφελῆ ἢ ἐξ αὐτῆς γέννησις αὐτοῦ, ἐὰν δὲν ἔχη ἴδιαν ἀρετήν, τοὺς δὲ ἀδελφούς αὐτοῦ καὶ ἡμᾶς ὅτι οὐδὲν ἀφελόμεθα, ἐὰν ἔχωμε μὲν συγγενεῖς ἀγαθοὺς, ἡμᾶς δὲ ἐπιμελόμεν τῆς ἀρετῆς.

§. β' σελ. 504. — Τὴν κατὰ Θεὸν συγγένειαν συνοστῆ οὐχὶ ἡ ταυτότης τῆς κατὰ νόμον γεννήσεως, ἀλλ' ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. — Ὁ Χριστὸς διὰ παραβολῶν ἀρχεται νὰ διδάσκη ἀπὸ τοῦ πλοῦτος τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ ἐστῶτος, 4) διότι μεταξὺ τῶν ἀκούοντων ἦσαν καὶ γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, καὶ 2) ἵνα ποιῆσιν τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ ἐμφαντικώτερον καὶ σαφιώτερον. — Πρώτην δὲ τῶν παραβολῶν λέγει τὴν πτωχὸν ἢ ἀπύνηστον, ἵνα δι' αὐτῆς καταστήσῃ προσηκουώτερον τὸν ἀκούοντα ἐν ὅσων ἐμελλε νὰ λαλήσῃ αἰνευτικῶς.

§. γ'. σελ. 503. — Τὸ ἀεζῆλεν ὁ δὸλοὶ ὅτι ὁ Χριστὸς ἦλθεν, ὡς θεὸς νὰ διδάξῃ ἡμᾶς, οὐχὶ μεταβῆαι τοπικῶς, ἀλλὰ πληρώσασαι ἡμᾶς διὰ τῆς ἀνθρωπίνης αὐτοῦ σαρκός. — Ἡ ἀπύνηστον ἐννοεῖται ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ α) γῆν ὅτι αἱ ψυχὰι τῶν ἀνθρώπων καὶ α) σκοπεῖν αὐτὸς ὁ Χριστὸς. — Ὁ ἐπὶ τῆς οὐδοῦ, καὶ τῆς πέτρας, καὶ τῶν ἀκανθῶν, καὶ τῆς καλῆς γῆς πτωχὸς ἐμφανίζει ὅτι ὁ Χριστὸς σπεῖρει τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ εἰς πάντας ἀνεταίρητος, μὴ προτιμῶν τὸν πλούσιον τοῦ πένητος, τὸν σοφὸν τοῦ ἰδιώτου κ. λ. π. — Διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ σπορέως ἠθέλησεν ὁ Χριστὸς νὰ διδάξῃ τοὺς μαθητάς αὐτοῦ, ὅτι ἀφίλον προθύμως νὰ διδάσκωσι, καὶ νὰ μὴ ἀνοῶναι, ἐὰν ἴδωσιν ὅτι οἱ περισσότεροι οὐ τῶν ἀκούοντων εἰς ἀφελούοντο εἰς τῆς διδασκαλίας.

§. δ'. σελ. 505. — Αἱ φράσεις α) ἡ μέριμνα τοῦ αἵματος τοῦ σώματος καὶ α) ἡ ἀπάτη τοῦ πλοῦτου » περιλαμβάνουσι πάσας τὰς κακίας, ὡς κλοδοξίαν, φθόνον, γαστριμαργίαν,

ἀσέλγησιν, κ. λ. π. — Συμβουλεύει ὁ θεὸς Χριστὸς τοὺς ἀκούοντας, ἵνα ἀφροῦνται μετὰ προσοχῆς τοῦ θείου λόγου, ὅπως, ἐνοήσαντες αὐτὸν κατὰ βάθος, ἐφαρμύσασιν ἐν τῷ βίῳ αὐτῶν, ἀκίχοντες τῶν πονηρῶν, καὶ πράττοντες τὰ χρήσιμα.

§. ε'. σελ. 507. — Ἰσοπένηστον ὁ θεὸς Πατὴρ τὰ κακὰ, τὰ ὅπου φέρει ὁ τροφὸς βίος καὶ ψυχικῶς (ὡς, ἀβελήθηκα τῆς κρείτας, συγγενεῖς ἀμαρτίας, κ. λ. π.), καὶ σωματικῶς (ὡς, κεφαλαγίας, ἀβελήθηκα τῶν αἰσθησῶν, καὶ δόξαντες παλοκιδεῖς, κ. λ. π.), συμβουλεύει τοὺς ζῶντας ἐν τρυφῇ νὰ ἀποκαθῶσι τὸν σώφρατον βίον πρὸς ἀφίλησιν καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῶν καὶ τοῦ σώματος.

ΟΜΙΛΙΑ ΜΕ'. 45.

§. α'. σελ. 540. — Διὰ τοῦ α) ὅπως ἔχει δοθῆσται αὐτῷ κ. λ. π. » ἔδειξεν ὁ Χριστὸς ὅτι, ὡς δίκαιος, εἰς μὲν τοὺς ἔχοντας προθυμίαν καὶ θέλησιν ἀποκαλύπτει τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἀπὸ δὲ τοὺς μὴ ἔχοντας ἀκροῖται αὐτά.

§. β'. σελ. 542. — «Οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ αἶσθησῶν τῶν Ἀποστόλων, ἅτινα μακαρίζεται ὁ Χριστὸς, σημαίνουσι τὴν δίκαιαν αὐτῶν, ἥτις ἀκούσασαι ἐδέχοντο μετὰ χαρῆς τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ. — Ἐπειδὴ ὁ θεὸς εἶνε φιλόφρωνος, διὰ τοῦτο ὁπίδειξεν εἰς ἡμᾶς καὶ ἑταίρους τρόπους πρὸς κατάρθωσιν τῆς ἀρετῆς, μὴ ἀπεικῶνται πρὸς πάντων τὸ αὐτὸ μέτρον τῆς ἀρετῆς.

§. γ'. σελ. 545. — Ἀναμνησάσασαι ὁ θεὸς Χριστὸς τοὺς ἀκούοντας τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων ἐνεργησῶν, τὰς ὁποίας παρέσχεν εἰς ἡμᾶς ὁ Χριστὸς, ὅπως ἡμῶν πρὸς ἐπίσχεσιν καὶ τὴν ἴδιαν σφραγῆν, προτρέπει αὐτοὺς ἵνα μὴ φανῶσιν ἐχρηστοὶ ἀπέναντι τοσαύτης χάριτος, ἀλλὰ προθυμοποιῶνται νὰ πράττωσι τὰ ἀρκούντα εἰς τὸν Χριστόν.

ΟΜΙΛΙΑ ΜΣ'. 46.

§. α'. σελ. 548. — Διὰ τῆς παραβολῆς τῶν ζιζανίων προσέειπεν ὁ Χριστὸς τὰ κλήθη τῶν αἰρετικῶν, οἵτινες ἐμελλον νὰ ἀνασπῶσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. — Ἡ φράσις α) ἐν τῷ καθέδειν τοὺς ἀνθρώπους » δηλοῖ ὅτι ὁ διαβόλος τότε μάλιστα δύναται νὰ πλανῆ τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν οὗτοι βραβυμῶσι. — Τὰ ζιζάνια ἀναφύονται μετὰ τὴν βλάστησιν τοῦ χόρτου καὶ τὴν κάρπωσην, ὅπως δηλοῖ ὅτι αἱ αἰρετικαὶ κατ' ἀρχὰς μὲν κρῖπταισιν ἐν ἐκνοῖς τὰς δηλητηριώδεις δοκασίας των, ὅταν δὲ λαθῶσι, κερδοῦν ἐπιτήθειον, ἐκχέουσι τὸ δηλητήριον.

§. β'. σελ. 548. — Τὸ α) μὴ ἐκρίνωσιν ἅμα αὐτοὺς τὸν αἴτιον » σημαίνει ὅτι ὁ θεὸς δὲν ἐπιτρέπει τὴν σφαγὴν τῶν αἰρετικῶν, ἢ ἵνα μὴ μετ' αὐτῶν συναπολεσθῶσι καὶ πολλοὶ τῶν ἀγίων, ἢ ἵνα μὴ ἀδικηθῶσιν οἱ μιλῶντες νὰ μεταβληθῶσιν αἰρετικοί. — Αἱ παραβολαὶ τοῦ α) οἰκτιρῶν καὶ τῆς α) ὕψους » σημαίνουσι ὅτι οἱ Ἀπόστολοι, καίτοι ἐλίγοι καὶ ἀδυνατεῖ, ἐμελλον νὰ ἐκκαλώσασαι τὸν Ἑβραϊτικὸν κήρυγμα καθ' ἅπαντα τὴν οὐκουμένην.

§. γ' καὶ δ'. σελ. 550. — Παραβέβησαν ὁ θεὸς Χριστὸς τὰ θαύματα πρὸς τὸν ἀνάστον βίον, θετικῶς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀναστόν βίου, καὶ συμβουλεύει τοὺς ἀκούοντας, ἵνα ἐπιμελῶνται τῆς ἀρετῆς, ἥτις συνίσταται οὐχὶ τῶσων εἰς τὴν νηστείαν καὶ τὴν λουπήν, σκληραγωγίαν τοῦ σώματος, ἀλλ' εἰς τὴν ἀφιλαργίαν, τὴν πραότητα, τὴν ταπεινὴν ἠφροσύνην, καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην.

ΟΜΙΛΙΑ ΜΖ'. 47.

§. α'. σελ. 524. — Οἱ Γραμματεῖς, ἂν καὶ ἤρουν τὴν δι' αὐτοὺς ἀπειλητικὴν

παραβολῶν τῶν ζιζανίων, δὲν διαγέρονται ἑμᾶς ὡς οἱ Ἀπόστολοι πρὸς ἐρώτησιν καὶ λύσει τῆς ἀπορίας τῶν ὄντων γίνεται ὄφελον, δεῖ ἠκολούθειν τὸν Χριστὸν, οὐχ ἵνα φεταλθῶσιν, ἀλλ' ἵνα λάβωσιν ἀφορμὴν πρὸς κατηγορίαν. — Ὁ Χριστὸς, ἵνα παραστήσῃ τὴν λαμπρότητα τῶν δικαίων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, φέρει τὸν ἄλιον ὡς παραδειγμα, δεῖσι λαμπρότητα τοῦ ἀσπρου τοῦτου ὄντος ὑπέρχει ἄλλο.

§ β'. σελ. 526. — Ἐπισημαίνεται μὲν τῆς παραβολῆς τοῦ κεκαμμένου θησαυροῦ καὶ τοῦ πολυτιμοῦ μαργαρίτου ἐπισημαίνει ὁ Χριστὸς τὸ εὐαγγελικὸν κηρυγμα, χρεῖν τοῦ ὅποιου, ὡς τιμιωτέου πάντων τῶν ἄλλων, ὄφελον οἱ Ἀπόστολοι νὰ ἀνηθῶσι πᾶν ἄλλο ἀγαθὸν διὰ δε τῆς παραβολῆς τῆς σαγγῆς διδάσκει ἡμᾶς ὁ Χριστὸς ὅτι, ἵνα σωθῶμεν, δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ πιστώσωμεν ὁρθῶς, ἀλλὰ καὶ νὰ πράττωμεν ἔργα ἀγαθὰ.

§ γ'. σελ. 528. — Συνιστᾷ ὁ θεὸς Χριστότατος εἰς τοὺς ἀκούοντας τὴν μελέτην τῶν ἁγίων Γραφῶν πρὸς γνῶσιν τῶν νόμων, καθ' οὓς ἕκαστος ὀφείλει νὰ πολιτεύεται, καὶ περιγράφει τὴν ἀνάγκη τῆς ἀρετῆς.

§ δ'. σελ. 529. — Παράγει τὸν εὐαγγελιστὴν Ματθαῖον ὡς πρόσωπον, ἐκλιπὼν τὴν φύσιν τῆς ἀρετῆς, φησὶν ὅτι, ὡς ἕκαστος ὀφείλει νὰ πολιτεύεται, καὶ ἰδίως τὴν ἐκκλησίαν καὶ ταπεινὰ προσώπων.

ΟΜΙΛΙΑ ΜΠ'. 48.

§ α'. σελ. 531. — Ὁ Χριστὸς συνεχῶς διδάσκει ἐν τοῖς συνηγορίαις, ἵνα μὴ διατηρῶν πάντοτε ἐν τῇ ἐρήμῳ, κατηγορηθῆ ὡς βδελυσθήμενος τὰς κοινωνίας. — Ὁ Χριστὸς δὲν ἐπέλεξε ἐν τῇ κατοικίᾳ αὐτοῦ, τῇ Ναζαρέτ, οὐκ εὐκαίρως, ἵνα μὴ διὰ τὴν ἀπιστίαν τῶν αὐτῶν τὴν κίλασεν αὐτὸν.

§ β'. σελ. 532. — Ἡ Ἄσπρη, τὴν ὅποιαν ἠθάβησεν ὁ Ἡρώδης, ὅτε ἐξήρχετο πρὸς αὐτὴν ἡ θυγάτηρ τῆς Ἡρωδιάδος τὴν κεφαλὴν τοῦ Προφῆτου, ἐφαίνει ὅτι οἱ ἐνάρετοι ἄνθρωποι θαυμάζονται καὶ ἀγαπῶνται καὶ παρ' αὐτῶν ἐστὶν κακία. — Ἡ ἀρετὴ τῆς Ἡρώδης καταδεικνύεται καὶ ἐν τῷ ὄντι, ὅτι, ἐν τῷ ἐπιβόλῳ μὴ φάσῃ εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ συμπουλιζοντας ἑπίσκοποι, ἐφάνη ἄνομος.

§ γ'. σελ. 535. — Ὁ Ἡρώδης, ἐπειδὴ ἔλαθεν εἰς γάμον τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του, ἔχουσαν θυγατέρα, διὰ τοῦτο ἠλέησεν ὁ θεὸς τὸν Ἰωάννην ὡς παραβάτης τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου. — Πρὸς ἄλλων ὁ θεὸς Χριστότατος ἰδίως εἰς τὰς παρβόλους τὴν ἀναίσχυτον θυγατέρα τῆς Ἡρωδιάδος, παραίτη αὐτῆς νὰ ἀποφύγῃ τὰς ἀκαθαρτάτας ἐσχέσεις.

§ δ'. σελ. 537. — Προσέπει ὁ θεὸς Χριστότατος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα γυναῖκες ὑπερβῶσι τὰς ἀδικίας τῶν ποικίλων ἀνθρώπων, ἀνολογίζονται δὲ καὶ ὁ μέγιστον πάντων τῶν Προφῶν Ἰωάννην ὑπέστη ἀλιον θάνατον παρὰ τοῦ ἀσπρῆτος Ἡρώδου. — Ἰωάννης προέειπε τὰς ἀκούοντας, ἵνα μὴ ἐμπατελοῦνται εἰς πόρνης γυναίκας, καὶ διδῶσιν ἔργα διὰ πρῶτα ἀδίκια, δεῖσι αὐτὴ εἶναι τοσοῦτον ἀναίσχυτος καὶ ἀμαρτῶς, ὥστε εἶναι ἀίσιμα καὶ πρὸς πάντα φόνον.

§ ε'. σελ. 539. — Ὁ Χριστὸς ἀναμνηστικὸν τὸν εὐαγγελιστὴν Ματθαῖον, ὅστις λίαν ἀπαθῶς ἐξιστορεῖ τὰ κατὰ τὸν φόνον τοῦ Ἰωάννου, φησὶν ὅτι μόνον νὰ μὴ θεωρηθῆ καὶ ὕβρις τὸν πλησίον τὸν ἀμαρτάνοντα, ἀλλὰ καὶ νὰ διακτεῖ αὐτὸν διὰ τὰς ἀμαρτίας του. — Τὰ πολυτῆ συμπτώσι, τὰ ὅποια γίνονται σήμερον, ἠμεινίζονται πρὸς τὸ σημεῖον τοῦ Προφῆτου διαφέροντα αὐτοῦ μόνον κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν σημεῖον ἰαίνει ἐλπίσιντο σωμάτων φόνου, ταῦτα δὲ γίνονται πρὸς ἕνα μολίαι καὶ πόρνης ἀδικίας.

§ ς'. καὶ ζ'. σελ. 544. — Ἀποπεισόμενος ὁ θεὸς Χριστότατος εἰς τοὺς ἀκούοντας τὰ ἰαυτῶν χρέματα εἰς πολυτῆ συμπτώσι καὶ τέρψιν ματαιίας, συμβουλεύει αὐτοὺς νὰ ἐξομῶσι τὰ χρέματα αὐτῶν εἰς διατροφήν πνεύτων, καὶ οὐχὶ κολάων καὶ παρασίων.

ΟΜΙΛΙΑ ΜΒ'. 49.

§ α'. σελ. 544. — Ὁ Χριστὸς ἀναγορεῖ εἰς τὸν ἕρμιον, ἀφοῦ ἔμαθε παρὰ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰωάννου τὸν φόνον αὐτοῦ, ἵνα βεβαιώσῃ τὴν ἀνθρωπίνην αὐτοῦ φύσιν. — Ἡ πίστις τῶν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ θεραπευθέντων ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀσθενῶν ἐηλοῦται ἐκ τοῦ ὅτι προσήλθον πρὸς τὸν Χριστὸν, ἀφίεοντες τὰς ἰαυτῶν πόλεις, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι πασιμένοι εἰς αὐτὸν, ἐν καὶ μεγάλας ἐπίνοιον. — Ἡ τέλειαι τῶν Ἀποστόλων δίκαιοντα καὶ ἐκ τούτου, ὅτι, ἐν καὶ ἔβαν τοσοῦτα θαύματα τελειθίνα ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, οὐχ ἔστιον δὲν εἶχον περὶ αὐτοῦ τὴν προσέκωσαν ἐνοίαν, δεῖσι δὲν ἐγίνωσκον ὅτι ὁ Χριστὸς, ὡς θεὸς, ἠθέλησε νὰ διαθεθῆ τὸν πολυτῆσιμον ὄχλον διὰ πάντε ἄρτων καὶ δύο ἔχθων, ἀλλ' ἐπρόκεινον εἰς αὐτὸν νὰ τοὺς ἀπώλῃ.

§ β'. σελ. 546. — Πρὶν ἢ αὐλογήσῃ ὁ Χριστὸς τοὺς ἄρτους, ἀναβλέπει εἰς τὸν οὐρανόν, ἵνα πιστώσῃ ὅτι ἀποστάλῃ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶναι ἴσος πρὸς αὐτὸν, καὶ ἵνα διδάξῃ ἡμᾶς πὸς τὴν τρωπίχη νὰ ἐλχριστωμένον τὸν Θεόν, ὅστις παρέχει εἰς ἡμᾶς τὴν τροφήν. — Ὁ Χριστὸς δὲν πασιώργων ἄρτους ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὴν ἀνάγκη, πρῶτον, ἵνα ἐπιστορήσῃ τοὺς ἀρετικῶς, Μαρκίους καὶ Μαννίχου, δευτέρων δὲ πάντα τὰ κείντα εἶναι ἔργα αὐτοῦ, καὶ οὐχὶ ἄλλου ἀναμνηστικῶν δεῦτερον δὲ, ἵνα κατιστήσῃ τὸ θαῦμα πιστωθῶν.

§ γ'. σελ. 548. — Ἐπισημαίνει ὁ Χριστὸς τὸν ἕρμιον νὰ περισεύσῃσιν, καὶ οὐχὶ ἐλάττωσι ἄρτους, ἵνα δεῖσῃ ὅτι τὰς περυσινὰς ἐκεῖνα ὑπελείφθησαν ἐκ τῶν αὐτῶν πάντε ἄρτων, καὶ ἵνα δώσῃσι γνῶσιν τοῦ θαύματος καὶ ὅτι δὲν ἦσαν παρόντες. — Ἀφοῦ ἐπέλεξε ὁ Χριστὸς τὸ θαῦμα, ἀναγορεῖ, ἵνα διδάξῃ ἡμᾶς νὰ ἀποφύγωμεν τὴν πρὸς τῶν πολλῶν ἕλξη.

§ δ'. σελ. 550. — Συνιστᾷ ὁ Χριστότατος εἰς τοὺς ἀκούοντας τὴν ἐκτεμεσίαν, προέειπε αὐτῇ πόρνης ἄλλης τέχνης, δεῖσι οἱ μὲν ἄλλοι τέχναι, (ὅσον ἡ ἱατρική ἢ ἀνομομακτῆ, κ.λ.π.) χρησιμοῦσονται εἰς ἡμᾶς μόνον ἐπὶ τοῦ παρόντος βίου, ἢ δὲ ἐπισημαίνῃ καὶ πρὸς τὸν μέλλοντα ἐπιχρῆσι δὲ ἐκείνας ἐκ τῶν κалуμένων τεχνῶν, ὅσαι εἰ μόνον ἐν πληροῦσιν ἀνάρχησιν τινά, (ὅσον ἡ κερματικὴ, ζωγραφικὴ, κ.λ.π.), ἀλλὰ καὶ γίνονται πρὸς ἕνα ἐπιχρῆσι περὶ τῆς καὶ βλάθης μεγάλης.

§ ε'. καὶ ς'. σελ. 552. — Ἐπισημαίνει ὁ θεὸς Πατὴρ τοὺς νέους ἐκείνους, αἵτινες πᾶσαν τὴν προσοχὴν τῶν ἐτήριαι πρὸς τὸν καλλοπισμένον τὸν ἰσοθιμῆσαν καὶ ἐδουμένω αὐτῶν, καὶ ὁδοποιῶντων εἰς ἀνάγκη τὰς ἀεθραῖους συνετίας (ἥτοι φιλοχρηματίας, κινεθραίας, ἀσέβητων, ἀπείστων κ.λ.π.), αἵτινες ἰσοθιμῶσιν εἰς τὴν περιττὴν ταῦτην φιλοκαλίαν αὐτῶν, τιμωθῶσιν αὐτοῖς μὲν καὶ τὰς τὰς ἁμαρτίας παρβόλους νὰ ἀπύχῃσι τούτους, τὰς δὲ γυναῖκες νὰ ἐθίζουσι τοὺς παῖδας αὐτῶν εἰς τὸ κοσμίως ἐνδύεσθαι καὶ σαρφῆσαι διαίτην.

ΟΜΙΛΙΑ Ν'. 50.

§ α'. σελ. 556. — Ὁ Ἰησοῦς ἀναβαίνει εἰς ἕρα, ἵνα διδάξῃ ἡμᾶς ὅτι ἡ ἐρημία καὶ ἡ μόνωσι συντελεῖ εἰς τὴν νὰ προσηγορηθῆ πρὸς τὸν Θεόν ἀθροῦσιν. — Ἐπισημαίνει ὁ Χριστὸς νὰ κακώθῃσιν οἱ Ἀπόστολοι ἐν τῇ μέσῃ τῆς θαλάσσης ὑπὸ τρικωμίας, καὶ βραδύνουσι νὰ ἔλθῃ πρὸς ἀπόφυγῃ αὐτῶν, ἵνα γυνώσκῃ αὐτοὺς εἰς τοὺς περὶ-

μους, και διδάξει ότι δεν πρέπει να ζηταῖς ταχίαν ἀπαλλαγὴν τῶν περιστοιχίζοντων αὐτοῦ πειρασμῶν· τὴν βραδύτητα δὲ ταύτην πρὸς ἀπαλλαγὴν τῶν θεϊνῶν συντελεῖται ὁ Θεὸς νὰ μεταρρήξῃται καὶ πρὸς πάντας τοὺς δικασίους.

§. β'. σελ. 558. — Ἡ πίστις τῶν προσηλυτισμένων εἰς τὸν Χριστὸν ἀσθενῶν, δεῖ καὶ μόνῃ ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ κρασπέδου αὐτοῦ ἴσταντο νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν θεραπείαν, ἐμφαίνει δὲ οἱ ἄνθρωποι ἔρχισαν ἢ ἢ νὰ λαμβάνουσι περὶ τοῦ Χριστοῦ ὑψηλοτέραν ἰδίαν. — Ἐάν ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ κρασπέδου τοῦ Χριστοῦ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ θεραπεύῃ ἀσθενείας σωματικὰς, ἢ ἐπιλείπει γινόμενη μετὰ τὴν ἰδίαν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ παρὰ τὴν βεβαίως τὴν θεραπείαν καὶ τῶν φοβῶν ἀσθενῶν.

§. γ'. καὶ δ'. σελ. 560. — Παραινῶν ὁ θεὸς Χριστότομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα προσέρχονται εἰς τὴν μετὰ τὴν τῶν ἀργάνων μυστηρίων, καθαρῶντες ἀπὸ πάσης κακίας, καὶ φιλοτιμῶνται εἰς ἑαυτῶν νὰ εὐρίσκῃ εἰς τὸν Θεόν, πιστοτέρων εἰς αὐτὸν οὐχὶ πολυτελεῖ ἀπερρώματα, ἀλλὰ καθαρῶν καρδίαν, καὶ θαπαῶν τὰ πρὸς κατωκαίων πολυτέρων ἀναθημάτων χρέματα εἰς θεραπείαν τῶν ἀνογιῶν τῶν ἰδεῶν.

ΟΜΙΛΙΑ ΝΑ'. 51.

§. α'. σελ. 564. — Οἱ Ἀπόστολοι ἔρωγον μὲ ἀνέπτους χεῖρας, παραβαίνοντες τὴν περὶ τούτου ἐκικρατοῦσαν παράθεσιν τῶν πρεσβυτέρων, διότι ἐθεώρουν αὐτὴν περιττήν.

§. β'. σελ. 566. — Τὸ σῶμα, ὃ ἐν ἑαυτῷ ἀφελήθη ἢ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ αἰετῆ- να, τὸ ὅποιον θέλει νὰ λάβῃ παρ' ἑαυτοῦ, εἶνε προσηλυτισμένον νὰ προσεβῆ ὡς ἄλλο πρὸς τὸν Θεόν· ἢ διὰ τῆς παρεδόσεως ταύτης τῶν πρεσβυτέρων οἱ νέοι ἐλάβαν ἀφορ- μὴν νὰ δευμάζουσι τοὺς γονεῖς των, πρὸς ἀλλοτρίαν εὐθείαν, καὶ οὕτως παρῆσαν τὴν ἐπιταγὴν τοῦ Θεοῦ αὐτῶν τὴν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα. β

§. γ'. σελ. 567. — Ἐπειδὴ οἱ Ἰουδαῖοι εἶδον μεγάλην προσοχὴν εἰς τὴν διδασκίαν τῶν βρωμάτων, διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς, ἵνα σπάρῃ τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τὰ οὐσιώδη τοῦ νόμου, λέγει· αὐτοὶ τὰ εἰσερχόμενα κοινῶν τῶν ἀνθρώπων· αὐφαιεῖ, ἢ τὴν ὅποιον δὲν ἐπέστειον ὁ Θεός, ἐνοουῖται αἱ παραδόσεις τῶν πρεσβυτέρων καὶ αὐτοὶ οἱ προσδύοντες.

§. δ'. σελ. 570. — Ἐπειδὴ οἱ Ἀπόστολοι, ἀκούσαντες παρὰ τοῦ Χριστοῦ· αὐτοὶ τὰ εἰσερχόμενα κοινῶν τῶν ἀνθρώπων κ.λπ. ἢ ἰκανοποιήθησαν, ὅτι ὁ Πέτρος παρεκά- λησε τὸν Χριστὸν νὰ ἐξηγήσῃ εἰς αὐτοὺς τὸς λόγους· τούτους, ἐπιτηγῆται αὐτοὺς διὰ τῆς ἀποκρίσεως· αὐτῶν καὶ ἡμεῖς ἀσθενοῖμεν ὅτι· β

§. ε'. καὶ ζ'. σελ. 572. — Παραινῶν ὁ θεὸς Χριστότομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα, διαπ ἀπέρχονται εἰς προσοχὴν, μὴ προσέχωσαν εἰς τὴν καθαρῶν τοῦ σώματος, ἀλλ' εἰς τὴν καθαρῶν τῆς ψυχῆς, ἣτις συνίσταται εἰς τὴν ἀποχὴν λοιδορίων, ἀσχιολογιῶν, ἐστρα- πελιῶν, ἵδιως δὲ τῆς ὀργῆς κατὰ τὸν ἀδικούντων.

ΟΜΙΛΙΑ ΝΒ'. 52.

§. α'. σελ. 576. — Ὁ Χριστὸς, ἐν καὶ ἀπηγόρευεν εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ νὰ ἀπέλ- θωσι εἰς τὰ ἔθνη, οὐχ ἦσαν αὐτοὶ ἀπέρχονται εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος, 4) διότι ὁ Χριστὸς δὲν ἦτον ὑπόθετος νὰ τῆσθε ἅμα ἀπέρχουσι εἰς τοὺς μαθητὰς του, καὶ 2) διότι δὲν ἀπῆλθεν ἵνα κερύξῃ. — Ἡ Χαναναία ἐμφαίνει δὲ ἦτον εἰς εὐεργεσίας, διότι ἐθεώρει αὐτὴν τοσοῦτον ἀναγιάν, ὥστε δὲν ἐπέλαμα νὰ εἶθῃ εἰς τὰ Ἰεροσόλυμα, ὅπως παρακαλέσῃ ἐπὶ τὸν Χριστὸν πρὸς θεραπείαν τῆς θυγατρὸς της.

§. β'. σελ. 577. — Ὁ Χριστὸς, καίτοι θερμῶς καὶ ἐπιμῶνως παρακαλούμενος ὑπὸ τῆς Χανααναίας νὰ θεραπεύσῃ τὴν θυγατέρα αὐτῆς, ἀπέβαλεν ὅμως τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς

παραλήψεως, ἵνα καταστήσῃ φανερὰν τὴν μεγάλην αὐτῆς πίστιν. — Ἡ Χαναναία, ὀνομαζομένη ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ κυνάρην, ἐβλάτο προθύμως τὴν εὐαγγέλιον ἐπιταγὴν, δευκίοντα τὴν βεβαίαν αὐτῆς κατανειροσύνην.

§. γ'. καὶ δ'. σελ. 580. — Παραβάλλων ὁ θεὸς Χριστότομος τὴν ἐλεημοσύνην πρὸς τὰς τίχνας, ἀποδεικνύει δὲ αὐτὴ εἶναι πολλὴ ἀνωτέρα τῶν τίχων, 4) διότι αὐτοῖς τίχ- νων δύναται νὰ πρῆξῃ τὰ ἑαυτῆς, ἐάν δὲν ἔχῃ συντηγῶς καὶ τὰς ἄλλας τίχνας, ἐνῶ ἢ ἐλεημοσύνη, ἵνα πρῆξῃ τὰ ἑαυτῆς, οὕτως χρημάτων ἔχει ἀνάγκη, οὕτως ἐνδομῶτων, οὕτως ἄλλου τινοῦ, ἀλλὰ μόνον θελήσεως ἀγαθῆς, 2) διότι αἱ μὲν ἄλλαι τίχνας σκοπεῖσι τὴν θεραπείαν τῶν σωματικῶν ἀνογιῶν, καὶ ποιοῦσιν ἔργα, ὑποκείμενα εἰς φθορὰν, ἢ δὲ ἐλεημοσύνη σκοπεῖ τὴν πλήρωσιν τῶν ψυχικῶν ἀνογιῶν, καὶ ποιεῖ ἔργα, θεαρι- νουτα ἀθάρατα, καὶ τὸ δὴ μέγιστον ποιεῖ τοὺς ματερχόμενους αὐτῆν ἰσοδύναμα.

§. ε'. σελ. 583. — Δείξας ὁ θεὸς Πατὴρ τὰ θαυὰ τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ δὲ φύσει ὁ ἄνθρωπος εἶναι φιλοστολαγγος, παραινῶν τοὺς ἀκούοντας, ἵνα μετέρχονται αὐτῆν, οὐχὶ ἐξ ἀπάτης καὶ ἀδικίαν, (διότι τούτοις εἶναι βλάτοντες εἰς τὸν Θεόν,) ἀλλ' ἐκ τῶν δικ- αίων κόπων.

ΟΜΙΛΙΑ ΝΓ'. 53.

§. α'. σελ. 586. — Ἐν ἐρημία τελεῖ ὁ Ἰησοῦς τὸ θαῦμα τοῦ εἶναι ἄρτων χει- ροτομοῦ τοῦ ὄχλου, ἵνα καταστήσῃ τὸ θαῦμα ἀνόπιστον, ὅτι δὲν ἀπὸ γαιτανιζούσης τινὸς κόμης ἐλαβον τοὺς ἄρτους. — Ἡ ἐρώτησις· τὴν ὅποιαν οἱ μαθηταὶ ποιοῦσι πρὸς τὸν Χριστὸν, λέγοντες· αὐτῶν ἡμῶν ἐν ἐρήμῳ ἄρτοι τοσοῦτοι· ἢ ἀποδεικνύει τὴν ἀπί- στεαν αὐτῶν, τῆς ὅποιος ἢ ὑπὸ τοῦ Ματθαίου γινόμενη ἀκριβῆς ἐλέσθης συνεισῆ τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ ὡς φιλάλληλοι, διότι δὲν κέρητοις εἰς ἐλαττώματα αὐτῶν. —

§. β'. σελ. 588. — Ὅτι οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι προσήλθον πρὸς τὸν Χρι- στοῦ, καὶ παρεκάλουν αὐτὸν νὰ ἐπιδείξῃ σημεῖον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, δὲν ἐνέδωκεν ὁ Χρι- στός εἰς τὴν παρεκάλειν ταύτην, 4) διότι ὁ σκοπὸς, πρὸς τὸν ὅποιον ἐξήστου σημαῖν, ἦτον οὐχὶ νὰ πιστεύουσι, ἀλλὰ νὰ λάθωσι ἀφορμὴν πρὸς κατηγορίαν, καὶ 2) διότι ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ἐμῆλλον νὰ βοθῶσι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ σημεῖα, δὲν ἦτον ὁ καιρὸς τῆς πρώτης αὐτοῦ παρουσίας, ἀλλὰ τῆς δευτέρας. — αὐτῶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· ἐνδύον οἱ ζητούντες ἢ τὴν στάσιν τοῦ Ἰησοῦ, ἢ τῆς Σαλῆνης, ἢ τὴν κατὰ τῶν κεραιῶν, ἢ τὴν μεταβολὴν τοῦ ἀέρος, ἢ ἄλλο τι ὅμοιον.

§. γ'. σελ. 590. — Ὁ Χριστὸς ἐκάλεσε τὴν διδασκαλίαν τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδ- δουκαίων αὐτῶν, ἢ ἵνα διὰ τῆς λέξεως ταύτης ἀναμνήσῃ τοὺς Ἀποστόλους τοῦ εἶναι γινόμενος ἐπιμῶντος τοῦ διὰ τῶν ἄρτων χειροτομοῦ. — Ἐπιτιμῶντες ὁ Χριστὸς τοὺς Ἀποστόλους, ὡς ἐκλογίζομενος δὲ ἄρτους δὲν ἐλαβον μετ' ἑαυτῶν, ἀφῆλθον αὐτοὺς, ὡς τοῦτο ἐρητοῦται ἐκ τοῦ ὅτι οἱ Ἀπόστολοι ἐμῶσι μετὰ τὴν ἐπιτιμῶν ἐνέστησαν ὅτι αὐτῶν ἢ ὁ Χριστὸς ἐνέει τὴν διδασκαλίαν.

§. δ'. καὶ ε'. σελ. 592. — Δεικνύων ὁ θεὸς Χριστότομος ὅτι καὶ τῶν δικαίων αὐτῶν ὁ βίος εἶναι ἀναμαρτυρητὸς μὲ λύπης προσκαίρους, ἀποδεικνύει συγγνώμης ὅτι καὶ τῶν ἐν ἀμαρτίαις ζῶντων εἶναι πλήρης πιστίας καὶ λύπης, καὶ συμβουλεύει τοὺς ἀκούοντας, ἵνα μετέρχονται τὴν ἀρετὴν, διότι αὐτὴ καὶ ἐν τῇ κίσμῳ ταύτῃ παρέχει ἡδονὴν εἰς τὸν ἐνάρετον, καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ κρίσει παρηγορίαν μεγάλην.

ΟΜΙΛΙΑ ΝΔ'. 54.

§. α'. σελ. 596. — Ἡ ὁμιλογοία τοῦ Πέτρου αὐτῶν εἰς ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ

του ζώντος ο εμφανίς ότι ο Πέτρος θεωρεί τον Χριστόν γνήσιον Υἱόν του Θεού, πα-
ραείπει εξ αυτής της ομοίας του Θεού γεννητίκα· διὰ τούτου ο Χριστός και ἱμακάρειον
αὐτόν, και εἶπεν ότι ο Πατήρ του τοῦ ἀπεκάλυψε.

§ β. σελ. 597. — Ἐπειδή ο Πέτρος ὁμολόγησε τὸν Χριστόν γνήσιον Υἱόν του
Θεοῦ, διὰ τούτου ο Χριστός, ἵνα δείξῃ ότι εἶναι ὄντως Υἱός του Θεοῦ, ὡσεὶ ο Πέτρος
οὐκ εὐδοκίμησεν τὴν ὁμολοσίαν του εἶνε ἡ πίστις της ὁμολογίας του Πέτρου. — Αἱ ὑπο-
σχίσεις, τὰς ὁποίας ο Χριστός ἔδωκεν εἰς τὸν Πέτρον, ότι ὁλοκαθῆθ θά οἰκοδομήσῃ τὴν
ἐκκλησίαν του ἐπὶ τῆς ὁμολογίας αὐτοῦ, και ότι θά δώσῃ εἰς αὐτόν τὰς κλεῖς τῶν οὐ-
ρανῶν, ἀποδεικνύουσι τὸν Χριστόν ἴσον πρὸς τὸν Πατέρα αὐτοῦ.

§ γ. σελ. 599. — Ὁ Χριστός ἀπεργάσατο εἰς τοὺς Ἀποστόλους τὸ δακρυρότατον
ὄτι αὐτοὶ εἶνε ο Χριστός, ἵνα μὴ ἀποκαταστήσῃν αἱ ἀκούοντες, ότι ἤθελον ἰδεῖν τὸν
Χριστόν σταυρούμενον· και τότε ἤθελεν εἶσθαι πολὺ δυσκολώτερον νὰ πιστεύουσιν εἰς
τὸν Χριστόν μετὰ τὸ πικρότατον.

§ δ. σελ. 604. — ο Σατανᾶν ο καλεῖ ο Χριστός τὸν Πέτρον, διότι ἀπέτριπεν αὐτόν
τοῦ νὰ ἀποβῆν, τοῦθ' ὅπου μόνος ο Σατανᾶς ἐπιθίμει. — Τὰ ο τῶν ἀνθρώπων ο ἐφρό-
νει ο Πέτρος, διότι, ἀφροσύνης σκεπεδόμενος, ἐνόμιζεν ότι ἦτον ἀπρεπὴς εἰς τὸν Χρι-
στόν νὰ ἀποβῆν. — Παρακαλεῖ ο θεὸς Χριστοστόμος τοὺς ἀκούοντες, ἵνα μὴ οἰκο-
δομηται τοῦ Χριστοῦ τὸν σταυρόν, τοῦ ὁμοίου και μόνος ο τύπος, γενόμενος μετὰ πί-
στεως, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐκδιώκῃ τοὺς εἰσρέοντες.

§ ε. και ς. σελ. 603. — Ἰσαότως συμβουλεύει ο θεὸς Πατήρ τοὺς πιστοὺς, ἵνα,
δυσκοιζόμενοι τὰς πολλὰς και μεγάλας του Θεοῦ ἐνεργείας, κεφάλαιον τῶν ὁποίων
εἶνε αὐτός ο σπυρίς, κατὰ μίμησιν του Χριστοῦ σταυρωθῶσι και αὐτοὶ εἰς τὸν κό-
σμον, τούτῳ καταφεύγουσι τῶν ἀγαθῶν του κόσμου τούτου, ἐπιθυμῶσι θὰ τὰ
ἀγαθὰ του μέλλοντος αἰῶνος, ὅτινα εἰναι ἑκατὸς χριστιανὸς ἔχει πάντοτε ὑπ' ὄψιν,
προθύμως θά ὑπερνικῆ εἰς πρὸς κατόρθωσιν τῆς ἀρετῆς παρεμβολομένης δυσκολίας.

Ο Μ Ι Α Ι Α Ν Γ. 55.

§ α. σελ. 607. — Ἰνα μὴ νομίσουσιν οἱ Ἀπόστολοι ότι ἀρετὴ πρὸς σωτηρίαν τὸ νὰ
ἀκολουθῶσιν ἀπλῶς τὸν Χριστόν ἀνω τινὲς κινδύνου και κίπου, λέγει πρὸς αὐτοὺς
ο Χριστός· οὐκ εἶ τις θέλει ὑπὸ μου ἐλθεῖν, ἀπορνησάσθω ἑαυτὸν κ.λ.π. — Ἀπαρσι-
ται θὰ ἑαυτὸν ἐπίτινος, ὅτις εἶνε εἰσιγμένος νὰ ἐκδιώκῃ τὸν ἑαυτὸν του εἰς κινδύνους και
νὰ ἐκδιώκῃ ὅτις πᾶσι εἰς τοὺς καθήμασι του, ὡς εἰναι ἄλλος τις ἐπάσχει ταῦτα.

§ β. σελ. 610. — Τὸ ο ἀρετὴ τῶν σταυρῶν αὐτοῦ ο ἐρηλοῖ τὸν βαθρύν, μέχρι τοῦ
ὅπου οὐκ εἶναι ο ἀκολουθῶν τὸν Χριστόν νὰ ἀρνήθῃ ἑαυτὸν, τούτῳ μέχρι θανάτου
ἐπισημαίνεται.

§ γ. σελ. 612. — Τὸ ο τί δώσει ἄνθρωπος ἀνάλλαγμα της ψυχῆς αὐτοῦ ο πη-
μαίνει ότι ο ἄνθρωπος, ἐπειδή εἶναι δύναται νὰ δώσῃ ἄλλο τι ἀγαθὸν ὡς ἀνάλλαγμα
της ψυχῆς αὐτοῦ, εἶναι ἐκ φιλοκαίας ἀποφύγῃ τοὺς ὑπὲρ Χριστοῦ κινδύνους, διὰ τούτου
ἀρετὴ νὰ καταρτησῇ πάντα ὑπὲρ του ἀνέματος του Χριστοῦ κινδύνου, ἵνα σώσῃ τὴν
ψυχὴν αὐτοῦ.

§ δ. σελ. 613. — Π φράσις ο μέλλει ο οὐκ του ἀνθρώπου ἐρχεσθαι ἐν τῇ δόξῃ του
Πατρὸς αὐτοῦ ο σημαίνει ότι ο οὐκ, ἐπειδή ἔχει τὴν αὐτὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν ἔχει και
ο Πατήρ, ἔπειτα οἱ ἔχει μετὰ του Πατρὸς και τὴν αὐτὴν οὐσίαν. — Το θὰ ο ἀποδοῖται

ἐκείνου κατὰ τὸ ἔργον αὐτοῦ ο σημαίνει ότι τοὺς μὲν ἐμαρτήσαντας θὰ καλέσῃ, τοὺς δὲ
ζήσαντας ἐν ἀρετῇ θὰ βραβεύσῃ.

§ ε. και ς. σελ. 614. — Ἐπειδὴν ο θεὸς Χριστοστόμος τοὺς μοναχοὺς εἶδει κατὰ
τὸν καιρὸν της τραπέζης, ἐμαρτησάντας τὸν Θεόν, ἀνεμαρτησάντων συγγένους πρὸς
χαλιναγωγίαν της γαστρός και τῶν βρῦμάτων ἐκείνων του Χριστοῦ, δι' ἃν προείπει ότι
θὰ ἀποδώσῃ ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, και ἐπιπλήρῃται ἐκείνους τῶν ἀκούοντων, εἰ-
πὼντες ὅτις πρὸ της τραπέζης, ὅτις μετὰ τὴν τραπέζην ἐποιοῦν τινὰ εὐχὴν, ἀναπίπτει
τὸν παρὰ τοὺς μοναχοὺς ἐν χεῖρσι ὄντα ἐμαρτησάντων βρῦμα, (ἀρχόμενον ἀπὸ τὰς λέξεις
ο ἐλογητός ο θεός κ. λ. π.), και συμβουλεύει τοὺς πιστοὺς, ἵνα, ἐμαρτησάντες τὸν βρῦμα
ἐκείνου, ἐπείθουσι και αὐτοὶ κατὰ μίμησιν τῶν μοναχῶν, ἐμαρτησάντες τῷ Θεῷ δι' ὅσα
ἀγαθὰ πωματικά και ψυχικά ἀπολαμβάνουσι, και παρακαλοῦντας αὐτόν, ἵνα και ἐν
τῇ ἡμέρῃ της κρίσεως μὴ κατασχύβῃ αὐτοὺς.

Ο Μ Ι Α Ι Α Ν Γ. 56.

§ α. και β. σελ. 620. — Θίλων ο Χριστός νὰ βραβεύσῃ και ἀφθάλμασεν τοὺς
Ἀποστόλους περὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, ἀποκαλύπτει αὐτοῖς ἐν τῷ ἔργῳ της μετα-
μορφώσεως τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἵνα, πληροφορηθέντες ὅτις, μὴ λυπώμενοι μηδὲ ἐπὶ τῷ ἔργῳ
θαλάσῃ, μήτε ἐπὶ τῷ ἐκείνῳ του Διδασκαλοῦ αὐτοῦ. — Ὁ Χριστός παραλαμβάνει
μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἑσθῶμενον ὄρος μόνον τὸν Πέτρον και Ἰσάωβον και Ἰωάννην, διότι
ὅτις ἐπεριεργον τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων. — Ὁ Χριστός μετὰ του Μωϋσῆ και Ἠλία
ἐπαρτάνεται ἐν τῷ Θεῷ, ἵνα δείξῃ 4) ότι εἶναι εἶναι, ὡς ἐνόμιζον οἱ πολλοί, ὅτις
ο Ἠλίας, ὅτις εἰς τῶν προφητῶν, ἀλλὰ πρὸς ἀνωτέρους αὐτῶν 2) ότι εἶναι εἶναι παραβά-
της του νόμου, και ότι εἶναι βλαστημῆται, λέγων ἑαυτὸν Υἱόν του Θεοῦ, διότι, ἂν ταῦτα
ἦσαν ἀληθῆ, οὐδέποτε ο Ἠλίας και ο Μωϋσῆς θὰ παρεστάτω πλησίον αὐτοῦ 3) ότι
εἶναι ὁμοίος του θανάτου και της ζωῆς, ὡς ἔχον μετ' ἑαυτοῦ τὸν ἀποκείμενον Μωϋσῆν
και τὸν ζῶντα Ἠλίαν και 4) τὴν δόξαν του σταυροῦ, (περὶ τῆς ο Μωϋσῆς και Ἠλίας ἐλά-
λου μετ' αὐτοῦ,) και ἵνα παρηγορησῇ τοὺς Ἀποστόλους, (διότις ἤκουον τὸν Μωϋσῆν
και Ἠλίαν, λαλοῦντας περὶ της δυσκολότητος δόξης του Χριστοῦ,) ὅτις εἶναι ἐκτελεσθέντα
ἐφ' ἑαυτῶν διὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, και ἵνα καταστήσῃ αὐτοὺς γενναίους πρὸς τὸν ὑπὲρ
Χριστοῦ θάνατον (διότι ἔχον πρὸς μίμησιν τοὺς ὑπὲρ της δόξης του Θεοῦ ἀφιερῶ-
σαντας ἑαυτοὺς Μωϋσῆν και Ἠλίαν). — Ὁ Πέτρος, εἰπὼν πρὸς τὸν Χριστόν· ο Καλὸν
ἔστιν ἡμῶς εἶναι κ.λ.π. ο, ἐνόμιζεν ότι ἤθελε νὰ κακοθῆσῃ ὅστε νὰ μὴ ἀποβῆ-
ν ο Χριστός, διότι τότε ὅτις ο Τροσὸς θὰ ἤρχετο κατὰ τὸ Ἱερουσόλυμα, μίαν εἰς παν-
τός ἐν τῷ ὄρει, ὅτις ο ζητοῦντες νὰ συνείδωσι τὸν Χριστόν θὰ ἀνακάλυπτον αὐτόν ἐκεῖ,
ὅτις, και ἂν ἀνεκάλυπτον, θὰ ἐπέλθον νὰ τὸν συλλάβωσι, φουδόμενοι τὸν ἐξ οὐρανοῦ
πρὸ καταστράφῃ Ἠλίαν.

§ γ. σελ. 624. — Ὁ Πατήρ ἐκφέρει φωνὴν ἐκ της νεφέλης, μαρτυροῦσαν περὶ του
Υἱοῦ, ἵνα πιστευθῇ ότι παρὰ του Θεοῦ ἡ φωνὴ αὐτῆς ἐξῆλθε· διότι διὰ νεφέλης ἐσυνεί-
θηθε ἀκούει νὰ φωνῆται ο Θεός. — Νεφέλην φωνετήν δεικνύει ο Θεός, διότι ἤθελε
νὰ ἐκδιώκῃ, και ἀρχὴ νὰ φωνῆσῃ, ὅτις θὰ ἐκείνους νεφέλην ἀσπείρη. — Ὁ Μωϋσῆς
και ο Ἠλίας ἐπὶ τῶν ἀφρονῶν, ότι ἠκούθη η φωνὴ, ἵνα δείξῃ ὅτι μόνον περὶ του
Χριστοῦ ἔπαρτάνει αὐτοί. — Π φωνὴ ἐκάλυψεν ἀπαντας, ἵνα μὴ, εἶναι ἐκάλυπτε μόνον
οὐκ Χριστός, κερμαθῆ ότι νὰ εἶναι της φωνῆς. — Το ο θὰ ἀκούσῃ ο σημαίνει
κ εἰναι ἀκούσῃται ἡ ἀφρονεσία ο.

§. δ', ε', και ς'. σελ. 636.—Παραίνεται ὁ θεὸς Χριστότομος πάντας μὴ τοὺς ἀκούοντας, ἵνα διὰ τῶν καλῶν ἔργων καταστήσῃσιν αὐτοὺς δίκαιους, ὅπως ἴδωσι τὸν Χριστὸν, ἵδωσι δὲ τοὺς κλοισυνοῦντας, ἵνα μὴ θανατωθῶσιν ἐπὶ τῷ ὄντι, καὶ καταπίψῃσιν τοὺς ἐν ἀνάγκῃς εὐσεβομένους· δίδωσι, τοῦτο ποιοῦντας, οὐ μόνον ἐπιείκους καθ' ἑαυτῶν τὴν ἀγαπᾶσθαι τῶν μὴ ἔχόντων νὰ ἀποδώσωσι τὴν ἀρετὴν καὶ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, καὶ αὐτοὺς ἐμβαλλόμενοι εἰς φροντίδας καὶ λύπας ἀδικαίαιτους, ἀλλὰ καὶ μισήτοι γίνονται εἰς τὸν Θεόν, ὅστις καὶ αὐτὴν ἐστὶ τὴν ἐκ τῶων διδομένην ἐλεημοσύνην τῶν θανατωτῶν ἀποστρέφεται.

ΟΜΙΑΙΑ ΝΖ'. 87.

§. α'. σελ. 633. — Ἦλιος καλεῖται ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἰωάννης διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ἔργου τῆς διακονίας· ὅπως δηλαδὴ ὁ Ἦλιος θὰ ἔλθῃ πρὸ τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, οὕτως καὶ ὁ Ἰωάννης ἦλθε πρὸ τῆς πρώτης, ἵνα ἐπιστρέψῃ τοὺς Ἰουδαίους εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ.

§. β'. σελ. 636. — Εἰπὼν ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς Ἀποστόλους διὰ τὴν ἀπιστίαν των ὅτι ἠγνόησαν νὰ ἀπαλλάξωσι τὸν θαιμόνιον τὸν σαλυνισζόμενον, ἰδέσθαι ὅτι, καθὼς πολλοὶ αἱ εἰς τὴν πίστιν τοῦ προσέχοντος ἔρχαι νὰ θεραπεύσῃ τὸν ὄφθαλμον ἀνο κολῆς ὀφθαλμοῦ τοῦ θεραπευμένου, οὕτως ἡ δόξα τοῦ θαιμοσυνοῦντος ἦλθεν καὶ ἀνο τῆς πίστεως τοῦ προσέχοντος νὰ ἐπιφέρει εἰς τὸν ὄφθαλμον τὴν ἰασην.

§. γ'. σελ. 637. — Ὁ ἐκ κειθὸς σαλυνισζόμενος ἐμαρτίν τὴν ἀεργετικὴν τοῦ Θεοῦ πρόνοιαν· δίδωσι, ὅτι τὸ θαιμόνιον ἔβαλεν αὐτὸν ἄλλοτε μὴ εἰς τὸ πῦρ, καὶ πολυλῆς εἰς τὸ ὕδωρ, φανερὸν εἶναι ὅτι καὶ ὁ Ἰβαντίων ἀπὸ πολλοῦ, ἐν ὁ Θεὸς δὲν ἐχαίρει τὴν ὁμῆν αὐτοῦ. — Σαλυνισζόμενος καλεῖ ὁ Μαθητὸς τὸν ἀνατίρα θαιμονώματα κατὰ τὴν θέαν τῶν πολλῶν, τοὺς ὁποίους ἐξηπάτα ὁ Διαβόλος, περιέζων τὸν ὄφθαλμὸν κατεχόμενον κατὰ τὰς διαφόρους φάσεις τῆς σαλήνης, ἵνα διαβάλλῃ αὐτὴν, ὡς αἰτίαν ὄφθαλμοῦ τῶν σαλυνισζομένων. — ἡ Πίστιν ἐκ κειθὸς εἰς αἰσθητικὴν σημαίνει τὸ ἐλάχιστον τῆς γνησίας πίστεως, τῆς ὁποίας ἡ δόξα εἶναι σωατήρι, ὡς καὶ ὄφθαλμοῦ, καθὼς τὸ εἶνασι, καίτοι μικρότερον πάντων τῶν σπερμάτων, ἔχει ὅμως μείζονα πρὸς αὐτὴν δύναμιν.

§. δ'. και ε'. σελ. 640. — Ἡ προσευχὴ μετὰ τῆς γνησίας κοσμήτην ἰσχυρὴν ἔχουσι, ὡς καὶ θαιμόνιος ἐκβάλλεται, καὶ τὸν μετεχόμενον αὐτῆς ἀναπτύσσουσι ἐκ τῶν γηίνων πρὸς τὰ οὐράνια, θέλοντες πᾶσι τὴν καρδίαν κληροῦσαι. — Παραίνεται ὁ θεὸς Χριστότομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα ἀσφαλῶνται διὰ παντός εἰς τὸ ἔργον τῆς προσευχῆς, καὶ ἐργασθῶσιν τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς γαστρός, ἀπέχουσι δὲ τῆς τροφῆς καὶ τῶν μεταωρισμῶν καὶ χουνοσίως. — Ἀνατίρα δὲ τὴν παρὰ πολλοὺς ἐπιμαρτοῦσαν ἐπαρμένην ἴδωσι ὅτι αἰτία τῆς μέθης εἶναι ὁ οἶνος, ὁποῖον ὡς πρὸς τὸν μέθης οὐχὶ τὸν οἶνον, ἀλλὰ τὴν κακὴν αὐτοῦ χρῆσιν.

ΟΜΙΑΙΑ ΝΗ'. 88.

§. α'. σελ. 644. — Ἐπειδὴ ἐπαρταί παρὰ τοὺς Ἰουδαίους συνήθειαν νὰ δίδωσι δίδραγμα ὅσοι τῶν Ἰουδαίων ἦσαν πρωτότοκοι, διὰ τοῦτο οἱ ἐισπραττοντες τὸν φόρον τῶν δειράγγων ἐζήτησαν διὰ τοῦ Πέτρου νὰ ἀποδώσῃ ὁ Χριστὸς, ὡς πρωτότοκος, τὸν κονήθη φόρον. — Ὁ Χριστὸς, καίτοι μὴ ὄν ὄφθαλμοῦ εἰς τὴν καθολογὴν τοῦ ἐπὶ τῶν πρωτότοκων Ἰουδαίων ἐπιβαλλομένου φόρου, (δίδωσι ἂν οἱ υἱοὶ τῶν ἐπιγενομένων βασιλείων ἦσαν ἀδύνατοι, πολὺ περισσότερο ὁ τοῦ ἐπουρανίου βασιλείου γνήσιος Υἱός), παραγγί-

ῃσι ὅμως τὸν Πέτρον νὰ ἀποτίη τὰ δίδραγμα, ἵνα μὴ σκανδαλίη τοὺς συλλέγοντας αὐτὸν.

§. β'. σελ. 646. — Οἱ Ἀπόστολοι, ἐπειδὴ εἶδον τὸν Πέτρον ἴδιος προτιμώμενον αὐτῶν πολλοίς, ἐλυπήθησαν διὰ τοῦτο ἀπὸ κειθὸς ἰσταν, καὶ μὴ τολμῶντες δι' εἰσχεῖν νὰ εἰπωσι τὸ πάθος αὐτῶν, προσελθόντες εἰς τὸν Χριστὸν, ἠρώτησαν αὐτὸν ἀποδοδοῦντας· «Τίς ἔρα μείζων ἐστὶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν;» — ἵνα δὲ ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς ὁ Χριστὸς τοῦ φόβου καὶ τῆς κειθὸς ἰσταν, προκαλεσάμενος παῖδιον, συνίστησιν εἰς αὐτοὺς ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ τὴν ἀφίλειαν.

§. γ'. σελ. 648. — Ἡ φράσις «ὅτι ἐν δέξεται παῖδιον κ.λ.π.» σημαίνει «ὅτις τιμῆσῃ τοῦ ἀνθρώπου, οἷσινος ἔχουσι τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ τὴν ἀφίλειαν τοῦ παιδίου, αὐτὸν τὸν Χριστὸν κερῆσῃ ἢ δι' ἀρετῆς αἰς ἐκ σκανδαλίση κ.λ.π.» σημαίνει «ἐν τῇ ἀρετῇ τινὰ τῶν ταπεινῶν καὶ ἀφελῶν, θέλει ὑποστῆ τὴν ἐλαττήν κολάσην.»

§. δ', και ε'. σελ. 650. — Ἐλέγγων ὁ θεὸς Χριστότομος τὴν ἀφροσύνην τῶν ἐπὶ εὐγενείᾳ κωχουμένων, παραίει αὐτοὺς, ἵνα ἀποδώσωσι μὴ τὴν κειθὴν ἀλαζονείαν τοῦ αὐτοῦ, τῆς δέξῃς, καὶ τῶν ὁμοίων, ἐπιμαρτίνται δὲ τῆς ἀρετῆς, ἥτις καὶ μόνη ἐλευγνίη ἐστὶν ὅπως εὐγένειαν τοὺς κατ' αὐτὴν πολιτωμαρτίνται.

ΟΜΙΑΙΑ ΝΘ'. 89.

§. α'. σελ. 653. — «Ἄνθρωπος ἔλασιν τὰ σκάνδαλα» εἶπεν ὁ Χριστὸς, ἵνα διεγείρῃ τὴν προσοχὴν τῶν Ἀποστόλων, ὡς καὶ μὴ νομίζουσι οὕτω ὅτι, ἀποτελλόμενοι εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ κληροῦματος, ἐμῶν νὰ ἀπολαμβάνουσι ἀταρξῶς τῆς εἰρήνης. — ἡ σκάνδαλα καὶ κλοισυνοῦνται τὰ ἐν τῇ εὐθείᾳ ὁδοῦ τῆς ἀρετῆς περιβαλλόμενα ὑπὸ τῶν ἐναντίων κλοισυνοῦνται.

§. β'. σελ. 657. — Ἀποδεικνύει ὁ θεὸς Χριστότομος συλλογιστικῶς ὅτι οἱ πονηροὶ ἄνθρωποι δὲν ἐγίνοντο τοιοῦτοι φῆσαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐκ τῆς ἰδέας αὐτῶν προαιρέσεως, δίδωσι, ὅτι οἱ πονηροὶ ἦσαν ἐκ φήσεως τοιοῦτοι, ἐπειδὴ οὐδὲ νὰ μεταβάλλουσι εἰς ἀγαθούς, καθὼς καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐπειδὴ ἰσταν οἱ πονηροὶ εἶναι τοιοῦτοι ἐξ ἰδέας προαιρέσεως, διὰ τοῦτο καὶ κλοισυνοῦνται θεαλαίως.

§. γ'. σελ. 659. — Ἡ μεταβολὴ τῶν κειθῶν εἰς ἀγαθούς καὶ πέναντιον ἀποδεικνύει καθὼς ὅτι ὅτε τὸ κακόν, ὅτε τὸ ἀγαθὸν εἶναι ἀποτέλεσμα τινός ἀνάγκης, ἀλλὰ τὸ μὴ κακὸν προέρχεται ἐκ προαιρέσεως βούου καὶ γούνης, τὸ δὲ ἀγαθὸν ἐκ προαιρέσεως ἀνδρείτης καὶ γενναίας· ἀλλ' οὐδὲ ὁ Χριστὸς θὰ ἐπαλάσῃ τὸν ἄνθρωπον, «ὅτι οὐ τὸ σκάνδαλον ἄρχειται, ἢ ἐάν οὕτως ἐξ ἀνάγκης; καὶ οὐχὶ ἐκ προαιρέσεως ἔτο σκανδαλοποιός.»

§. δ'. σελ. 664. — Διὰ τὸ αὐτὸ ἢ ἡ χεῖρ σου ἢ ὁ ποὺς σου σκανδαλίησιν σε, ἐκποφον αὐτὸν, κ.λ.π.» δίδωσιν ἡμεῖς ὁ Χριστὸς 4) ὅτι ὁ μόνος τρόπος, δι' οὐ δύναμει νὰ ἀποφύγῃ τὰ σκάνδαλα, εἶναι ὁ ἀποχρητισμὸς ἡμῶν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, εἰς συγγενεὶς εἶναι οὕτως, εἰτε φ(λοῦ) 5) ὅτι τὸ κακὸν δὲν εἶναι φυσικὸν καὶ ἀνάγκαιον, διὰ τὸ, ἂν ἔτο τοιοῦτον, περιετὸν ἔτο νὰ συμβουλεύσῃ ἡμεῖς νὰ ἀποφύγῃμεν τὴν σκωκατοφροσύνην τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, ὅπως μὴ γίνωμεν καὶ ἡμεῖς τοιοῦτοι. — Ὁ μικρὸς, τοὺς ὁποίους περιέγγειλον ὁ Χριστὸς νὰ μὴ κωκαρτοῦμεν, εἶναι οἱ ὑπὸ τῶν καλῶν νομιζόμενοι τοιοῦτοι, τοιοῦστιν οἱ πτοχοὶ, οἱ ἀδύτοι, κ.λ.π. — Ἐκ τῶ ἐστὶ οἱ Ἀγγέλους αὐτῶν (τῶν κειθῶν) διὰ παντός βλῆσται τὸ πρόσωπον κ.λ.π.» ἔλασται ὅτι ἔλαστος ἄγιος ἢ καὶ ἰκατος ἄνθρωπος ἔχει καὶ ἰταίτερον Ἀγγέλου.

§. ε'. σελ. 663. — Ἰστανεῖ ὁ θεὸς Χριστότομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα μὴ ἔχη ἔκ-

γαλομήνως και γοερῶς παρακληθούσας αὐτῶν, ἵνα δεῖξῃ τὴν προθυμίαν αὐτῶν, καὶ ἐπαί-
μαίως ὅτι ἐπαξίως ἰθαρυπόθησαν.

§. β'. σελ. 730. — Ὁ Χριστὸς ἐκτίθει ἐπὶ πᾶσιν ὄντι, 1) ἵνα προτυπωθῇ τὴν
κλήσιν τῶν ἰθῶν, τὰ ὅποια, ἀποθνήσκον πρότερον ὄντα, γίνονται καθάρσι, ἀφοῦ ἐκτίθειεν
ἐπ' αὐτῶν ὁ Χριστὸς, ἥτοι ἀφοῦ ἐπίστασαν καὶ ὑπετάγησαν εἰς αὐτόν, καὶ 2) ἵνα δι-
δάξῃ ἡμᾶς ὅτι δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν τὰ περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάντοτε τὰ χρειώδη καὶ ἀπα-
λότως ἀνεγκάστα. — Ἡ λύσις ἀμφοτέρων τῶν ὑποκειμένων ὑπὸ τῶν μαθητῶν ἦτο τύπος
τῆς ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ προσαγωγῆς τῶν ἰθῶν καὶ Ἰου-
δαίων, καθὼς καὶ ἡ ἀποδόξη τῆς ὄνου εἰς τὸν πᾶσιν προσημαίνει ὅτι πρῶτον τὰ
ἴθνη ἐμῶν νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ὕστερον οἱ Ἰουδαῖοι. — Ὁ πᾶσιν,
καίτοι ἀδάμακτος ὢν καὶ ἀπετρος χαλινοῦ, οὐχ ἦσαν εὐτακτοὺς ἰθαρυπόθη, ἵνα προηλωθῇ
ἡ αἰφνεία μεταβολῆ καὶ ἐπιείκειαν τῶν ἰθῶν.

§. γ'. δ'. καὶ ε'. σελ. 732. — Ἐλέγχον ὁ θεὸς Χρυσόστομος τοὺς κλαυσίους διὰ
τὴν ἀνάστασιν αὐτῶν καὶ φιλαργυρίαν, καὶ ἀπειλοῦν αὐτοὺς διὰ τῶν τιμιωρῶν, αἱ
ὅποια τοὺς ἀναμένουσιν ἐν τῇ μελλούσῃ κολάσει, ἵνα μείνωσι μέχρι τέλους ἐν τῇ αὐ-
τῇ φιλαργυρίᾳ καὶ ἀσπλάγχθῳ γνώμῃ, παρακαλεῖ αὐτούς, ἵνα ἐκστρατεύωσιν ἐπὶ γῆς τοὺς
φθειραμένους θεσσαρούς, ὅπως ἀπολαύσωσιν ἐν οὐρανοῖς τῶν ἀσφάδρων.

Ο Μ Ι Α Ι Α ΣΖ. 67.

§. α'. σελ. 737. — Διὰ ἐπιθῆκεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερόν καὶ ἐξέβαλεν ἐκ' αὐτοῦ πάν-
τας τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας, καὶ τὴν μὲν πρῶτην εἰσοδὸν ἱστορεῖ ὁ Εὐαγγελί-
στης Ἰωάννης, τὴν δὲ δευτέραν ὁ Ματθαῖος. — Ὁ ἐκ τοῦ στόματος τῶν νηπιῶν ἐξερ-
χόμενος αἶσος τοῦ Χριστοῦ φησὶν ἐπιθῆκεν ὑπ' αὐτοῦ, 1) ἵνα προτυπωθῇ ἡ μετὰ πίστεως
καὶ ἐπιγνώσεως ἑμολογία τῶν κατὰ τὰς φωνὰς νηπιῶν ἰθῶν, καὶ 2) ἵνα καὶ οἱ Ἀπό-
στολοι μάθωσιν ὅτι, καίτοι ἰδιώται, δὲ δυνάμει νὰ καταγγέλωσι πανταχοῦ τὸ Ἐὐαγγε-
λίον κήρυγμα. — Ὁ Χριστὸς καθήρσθη καὶ ἐξήρανε τὴν ἀλαστον συκῆν, ἵνα ἐμπαύ-
σῃ θάρρος εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, μανθάνοντας ὅτι, ἀφοῦ λόγῳ μόνον ἐξήρανε τὴν συ-
κῆν, ἔδυναται, ἵνα ἤθελε, καὶ τοὺς σταυρωτάς αὐτοῦ νὰ ἀποτρέψῃ.

§. β'. σελ. 739. — Ἡ ἀντερώτησις τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ βαπτιστοῦ Ἰωάννου, πόθεν ἦς;
ἢ οὐρανοῦ, ἢ ἐκ ἀνθρώπων; ἢ ἔχει μεγίστην σχέσιν πρὸς τὴν ἐρώτησιν τῶν Ἰουδαίων
ἐν ὅποια ἔρωσις ταῦτα ποιεῖς; διότι, ἐν λέγον ἢ οὐρανοῦ, ἤθελεν εἰπεῖ πρὸς αὐτούς·
«διὰ τί λοιπὸν δὲν ἐπιστεύσατε εἰς τὸν Ἰωάννην, μαρτυρήσαντα περὶ ἐμοῦ ὅτι εἶμι
Πῦξ τοῦ Θεοῦ;» ἢ ἂν δὲ ἐπίσταται εἰς αὐτόν, δὲν δὲ ἠρώτων τὸν Χριστὸν ἀνοήτως· «Ἐν
ποιῶ ἔκωστή ταῦτα ποιεῖς;» — Διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ ἔγοντος τὰ δύο τίνα ἐδή-
λωσαν ὁ Χριστὸς τοὺς ἔθνικοὺς καὶ Ἰουδαίους, ἐξ ὧν οἱ μὲν ἔθνικοι, καίτοι μὴ ὑπο-
αχθέντες νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, μηδὲ γινόμενοι ἀκροαταὶ τοῦ νό-
μου, ἴδειαν ἑμᾶς τὴν ὑπακοήν δι' ἔργων. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι, ἂν καὶ ἴδωσαν ὑπόσχονται,
ὅτι θέλουσι τηρῆσαι τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῶν ἔργων ἑμᾶς παρέκουσαν.

§. γ' καὶ δ'. σελ. 744. — Προβάλλων ὁ θεὸς Χρυσόστομος εἰς τοὺς ἐν ἀμαρτίαις
περιπεσόντας πολλὰς καὶ βαρεῖαις ὡς παραδειγμα μὴ ἠέμεν τὴν μετέωρον διαδοχῆν
τινὸς πόρνης ἐκ Φονίης, παρακαλεῖ αὐτούς, ἵνα μὴτε ἀπαλείψωσιν, μὴτε διακλιθεῖν ἐν
ἀναστροφή, ἀλλὰ προσέλθωσιν ἐν ἀληθείᾳ μετανοίᾳ πρὸς τὸν Χριστόν, πασιθέτας ὅτι δὲ
πῶπως τοῦ ἐλείωσιν παρ' αὐτοῦ, φιλοφρονοῦν ὄντος· προβάλλων δὲ καλὴν ὁ θεὸς Πατὴρ
εἰς τοὺς ἐν ἀρετῇ ζῶντας τὸν Σολομῶντα καὶ τὸν Ἰούδαν, παρακαλεῖ αὐτούς, ἵνα, παρα-
δειγματιζόμενοι ἐξ αὐτῶν, μὴ βδουρήσωσιν, ἀλλὰ μεγαλῶς προσέχωσι, φοβούμενοι τὴν
πύλωσιν.

§. ε'. σελ. 745. — Συγκρινόμενῃ ἡ ἀρετὴ πρὸς τὴν κακίαν, ἀποδεικνύεται πολὺ συμ-
φραγεῖα ἡ ἐλλογὴ καὶ ἀσκησις τῆς ἀρετῆς· διότι αὐτὴ μὲν κατακτῶν τὸν μελλούσων
ἀμοιβῶν, τὰς ὅποιας ἀναφέρει, καὶ μετὰ μεζούρας εὐκολίας κατορθοῦται καὶ ἐπὶ τοῦ
παρὸντος κόσμου φέρει μεγίστην ἠδονήν, ἢ δὲ κακία καὶ κόπον ἔχει πᾶσιν, καὶ ὀδύνας
καλλίαι καὶ πικρίας, παρούσας τε καὶ μελλούσας.

Ο Μ Ι Α Ι Α ΞΘ. 68.

§. α'. σελ. 747. — Διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ οἰκοδομητοῦ, α ὅπως ἐπίτευξεν ἁμα-
λώων . . . καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοὺς κ.λ.π., ἢ ἐδήλωσεν ὁ Χριστὸς 1) ὅτι ὁ μὲν Θεὸς
ἔξ ἀρχῆς προῖοντι περὶ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἔπαρξεν πάντα, ὅσα ἔπραξε νὰ πράξῃ πρὸς σω-
τηρίαν των, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἐξ ἀρχῆς ἐπαίνοντο ἀπειθεῖς καὶ ἀφώμονες εἰς τὸν Θεὸν τὸν
ἐυεργέτην αὐτῶν, 2) ὅτι ἐμῶν νὰ ὑποστῶσι τὴν ἐσχάτην τιμωρίαν διὰ τὴν παράτολμαν
πρῶτον τῆς σταυρώσεως, 3) τὴν κλήσιν τῶν ἰθῶν, καὶ 4) τὴν ἐκπτώσιν τῶν Ἰουδαίων.
— Ἡ ἀποθνήσκουσα τοῦ κυρίου τοῦ ἀμαρτωλοῦ δηλοῖ τὴν μακροθυμίαν τοῦ Θεοῦ, οἱ δὲ δεῖ-
λοι τοὺς παρητας, καὶ ὁ καρπὸς τὰ ἔργα τῆς εἰς τὸν Θεὸν ὑπακοῆς.

§. β'. σελ. 749. — «Λίθος, ὃν ἀποδοκίμασαν οἱ οἰκοδομητοὶ» νοεῖται ὁ Χριστὸς,
ἐν οἷ ἠδὲ σκολοῖς τῶν Ἰουδαίων ἀποδοκίμασαν, λέγοντες· «Ὁ ὄθιος οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ»
οὗτος πλὴν τῶν ἄλλων, ἢ — Τὸ α πᾶς ὁ πίπτων ἐπὶ τὸν λίθον οὗτον συνθλασθήσεται ἢ
σημαίνει τὴν ἀπίστιν τῶν ἐκ τοῦ Χριστοῦ ἀναθεωροῦσιν καὶ μὴ πιστευούτων· τὸ
δὲ α ἐρ' ὃν ἂν πῶς λικμήσῃ αὐτὸν ἢ σημαίνει τὴν ἀπώλειαν, τὴν ὅποιαν ἐμῶν νὰ
ὑπακούωσιν οἱ Ἰουδαῖοι ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῶν Ἱεροσολύμων.

§. γ'. δ'. καὶ ε'. σελ. 752. — Ἀναπτύσσων ὁ θεὸς Χρυσόστομος τὸν βίον, τὸν ὅποιον
εἶχον οἱ μοναχοὶ κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦ, καὶ παραβάλλων αὐτὸν πρὸς τοὺς ἐν στρατείᾳ
καὶ θαύρασι διαμερούσας, δεικνύει ἀρ' ἑνὸς μὲν τὴν μακαριότητα τοῦ μοναχικοῦ βίου,
καὶ ἀρ' ἄλλου τὴν ἀθλιότητα τοῦ τρωφίλου καὶ ἀκαλοῦ τοῦ βίου· διότι ὁ μὲν βίος τῶν
μοναχῶν εἶνε ἀπηλλαγμένος τῶν βιωτικῶν μεριμῶν καὶ πλήρης ἠδονῆς, ὁ δὲ τῶν ἐν
ἀμαρτίαις ζῶντων εἶνε πλήρης θρῆβων καὶ λύπης. — Προτρέπει δὲ τοὺς ἀκούοντας, ἵνα
ζηλώσωσι τὴν μακαρίαν ζωὴν τῶν μοναχῶν, ἀπιστραφῶσι δὲ τὸν ἠδοναθῆ καὶ φαῦλον.

Ο Μ Ι Α Ι Α ΞΘ. 69.

§. α'. σελ. 759. — α Δούλοι, ἢ δι' ὧν ὁ Θεὸς ἐκάλει τοὺς Ἰουδαίους εἰς τοὺς γά-
μους, νοεῖται πάντες οἱ πρῆφθαι μετὰ τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. — α Βασιλεῖς, ἢ
ὅπως ἀργίσθη διὰ τὸν φόνον τῶν δούλων αὐτοῦ, καὶ πύφθαι τὰ στρατιώματα αὐτοῦ,
ἀπώλειαι τοὺς φονεῖς, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἐνέπρασεν, νοεῖται ὁ Θεὸς, ὅπως ἀειμώρησε
τοὺς φονεῖς τῶν δούλων καὶ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ Ἰουδαίου διὰ τῶν Ἀυτοκράτορων Οὐλαπι-
αίου καὶ Τίτου.

§. β'. γ'. καὶ δ'. σελ. 762. — α Ἐνδύρα γάμου ἢ νοεῖται ὁ κατὰ Θεὸν βίος. — Ἡ
μετὰ ἠοπαρῶν ἐνδύματων εἰσοδὸς εἰς τοὺς γάμους δηλοῖ τὸν ἐν ἀμαρτίαις βίον. —
Τὸ α ἐξώτερον αἶσος ἢ καὶ α ὁ κλαυθρὸς καὶ ἡ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων ἢ δηλοῖται τὰς ἐν
τῇ κολάσει ἀνωπεθροῦς βλάβης τῶν ἀμαρτωλῶν. — Προβάλλων ὁ θεὸς Χρυσόστομος
εἰς τοὺς ἀκούοντας ὡς παραδειγμα μὴ ἠέμεν τοὺς τὰς ἔρημους κατοικοῦντας μοναχοὺς
παρακαλεῖ αὐτούς, ἵνα μιμηθῶσι τὴν παρ' αὐτοῦ ἐπικρατοῦσαν λιτότητα τῶν ἐνδυμάτων,
τῶν οὐκ ἐπιμῶν, τῆς τροφῆς, τὰς περὶ Θεοῦ καὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν συνδιαίεξιν,
κ. λ. π.

Ο Μ Ι Α Ι Α Ο΄. 70.

§. α'. σελ. 768. — Οἱ Φαρισαῖοι ἀπιστεῖλλουσι τοὺς μαθητὰς αὐτῶν μετὰ στρατιωτῶν
τοῦ Ἡρώδου, ἵνα ἐρωτήσωσι τὸν Χριστόν· α Εἰ ἐστις δεῦνα κῆσων Καίσαρ ἢ οὐ, ἢ

σκοπόν έχοντες, ἵνα, ἂν μὴ ἔλαγον δι' ἕσπευ, κατηγορήσωσιν αὐτὸν εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὡς ἐχθρῶς μὴ διαλεγμένον πρὸς αὐτούς, κίμηνός δὲ πρὸς τὸν βασιλεῖα· ἔν δὲ πάλιν ἀπεκρίματο ὅτι οὐκ ἔστιν, ἐσκόπουεν γὰρ κατηγορήσωσιν αὐτὸν εἰς τὸν Ἡρώδη ὡς στασιμαστῆν.

§. β'. σελ. 774. — Ἡ ἀπάντησις τοῦ Χριστοῦ ἃ Ἀπόδοσι τὰ Καίσαρι· Καίσαρι ἢ Ἰσθδουκαίου πρὸς τὸ ἀπόδοσι πρὸς τὸν Καίσαρα τὰ μηδένως βλέποντα τὴν ἀρετήν. — Ἡ Σαδδουκαίου ἦσαν αἰρεσίς τις παρ' Ἰουδαίους, ἀρνησμένη τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν καὶ τὴν ὑπαρξίν τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν πνευμάτων.

§. γ'. δ'. καὶ ε'. σελ. 773. — Ἐκ τῆς πρὸς τοὺς Σαδδουκαίους ἀποκρίσεως τοῦ Χριστοῦ, ἃ ἐν τῇ ἀναστάσει εἶπεν ὡς ἄγγελος τοῦ Θεοῦ ἐν αἴρανῳ λέγειται 1) ὅτι ἔσται πάντως ἀνάστασις νεκρῶν, καὶ 2) ὅτι οἱ μέλλοντες νὰ ἀναστήσῃ, θὰ διάγωσι βίον ἀγγελικόν. — Ἀνεκτίστομος ὁ θεὸς Χριστότομος τὰς διεθροῦς συνεκτίσας τῆς γαστριμαργίας καὶ μήθη, ἧτις τὰς πορείας, τοὺς θυμούς, καὶ ἐν γένει τὴν ἀποκνήσασιν τῆς ψυχῆς ἀποτρέπει τοὺς ἀκούοντας ἀπὸ τῶν κακῶν τούτων, καὶ παρακαλεῖ αὐτοὺς καὶ πάλιν, ἵνα μνησθῶσι τὴν ἐπιλήϊαν, ἀλλ' εὐχάριστον διαταῖαν τῶν ἐν πλήρη γαλήνῃ βιώντων μοναχῶν.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΑ'. 74.

§. α'. σελ. 778. — Νομοὶ τῆς ἐκ τῶν Φαρισαίων ἀρνήθησι τὸν Ἰησοῦν ἢ Ποία ἐντολὴ μεγάλη ἐν τῷ νόμῳ; ἢ ἵνα κατηγορήσῃ αὐτὸν ὡς ἀνατροπῆα τοῦ νόμου, διότι ἐνόμησεν ὅτι οἱ Ἰησοῖ; θὰ ἑραποποιῶσι τὴν πρώτην ταύτην ἐντολήν τοῦ νόμου.

§. β'. γ'. καὶ δ'. σελ. 780. — Ἡ κενδοδομία εἶνα τόσῳ μίση κακόν, ὥστε δι' αὐτὴν οἱ κενδοδοχοὶ καὶ φιλάρχοι καὶ φιλαργυροὶ γίνονται, καὶ αὐτὴν τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τὴν ηγετανίαν καὶ τὴν πρῶτευχὴν καὶ τὴν διδασκαλίαν διαφθίρουσι, διότι πάντα ταῦτα παιδοῦν, ὡχί ὡς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἵνα ἐπαυθῶσι παρὰ τῶν ἀνθρώπων. — Παρανοεὶ ὁ θεὸς Χριστότομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα μὴ ἐπιθυμῶσι τῆς κενῆς καὶ ματαιῆς δόξης τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ σπουδάζωσιν ὅπως εἰς μόνον τὸν Θεὸν ἀρέσωσιν.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΒ'. 72.

§. α'. σελ. 786. — Διὰ τοῦ ἀπάντι, ὅσα ἀνθρώπων ἡμῖν ποιεῖν, ποιεῖτε ἢ ἐνοεὶ ὁ Χριστὸς πάσαις τὰς πρὸς ἀπόδοσιν τῶν ἡθῶν ἀφορώσας ἐντολάς τοῦ νόμου, καὶ συμφορονοῦσας πρὸς τοὺς νόμους τῆς Καινῆς Διαθήκης, οὐχί δι' αὐτὰς καὶ τὰς περὶ βρωμάτων, θυσιῶν, καὶ τῶν ὁμοίων διατάξεις τοῦ Μωυσίου. — Κατηγορεῖ ὁ Χριστὸς τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, διότι, ἐν καὶ ἐξέθεσαν τοὺς ἄλλους νὰ τηρῶσι τὸν νόμον, καὶ ἐν καὶ πικρῶς ἤλεγγον καὶ ἐτιμῶσαν τοὺς παραβάτας, αὐτοὶ ὁμοίως ἀναφανδὸν ἤθεσαν, ὅσα ἐβλάσαν εἰς τοὺς ἄλλους.

§. β'. σελ. 788. — Ἡ Φυλακτήρια ἢ ἦσαν βιβλίαι μικρῆ, περιέχοντα τὰ θεώματα τοῦ Θεοῦ, ἅτινα διατάττει ὁ Θεὸς νὰ κρατῶσιν ἐν τῶν χειρῶν τῶν πρὸς ἀνάμνησιν τῶν ἐπιτησειῶν αὐτοῦ, ὡς παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς τὰ ἐκ τῶν τραχέων αὐτῶν ἐξαρτάμενα εὐαγγελία ἢ κρησπεδα ἢ εἰ ἦσαν κλωστή τις πορφυρῆ, τὴν ἰσοίαν διατάττει ὁ Θεὸς νὰ βρῶπωσι περὶ τὰ ἄκρα τῶν ἱματίων αὐτῶν, ἵνα μὴ λησμονῶσι τὰς ἐντολάς αὐτοῦ. Ἀμφοτέρω δὲ ταῦτα οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ἐπέλυτον καὶ ἐμεγάλωνον οὐχί πρὸς τὸν Θεὸν ἀποδοσίν, ἀλλ' ἵνα δοξάζωνται καὶ ἐκταύωνται ὅπῃ τῶν ἀνθρώπων.

§. γ'. καὶ δ'. σελ. 700. — Σπριβούλεσι ὁ θεὸς Χριστότομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα, ἀπερχόμενοι συνεγῶσι εἰς τὰς μονὰς τῶν τὰ ὄρη ὀρειῶτων μοναχῶν, μιμῶνται τὴν ταπεινωροσύνην αὐτῶν, ἧτις συνίσταται εἰς τὴν εὐτέλειαν τῆς τροφῆς, τῶν ἐνομήτων, τῆς κατωικίας, τῆς ἀποτροπῆς πρὸς τὰ πρωτεία, τῆς ἰδιοχείρου ἀργασίας, κ.λπ.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΓ'. 73.

§. α'. σελ. 794. — Οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι εἶνα ὑπέθνηοι πολὺ μεγαλύτερας κολάσεως, ἢ ὁ πρῶττον κακὸν εἶ· διότι ἐκείνοι οὐ μόνον δι' ἰκετῶν καὶ ὑποκριτικῶν πρῶτευχῶν κατήτρωγον τὸν ἄρειον τῶν χηρῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς θίλοντας νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἐγένοντο μέγα ἀνάδολον διὰ τοῦ πονηροῦ καὶ φαύλου αὐτῶν βίου.

§. β'. σελ. 796. — Ὁ μὲν κίμων, τὸν ὅποιον διῶλλον οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ἦσαν οἱ σωματικοὶ καθαρμοί, αἱ δεκάται, κ.λπ., περὶ τῶν ὅποιων πολὸν λόγον ἐποιῶντο ἐκεῖνοι· ἢ δὲ κίμων, τὴν ὅποιαν κατέπνον, ἦσαν αἱ πρὸς καθάρσιν τῆς ψυχῆς συντελοῦσαι φρεταὶ τοῦ ἁλίου, τῆς πίστεως, καὶ τῆς κρισίας. — Ἄσχητος τυφλὸς ὁ ἀποκαλεῖ ὁ Χριστὸς τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, διότι ἐνόμηζον ὅτι δύνανται νὰ διαρωθῶσιν ἄλλους, αὐτοὶ μόνοντες ἀθρόθωσι. — Ἡ ὑπάρκεισι, τὴν ὅποιαν εἶχον οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι· χερὶν τοῦ ἰσπίνου τῶν πολλῶν, ἐγένετο εἰς αὐτοὺς αἰτία πῶσις κακίας καὶ αὐτῆς τῆς εἰς Χριστὸν ἀπιστίας.

§. γ'. σελ. 798. — Παρανοεὶ ὁ θεὸς Χριστότομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα καθάρωσιν λαοὺς ἀπὸ τῆς θεοτύχους ἀμαρτίας, καὶ συγχώσωσιν εἰς τὰς ἐκκλησίας μετὰ καθαρῆς καρδίας, καὶ οὐχί νὰ θεωρῶσι μετὰ περιεργίας γυναικεῖα καλλῆ.

§. δ'. σελ. 800. — Ἀποστρεφόμενος ὁ θεὸς Πατὴρ πρὸς τὰς γυναίκας, ἐπιπλήττει αὐτάς, διότι ἐν εἶχον τὸ ἔργον, τὸ ὅποιον εἶχον αἱ γυναῖκες τῶν ἀρχαίων Χριστιανῶν, (τοῦτέστι τὴν διάδοσιν τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, καὶ τὴν βελτίωσιν τῶν ἀνδρῶν τῶν, ἀλλὰ πῶς νὰ καλλωπίσωσι τὰ ἑαυτῶν σώματα, πῶς νὰ ἱσχυρῶσιν τὴν παρουσίαν τῶν καὶ τὰ ταῦτα ἀποστρεφόμενος δι' καὶ πρὸς τοὺς ἀνδρας, ἐλέγχει αὐτούς, διότι ἐλέμψων γυναῖκες, ἀποβλέποντες οὐχί εἰς τὰς ψυχικὰς αὐτῶν ἀρετάς, ἀλλὰ εἰς τὰς πολυτελεῖας πρῶτας, εἰς τὴν σωματικὴν καλλονὴν κ.λπ.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΔ'. 74.

§. α'. σελ. 802. — Ὁ Χριστὸς μίμνεται καὶ κατηγορεῖ τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, ὡς ἀποχόνους ὄντας τῶν φωνεσάντων τοὺς προφήτας, οὐχί διότι ἀπλῶς ἦσαν ἀπίστοι τῶν προφητικῶν, ἀλλὰ διότι ἦσαν ἔμμοι πρὸς αὐτούς κατὰ τὴν προικὴν γῶματ' διὰ τοῦτο καὶ ἀποκαλεῖ αὐτούς· ἢ Ὁρεῖ, γεννηματα ἔχονθῶν. ὁ

§. β'. σελ. 808. — Ἡ Προφήται καὶ Γραμματεῖς, ὁ τοὺς ὅποιους προεῖπεν ὁ Χριστὸς εἶτι θὰ φονεῶσιν οἱ Φαρισαῖοι, νοῦνται οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ διαδοξάμενοι αὐτοῦ.

§. γ'. δ'. καὶ ε'. σελ. 807. — Παρανοεὶ ὁ θεὸς Χριστότομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα, μετεχειριζόμενοι ἱατροῦ τὸν Παῦλον, τὸν Μαρθαροῦ καὶ τοὺς τοιαούτους, τοσαύτην τούλαχιστον ἱεμελείαν καταβάλλωσι· πρὸς θεραπειᾶν τῆς ψυχῆς, ὅση οἱ φιλοσώματος πρὸς θεραπειᾶν τοῦ σώματος.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΕ'. 75.

§. α'. σελ. 842. — Ὁ Χριστὸς, ἐπειδὴ οἱ Ἀπόστολοι ἐνόμηζον ὅτι μετὰ τῆς κατασκευῆς τοῦ ναοῦ τῶν Ἱεροσολύμων θὰ γένη καὶ τὸ τέλος τοῦ κόσμου, καὶ ἡ δευτέρα καὶ ἐσθῆτος τοῦ Χριστοῦ παρουσία, διὰ τοῦτο εἶπεν ὁ Ὁμοῦ τὸ τέλος, ἢ ἦτοι, ἀκαθ' ἂν χηρῶν θὰ κατεδαρισθῇ ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις ναός, εἰν θὰ γένη ὅσα τὰ τέλος τοῦ κόσμου, ὅσα ἢ ἐμὴ παρουσία.

§. β'. σελ. 843. — Αἱ λέξεις τοῦ Χριστοῦ ἢ καὶ κηρυχθῆσονται τὸ εὐαγγέλιον

τοῦτο ἐν ἑαυτῷ κόσμῳ . . . καὶ ἤξει τὸ τέλος ἢ σημαίνοσσι τὴν καθ' ἅπαντα τὴν κίεον ἐξήλωσιν τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος πρὸ τῆς ἀλώσεως τῶν Ἰεροσολύμων. — Ἡ πρῶσις ἢ εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι ἢ ὅλοισι εἰς ἐλεγγον καὶ κατηγορίαν τῶν μὴ πιστευσάντων ἔθνων. — Ἡ Βλέλογμα ἰσημιώσεως, ἵστος ἐν τῷ αἰῶνι ἅγιῳ, καὶ τὰς ὁ ἀδελφίας, τὴν ὅπου ὁ κυριώσεως τὰ Ἰεροσόλμα ἐστὶν ἐν τῷ αἰῶνι.

§. γ'. σελ. 847. — Οἱ Ἀπόστολοι, ἄν καὶ ἄλλοι τῶν ἀριθμῶν καὶ ἰδιότητι, καὶ ὑπὸ πάντων Ἰουδαίων τε καὶ ἔθνων μισοῦμενοι καὶ διακόμενοι, ἠδυνήθησαν ὅμως διὰ τῆς δυναμείας τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ μέσῳ θρησίων καὶ πολέμων πολλῶν καὶ πολιτικῶν ἀνωμαλιῶν νὰ πείσωσι τοὺς ἀνθρώπους, ἵνα πιστεύωσιν εἰς Χριστὸν καὶ πολιτεῦνται κατὰ τοὺς νόμους αὐτοῦ, καὶ τοὺς βαρεῖς καὶ δυσκατωρθώτους ἐν ἀρχῇ ὄντας.

§. δ'. καὶ ε'. σελ. 849. — Ἐκδέχεται ὁ θεὸς Χριστότομος τοὺς ἀρνομένους τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, καὶ λέγοντας ὅτι τὰ πάντα γίνονται κατὰ τινὰ τύχην τυρήν, ἀφορμαίνομεν εἰς τούτην τὴν πλάνην ἐκ τοῦ ὅτι πολλοὶ οἱ ἀσεβεῖς καὶ πονηροὶ πλουτοῦσιν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ εὐδαιμονοῦσι πρὸς τοὺς δέ, ἀπαντῶν ὁ θεὸς Πατὴρ, λέγει ὅτι ὁ Θεὸς παραχωρεῖ ἐπίσης νὰ πλουτήσῃ οἱ κακοὶ, καὶ δὲν τιμωρεῖ αὐτούς, διότι ὁ παρὼν βίος δὲν εἶνε καιρὸς κρίσεως ἄλλως τε, ὅσην περισσότερον φαίνονται ἐνήμερῶντες ἐν ταῦθα οἱ πονηροὶ, ὡς ἀφοσιώμενοι μὲν πρὸς ἐπιστροφήν εὐχόμενοι παρά Θεοῦ καὶ μὴ μεταβλήθιντες, πῶς μεγαλειτέρην τιμωρίαν μετὰ θάνατον θὰ ὑποστώσῃ· διότι ὁ Θεὸς δὲν θέλει κολάσει πάντας τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἐξ ἴσου, ἀλλ' ἀνάλογως τῶν κατῶν, ἐν οἷς ἔχησαν, τῶν προσώπων, τῶν ἀειμαρτίων, τῆς συνέσεως, κ.λ.π.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΤ'. 76.

§. α'. σελ. 824. — Ὅτι ἡ θλίψις, ἣτις ἐπέβη νὰ ἐπέβη εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἦτο ποικίλη, ἢ οἷα ἢ κατὰ τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ ἢ οἷα ἔγινετο, οὐδὲ μὴ γίνεσθαι, ἢ βιβλικῆ ἢ ἱστορικῆ τοῦ Ἰουδαίου Ἰωσήφου.

§. β'. σελ. 826. — Ἡ ψευδοχριστιανισμὸς καὶ ψευδοπαρθίας ἢ ζωοὶ εἰς Χριστὸς τὸν Ἀντιχριστὸν καὶ τοὺς διακόνους αὐτοῦ.

§. γ'. σελ. 828. — Διὰ τῆς ἀπὸ Ἀνατολῶν ἐκρηγμένης ἀστραπῆς, καὶ φατωμένης ὡς ἀστρῶν ἐδήλωσιν ὁ Χριστὸς τὸ εἶδησεν τῆς παρουσίας αὐτοῦ διὰ δὲ ἢ τῶν ἀστῶν, ἢ τῶν συναγομένων περὶ τὸ πτώμα, ἐδήλωσε τὰ πλήθη τῶν Ἀγγέλων, μαρτύρων, καὶ πάντων τῶν ἁγίων. — Ἡ ὀλίγη τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ἢ ἐνὶ εἰς Χριστὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀντιχριστοῦ καὶ τῶν ψευδοπαρθῶν γεννησάντων. — Ἡ εἰς δυναμείας τῶν οὐρανῶν σκελεθίσθησιν, ἢ οὕτως θύσαντες ἐπὶ τὸν ἥλιον σκοτεινίζομενον ἐκ τῶν ὑπερλάμπουσαν φωτὸς τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, τὰ ἀστρα πίνοντες, καὶ τοὺς ἐκ τοῦ Ἀδάμ μέχρι τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἀνθρώπων καλωμένους εἰς κρίσιν. — Ἡ Σήμερον τοῦ Γίωβ τοῦ ἀνθρώπου ἢ εἶνε ὁ Σαωρὸς.

§. δ'. σελ. 830. — Πιερνικὸς ὁ θεὸς Χριστότομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα πρὸ παντὸς ἄλλου ἀγαπήσωσιν τὸν Χριστὸν, ὅστις ἐπὶ τούτων ἔγραψεν ἡμᾶς, ὅτι καὶ σταυρικῶς ὑπέμεινε θάνατον, καὶ πολλὰς μᾶς εὐεργετῆται τοὺς δὲ ἀποστρέφοντας εἰς τὴν μέλλουσαν κρίσιν καὶ κολάσειν προτρέπει νὰ συνετισθῶσιν ἐν τῶν τιμωρίων, τὰς ὅπου εἰς ὁ Θεὸς εἶδεν εἰς τοὺς ἐν ταῦθα ἀμαρτωλοὺς δι' ἀσθενειῶν, πολέμων, πέντας, ἀρχιμαλυσίας, καὶ τῶν ἁλίων.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΖ'. 77.

§. α'. σελ. 834. — Αἱ λέξεις τοῦ Χριστοῦ ἠ Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὡ μὴ περιλόγη

γενεῖ αὐτῶν, ὡς ἐν ταῦτα πάντα γίνεσθαι ἢ δηλοῦσιν ὅτι ἡ γενεῖ τῶν εἰς Χριστὸν πιστευσάντων ἐν δὲ ἐξαφανισθῆ, καὶ τοὺς ζῶσιν ἐν μέσῳ λιμῶν, ἀσθενειῶν, σεισμῶν, ψευδοχριστιαν, ψευδοδιδασκάλων, ἀμαρτιῶν, καὶ ἐν γίνεσι πάντων τῶν δεινῶν, ὅτινα ἔμελλον νὰ λάβωσι χάριον μέχρι τῆς δευτέρας ἐλευθερίας τοῦ Χριστοῦ.

§. β'. σελ. 837. — Ἡ δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἐν καιρῷ νυκτὸς θέλει γίνεσθαι. — Ἀπέμνησιν ὁ Χριστὸς ἀπὸ τῶν ἀφάρτων τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν ὧρων, καθ' ἣν δὲ ἔλεγε καὶ πάλιν, ἵνα μὴ βρῆμασίην, ἀλλὰ, διαγίνεσθαι ἐν ἀρετῇ, ὡς πάντοτε ἐσοίμαι εἰς ὑποδοχὴν τοῦ Κυρίου.

§. γ'. σελ. 839. — Ἡ Δούλος, τὸν ὅπου κατατίθησιν ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ, νὰ τοῖται εὐ μόνον ὁ ἐμπεισιτευμένους χρήματα, ἀλλὰ καὶ ὁ ἔχων τὸ χάρισμα τοῦ λόγου, τῆς δυναμείας, καὶ ἐν γίνεσι πᾶς ὁ ἔχων οἰονόμηται παρά Θεοῦ χάρισμα· οἱ τοιοῦτοι δοῦλοι ὀφείλουσι νὰ ἦνε πρόθυμοι καὶ πιστοὶ, τοῖσι τὰ χρήματα, τὰ ὅπου ἔχουν λάβει παρά Θεοῦ, εἴτε δάικον, εἴτε πνευματικόν, ὀφείλουσι νὰ μεταχειρίζονται κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

§. δ'. καὶ ε'. σελ. 841. — Διὰ τὸν καιρὸν δούλου, ἵστος, νομίζω ὅτι ὁ κύριος τοῦ βραδυνῶν νὰ ἔλεγε, ἀρετῆσι τοὺς συνδούλους αὐτοῦ, ἐπιθεῖν δὲ καὶ πίνειν μετὰ τῶν μεθύστων, ἢ ὑπαικούσιν· ὁ Χριστὸς τοὺς φιλοχρηματίας, τοὺς ὑβριστάς, τοὺς πλεονέκτας, καὶ τοὺς ἐν προση ζῶντας. — Προσέπει ὁ θεὸς Χριστότομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα ἐκουθῶσιν νὰ ἀπακτίσωσιν ἐκείνας τὰς ἀρετάς, αἵτινες δύναται νὰ ὀφείλωσιν καὶ τὸν πλησίον αὐτῶν τοιοῦτοι εἶνε ἡ ἀληθινή, ἡ διδασκαλία καὶ ἡ ἀγάπη· ἡ δὲ νηστεία, ἡ παρθεσία, ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ λοιπὴ ἀληθινὰ τοῦ σώματος ὀφείλουσι μόνον τοὺς ἔχοντας αὐτάς. — Συγκρίτων ὁ θεὸς Πατὴρ τὸν μαρτυροῦντα πρὸς τὸν εὐδοχοῦντα τὸν πλησίον, δεκτικὸς ὅτι ὁ ὀφείλων τὸν πλησίον τοῦ ἀρετῆσι πολλὸν περισσότερον εἰς τὸν Χριστὸν.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΠ'. 78.

§. α'. σελ. 847. — Ἐπειδὴ ἡ παρθεσία καὶ μέγα καλὸν εἶνε, καὶ μεγάλην περιεσχίοντο ἔχον ὑπόληψιν οἱ ἀνθρώποι, διὰ τούτο ὁ Χριστὸς, ἵνα μὴ τις νομίζω ὅτι, παρθεσιῶν μόνον καὶ μὴ ἔχων τὸν πλησίον, ἐρῶσιν εἰς τὴν τελειότητα, λέγει τὴν παραβολὴν τῶν δίκων παρθένων, ἵνα δείξῃ ὅτι ὁ παρθεσιῶν, ὅταν ἦνε ἀνελεξίμων, ἐκβάλλεται ἐκ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν μετὰ τῶν πέτρων. — Ἡ Λαοκρατία ἢ μὲν νομίζεται ἡ παρθεσία, ἢ εἶσιν ἢ δὲ ἡ ἀληθινή. — Τὸ αὐτὸ μῦθος νύκτας ἢ δὲλοι ὅτι ἡ κοινή ἀνάστασις θέλει γίνεσθαι ἐν καιρῷ νυκτὸς. — Ἡ Ἐκλούθησι ἢ εἶνε εἰς πένθησι.

§. β'. σελ. 849. — Διὰ τῆς παρεβόλη τοῦ ἀνθρώπου, ὅτις ἀπέλασε τοὺς ἰδίους δούλους . . . καὶ ὡ μὲν ἔδωκε πέντε τάλαντα κ.λ.π. ἢ ἀποστρέφοντας ὁ Χριστὸς πρὸς τοὺς μὴ θέλοντας νὰ ὀφείλωσιν τὸν πλησίον τῶν οἷσι διὰ χρημάτων, οὔτε διὰ λόγων, οὔτε δι' ἄλλου τινὸς μέσου.

§. γ'. σελ. 852. — Πιερνικὸς ὁ θεὸς Χριστότομος τὰς ἀκούοντας, ἵνα μεταχειρίζονται πρὸς ὀφείλων τοῦ πλησίον, πᾶν ὅτι καὶ ἐν ἔχων, ὅσον χρήματα, λόγων, χειρῶν, πέντας, δύνανται σώματος κ.λ.π.

§. δ'. σελ. 854. — Ἀναπτύσων ὁ θεὸς Πατὴρ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ὁ Χριστὸς μεταχειρίζετο τὸ στόμα αὐτοῦ πρὸς ὀφείλων τοῦ πλησίον, συμβουλεύει αὐτοὺς, ἵνα μιμηθῶσιν αὐτὸν κατὰ τοῦτο, καὶ γίνονται πρῶτοι καὶ ἐπιτελεί, ὡς αὐτὸς ὁ Χριστὸς.

ΟΜΙΛΙΑ ΘΘ'. 79.

§. α'. σελ. 856. — Ἀδελφοὶ καλεῖ ὁ Χριστὸς τοὺς εἰς αὐτὸν πιστεύοντας, διότι ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸν ὕδατος, καὶ κοινωνοὶ τοῦ σώματος καὶ αἱματος αὐτοῦ.

§. β'. σελ. 858. — Τὸ αὐτολογούμενον ὅτι ὅλοι πάντα τὰ ἀγαθὰ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἕτερα μὲλλοντα ἢ ἀπολαύσιμα οἱ δικαιοὶ.

§. γ'. σελ. 864. — Ἄν καὶ ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἔνα μόνον ἀρχιερεῖα ὄριζεν Ἰσραὴλ, ὑπερον ἡμῶν ἀσβαρίτως οἱ Ἰουδαῖοι διόρισον ἄνωσιαις ἀρχιερεῖς, οὐδὲν γίνονται φανακοὶ ὅτι οὐ Ἰουδαϊκὰ ἔρχεται ἢ ἀπορῶνται. — Ὁ μὲν σκοπὸς, πρὸς ὃν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς εἶν ἔβησαν ἢ φονεῖσαι τὴν Ἰησοῦν κατὰ τὴν ἐπιταγὴν τοῦ Πάσχα, ἦτον, ἵνα εἴβην προλάβουσι τὸν ἄριστον τοῦ λαοῦ ἢ ἐκ τοῦ Δαυὶδίου, ἵνα μὴ καταστῆ τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ φανερόν.

§. δ'. καὶ ε'. σελ. 863. — Παραίνει ὁ θεὸς Χρυσόστομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα μὴ μνηστειάζωσι κατὰ τῶν ἑθρῶν αὐτῶν, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς εἶν ἐμνηστειάζει κατὰ τῶν Ἰουδαίων, καίτοι πολλὰ ἔπ' αὐτῶν παθῶν καὶ στεναχθεῖ.

ΟΜΙΛΙΑ Π'. 80.

§. α'. σελ. 866. — Οἱ Ἀπίστολοι, ἐπειδὴ ἦσαν πολλοὶ τὸν Χριστὸν διδάσκοντα περὶ ἐλευθεροσύνης, ἐνόμιζον ὅτι εἶν ἠνάγκαστο αὐτοὺς εἰς τὴν ἀπόλειαν τοῦ βασιλείου μύρου, τὸ ὅπερον ἢ ἐν Βηθανίᾳ γυνὴ κατέχευεν ἐπι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διὰ τοῦτο καὶ ἡγανάκησαν κατὰ τῆς γυναίκης, λέγοντες ἢ εἰς τί ἡ ἀνάγκαι αὐτῆ, ἠδύνατο γὰρ τοῦτο τὸ μύρον προθῆναι πολλοῦ καὶ θύβην πτωχοῦ.

§. β'. σελ. 868. — Ὁ Ματθαῖος εἶν ἐπισαχύνεται ἢ εἶπη σαφῶς ὅτι ὁ προθῆναι Ἰούδας ἦτον ἐκ αὐτοῦ νόμου ἢ διότι, καθὼς πάντες οἱ Ἀπίστολοι, αὐτῶ καὶ αὐτὸς φησὶ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, καὶ οὐδὲν κρύπτει ἐκ τῶν νομιζόμενων ἐπινοήσεων.

§. γ'. καὶ δ'. σελ. 870. — Προβλέπων ὁ θεὸς Χρυσόστομος εἰς τοὺς ἀκούοντας τὴν φιλαργυρίαν τοῦ προθῆτου Ἰούδα, καὶ ἀναπέσων τὰς ἐλευθερίας αὐτῆς τυνετίας, παραίνει αὐτούς, ἵνα φεύγωσι τὴν δύναμις τὴν φιλαργυρίαν, ὅταν αὐτῶν καὶ πηρὴ ἀπάντων τῶν κακῶν.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΑ'. 84.

§. α'. σελ. 875. — Ὁ σκοπὸς, πρὸς ὃν ὁ Χριστὸς ἐπέσει τὸ Πάσχα, ἦτο ἢ δειξῆν ὅτι εἶν εἶν ἕναίσις εἰς τὸν Μωσαϊκὸν νόμον. — Ὁ Χριστὸς, ὅτι ἐπέσειτο ὁ μυστικὸς εἶπνος, εἶπεν ἢ εἰς ἕξ ἡμῶν παραδώσει με καὶ οὐχὶ ὁ Ἰούδας, ἵνα μὴ θεωρηθῆ αὐτὸν, ἀλλ' ἵνα δώσει αὐτῷ κατὴν μετανοίας.

§. β'. σελ. 877. — Ἄν καὶ ἦτο γεγραμμένον ἢ ἀποθῆν ὁ Χριστὸς, οὐ ἦτον ὁ Ἰούδας, ὡς γενόμενος ἔργων τοῦ θανάτου αὐτοῦ, εἶν ἄξις μεγίστης κολάσεως, εἰοίσι ἐπιδώσει τὸν Χριστὸν οὐχὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ἢ πληρώσει τὰ γεγραμμένα, ἀλλὰ τὴν φιλαργυρίαν αὐτοῦ γνώμην. Ἄλλως το ἢ προδοσία τοῦ Ἰούδα εἶν ἐγένετο πρῶτος τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἢ σοφία τοῦ Χριστοῦ, ὅστις καλλίστη γενώσκει ἢ μεταστρέφει τὰς ποιετίας τῶν ἄλλων πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῶν.

§. γ'. δ'. καὶ ε'. σελ. 879. — Συγκρίνων ὁ θεὸς Χρυσόστομος τοὺς φιλαργύρους πρὸς τοὺς διαμνηστειζόμενους τοῦ Εὐαγγελίου, εὐρίσκει αὐτοὺς ὁμοίους διότι, καθὼς οἱ διαμνηστειζόμενοι ἐργίζον τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ γυναικα περιεργάζονται κατὰ τὰς ἐρήμους, κατεκοπιον ἑαυτούς διὰ λίθων, αὐτοὺς, ἢ καὶ πολλῶ χίτρον, οἱ φιλαργύροι διαρπάζουσι τὴν περιουσίαν τῶν πονήτων, εἶνι γεμνηστειζόμενοι πᾶσι ἀρετῆς, παραβλέπουσι καὶ ὑπὸ

τῆς πείνης διὰ παντὸς καταπορευόμενους, καὶ διατελοῦσι ἐν ἀναστροφῇ, ὡς ἐν τάφῳ οἱ διαμνηστειζόμενοι, καὶ ζῶσι βίον πλήρη φρονεῖδων καὶ λύπης. Παραίνει δὲ αὐτούς τέλος, ἵνα ἐκβάλωσι τὴν τῶν χρημάτων ἐπιθυμίαν πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν μολόντων ἀγαθῶν.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΒ'. 82.

§. α'. σελ. 888. — Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πάσχα ἐπιταλεῖ ὁ Χριστὸς τὸν μυστικὸν εἶπνον, ἵνα δειξῆν ὅτι τὸ Πάσχα ἦτο τύπος τῆς ἀληθείας τοῦ ἀφάντου αὐτοῦ σώματος καθὼς δὲ τὸ τυπικὸν Πάσχα ἰσχυμαίνει τὴν ἐκ τῆς δουλείας ἀπαλλαγὴν τοῦ Φυκαῶ τῶν Ἰουδαίων, αὐτῶ καὶ τὸ ἀληθὲς Πάσχα προσημαίνει τὴν ἀπὸ τῆς δουλείας τοῦ Διαβόλου ἀπελευθερωσιν τῶν ἀνθρώπων.

§. β'. σελ. 887. — Ἡ φωνὴ ἐ ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς μου ἢ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ἐ ἐν τῇ ἀναστάσει μου. — Ὁ Χριστὸς καὶ πρὸ τῆς μυστικῆς τραπέζης καὶ μετ' αὐτῆν εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, ἵνα δειξῆν ὅτι καὶ ἡμεῖς ἐφέλομεν ἢ εὐχαριστοῦμεν ὁμοίως τὸν Θεόν.

§. γ'. σελ. 880. — Ὁ Χριστὸς ἐπίτρεψε ἢ ἀρνήθῆ αὐτὸν ὁ Πάτερς, ἵνα ταπεινώσῃ τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ.

§. δ'. σελ. 892. — Ἐκ τῆς προδοσίας τοῦ Ἰούδα καὶ τῆς φονεῖας τοῦ Πάτρως ἐδικασθη ὅτι, ἵνα σωθῆ τις, ἀνάγκη καὶ αὐτὸς αὐτὸς ἢ δέξῃ, καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν ἢ εἶν βεβηρόν διότι, ἐν τῷ ἐν ἐκ τούτων λείψῃ, ἀδύνατον ἢ σωθῆ.

§. ε'. καὶ ζ'. σελ. 893. — Παραίνει ὁ θεὸς Χρυσόστομος τοὺς μὲν μεταλαμβάνοντας τῶν ἀφάντων τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων ἢ προσέρχονται εἰς τὴν μεταλήψιν μετὰ καθαρώς συνειδήσεως, τοὺς δὲ μεταδίδοντας αὐτὰ ἢ μεταδίδουσι εἰς μόνους τοὺς ἐπαίσιως προεργαζόμενους.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΓ'. 83.

§. α'. σελ. 896. — Ὁ Χριστὸς, ἀπεργάζμενος ἢ προσερχθῆ, παραλαμβάνει μετ' ἑαυτοῦ μόνον τὸν Πάτρως καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰωάννην, διότι οἱ λοιποὶ ἦβησαν περιπέσει εἰς ἀθμίαν μεγάλην, ἀκούοντας περὶ τοῦ Χριστοῦ ἢ Περίλυτος ἴσται ἢ ψυχὴ μου, ἕως θανάτου, ὡς μὴ ἴδοντες προηγουμένως τὴν ἐν τῷ Θεῷ βίβην αὐτοῦ. — Διὰ τοῦ ἢ οὐχ ὡς ἐγὼ εἶπον, ἀλλ' ὡς σὺ ἢ δίδακται ἡμεῖς ὁ Χριστὸς ὅτι ἐφέλομεν ἢ ἰσοδυναμοῦμεν εἰς τὸν Θεὸν τὴν βίβην ἡμῶν, καίτοι ἀνελευθερομένη ὑπὸ τῆς φύσεως.

§. β'. σελ. 899. — Ἐπειδὴ πολλοὶς ὁ Ἰησοῦς, μέλλων ἢ σωληθῆ, διετήρητο μεταβάλλμενος, διὰ τοῦτο ὁ Ἰούδας φίλημα δίδει εἰς αὐτόν, ἵνα, καὶ ἢν μεταβάλλεται, γνωρίσωσι εἰ σωληθόντες αὐτὸν εἶν αὐτὸς ἦτον ὁ Χριστὸς.

§. γ'. σελ. 904. — Ἐκκλησιῶν ὁ θεὸς Χρυσόστομος τὰς ἀδελφεοὺς φρονεῖδας καὶ ἐπιβυλάς, εἰς τὰς ὅποιαις ἐμβάλλει ἢ φιλαργυρία τοὺς φιλαργύρους, παραίνει τοὺς ἀκούοντας, ἵνα μισώσι τὸν μωρίον κακῶν αἴτιον πλοῦτος, ἀρκεῖται δὲ εἰς τὰ ἀναγκαῖα.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΔ'. 84.

§. α'. σελ. 905. — Ὁ ἀποκάψας τὸ ὠτίον τοῦ δούλου τοῦ Ἀρχιερέως ἦτον ὁ Πάτρως. §. β'. σελ. 907. — Οἱ σωληθόντες τὸν Ἰησοῦν ἀπάγουσι αὐτόν πρὸς τὸν ἀρχιερεῖα λείων τοῦ ἑκουσίου Καίφου, ἵνα πάντα ποιήσωσι συμμόνους πρὸς τὴν γνώμην τῶν αὐτῶν συνηγμένων ἀρχιερέων.

§. γ'. σελ. 909. — Ὁ Χριστὸς, ἐρωτώμενος ὅπ τοῦ ἀρχιερέως ἢν αὐτὸς εἶν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἀπήτησεν ἢ Ἄπ' ἔπει ὄψεσθαι τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου κ.τ.λ., ἵνα ἴπασαι

ρήση τῶς Ἰουδαίου πάσης ἀπολογίας διότι, ἂν καὶ μέχρι τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ βίου του ἐπίστευεν αὐτὸς ὅτι εἶναι ὁ Χριστὸς, καὶ ὅτι καθήκει ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς, καὶ ὅτι θὰ ἔλθῃ πάλιν, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, οὗτοι ὅμως ἔμεινον ἐν τῇ ἀπιστίᾳ.— Ἀπερὸς τῆς ἐθανάτωσεν τὸν Χριστὸν, ἵνα ἀμαρτωσῶσι τὴν δόξαν αὐτοῦ.

§. δ', σελ. 941. — Ἀποδεικνύων ὁ θεὸς Χρυσόστομος, ὅτι ὁ ἀδικῶν καὶ φθονῶν καὶ ἐν γένει ὁ φανερότερος ἐστὶν ἐν ἁμαρτίᾳ, αὐτὸς εἶναι ὁ νικώμενος ὄντας καὶ καὶ ἀλλήλους τοῦ ἑτέρου, συμβουλεύει τοὺς ἀκούοντας, ἵνα προτιμῶσι τὸ νικῶνται μᾶλλον ἀδικώμενοι, ἢ τὸ νικῶναι ἀδικούντες.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΕ'. 85.

§. α', σελ. 943. — Ἡ φιλαλήθεια τῶν Ἀποστόλων δείκνυται καὶ ἐκ τούτου, ὅτι μετὰ ἀκριβοῦς ἐκθέτουσι τὰ ἐπιεικῆτα θεωρούμενα πᾶσι τοῦ Χριστοῦ.

§. β', σελ. 948. — Ἀπὸ τοῦ Κατάρφ φέρουσι τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν Παλῆτον, ἵνα δι' αὐτοῦ φανερωσῶσι τὸν Χριστὸν, διότι αὐτὸν δὲν ἠθέλησαν νὰ πράξωσι τοῦτο διὰ τὴν ἰσότην.— Ὁ δὲ ἀγγέλλων θάνατος τοῦ Ἰουδα διδάσκει εἰς τοὺς φιλαργύρους τὴν φύσιν τῆς φιλαργυρίας.

§. γ', καὶ δ', σελ. 947. — Συμβουλεύει ὁ θεὸς Χρυσόστομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα ποιεῖν ἐλεημονάς εἰς τοὺς ἐνδεεῖς, καὶ διατρέφωσιν αὐτοὺς, καταβάλλοντες ἐπὶ τούτῳ ἕκαστος τὸ ἱκανόν, ἵνα παύσωσιν οἱ πρᾶσι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ νὰ φρονεῖσι περὶ διατροφῆς τῶν πεινῶν διὰ τῆς καλλιεργίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, χέρων τῶν ὀπίων καὶ αἱ προσευχῆ καὶ ἡ τῶν Γραφῶν μελέτη παραημελοῦντα.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΣ'. 86.

§. α', σελ. 924. — Διὰ τοῦ αὐτοῦ λέγει ὁ Χριστὸς ἐπιθεδαιώσας τὴν ἐρώτησιν τοῦ Πιλάτου « Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; » μετὰ τῆς διαφοράς ταύτης, εἰ δὲ μὴν Πιλάτος ἐνόη ἐπίγειον βασιλεῖα, ὁ δὲ Χριστὸς αἰρώμενος. — Ἡ γυνὴ τοῦ Πιλάτου εἶδε τὸ ὄνειρον καὶ εὐχὴ ὁ Πιλάτος, ἡ δὲ ἐκείνη ἦτο μᾶλλον ἀξία, ἡ δὲ αὐτὴ, ἐν ἰδέσκειν αὐτὸ ὁ Πιλάτος, δὲν ἤθελε πιστεῦσθαι, ἢ καὶ ἤθελε τὸ ἀποσιωπῆσαι. — Πάσχει δὲ καὶ πολλὰ κατ' ὄναρ ἡ γυνὴ τοῦ Πιλάτου, ἵνα οὕτως ἕνεκα τῆς πρὸς τὴν γυναῖκα τῶν συμπαθείας διατάξῃ νὰ συγκρατηθῇ εἰς τὸν φόνον τοῦ Ἰησοῦ.

§. β', σελ. 923. — Ὁ Πιλάτος ἐφαγγέλλεται τὸν Ἰησοῦν, ἡ δὲ καταδικῶν, ἡ θλίβει νὰ φωνῇ ὅτι μετὰ λόγου τὸν καταδικάσκειν, ἡ πρὸς χεῖρον τῶν Ἰουδαίων.

§. γ', καὶ δ', σελ. 925. — Περαιεῖ ὁ θεὸς Χρυσόστομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα ἐκπέσωσιν ἐξ ἀρχῆς τοὺς προσβάλλοντας πονηροῦς λογισμοῦς, ἀποτρέφωσι δὲ καὶ τὰ ἐκείνητα ἁμαρτήματα, ὅπως μὴ περιπέσωσιν εἰς τὰ μεγάλα, εἰς τὰ ὅποια ὁ πανουργὸς Διάβολος ὅταν δὲν δυνήθῃ νὰ εἴρῃ τὸν ἄνθρωπον, ὑποβάλλει τὰ μικρὰ, καὶ μετ' αὐτῶν τὰ μετὰ, ἵνα οὕτως καταρῶσθαι βασιμῶν νὰ ἐξώθησιν τὸν ἁμαρτάνοντα εἰς ἀπώγωνα.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΣ'. 87.

§. α', σελ. 923. — Ὁ κλάμας τῶν ὀπίων οἱ στρατιῶται τοῦ ἡγεμόνος ἔδωκαν εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ Ἰησοῦ, ἐσθλαίνας χλωματικῶς τὸ φαῖνρον, τὸ ὅπσον ἐκράτει ὡς ὄνην βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.

§. β', γ', καὶ δ', σελ. 932. — Προτρέπει ὁ θεὸς Χρυσόστομος τοὺς ἀκούοντας, ἵνα, ἔχοντας πάντως ὑπ' ὄφιν τὴν πράξειν τοῦ Χριστοῦ, εἴν ὀπίων ἰδεῖν εἰς τοὺς ἐχ-

θρούς του, καίτοι μωρία ὄντων καὶ ἀτιμίας ὄντων παρ' αὐτῶν, φέρονται καὶ αὐτοὶ πρῶτος εἰς τοὺς ἐχθρῶς αὐτοῦ διακειμένους, ὁσαύτως κακὰ καὶ ἐν ἐδοκίμασαν εἰς αὐτοὺς, εἴτε ὄφιν, εἴτε ἀπαγγῆ, εἴτε διαβολὴν καὶ τὰ ἄλλοις εἰς ἐν δὲ καὶ μόνον ἐπιστῆ τὴν προσοχὴν αὐτῶν καὶ τὴν μέριμναν, εἰς τὴν ἀπόκτησιν ἀγάθης καὶ καθαρῆς συνειδήσεως.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΗ'. 88.

§. α', σελ. 937. — Ὅτι τὸ κατὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ γενόμενον ἐφ' ὅλην τὴν γῆν οὕτως δὲν ἦτο ἀποτέλεσμα ἐκείνης ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅτι ἐθήρασαν ὄρας πρῆς, ὅπου ἦτο φυσικῶς ἀδύνατον, ἐνν προήρχετο ἀπὸ ἐκλειψίν.— Ἄν τὸ ἀνθρώπινον γένος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνοήσῃ τὸ γενόμενον διὰ τοῦ οὐρανοῦ θαῦμα, τοῦτο ἐμφαίνει ὅτι διετέλει ἐν παντελεῖ ἀναίσθησις ἕνεκα τῆς ἁμαρτίας· ἄλλως τε ὑπέλαβον ἴσως ὅτι τὸ οὐρανόθεν ἐγένετο κατ' ἐκλειψίν, ἢ ἄλλην τινὰ φυσικὴν ἀπολοῦσθαι.

§. β', σελ. 939. — Οἱ Ἰουδαῖοι, ἂν καὶ εἶδον καὶ κατ' αὐτὴν ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ τὴν σταύρωσιν νεκρῶς ἐγεθῆντας, σχιζόμενας τὰς πέτρας, τὴν γῆν σεισμένην κ.λπ., οὐχ ἤσαν ἐν ἐπιστάσει εἰς Χριστὸν, διότι τὴν ψυχὴν αὐτῶν κατεῖχεν ὁ φόβος.— Ἡ τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἰωσή μητέρα εἶνε αὐτὴ ἡ ἔσοτόκος.

§. γ', καὶ δ', σελ. 942. — Προτρέπει ὁ θεὸς Χρυσόστομος τοὺς ἀκούοντας πρὸς ἐλεημοσύνην αἰτιολογῶν δὲ τὸ συνεχῆ τῶν περὶ ἐλεημοσύνης λόγων του, λέγων ὅτι, καθὼς ὁ διδάσκαλος, ὅταν εἴη ὅτι ὁ μαθητὴς αὐτοῦ δὲν μνησθῆσι δια τὸν διδάσκειν, ἐκκαλεῖται ἐπὶ τὸ μῆθημα, οὕτω καὶ αὐτὸς συνεχῶς ὁμιλεῖ περὶ ἐλεημοσύνης, διότι ἐν ἰδέσκειν μεταβολὴν πολλὴν τῶν φιλαργύρων τίλος παραίει αὐτοῦ, ὁ θεὸς Πατὴρ, ἵνα γίνωνται ἄμωμοι τὸν βίον, ὅπως μὴ σκανδαλίζωσι τοὺς ἀπίστους, ἀλλὰ καὶ εἰδῶσιν εἰς αὐτοὺς ἀφορμὴν δι' ἐναρξάντων πράξεων πρὸς ἐπιτροπὴν.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΘ'. 89.

§. α', σελ. 946. — Ἄν ὁ Χριστὸς δὲν εἴστατο, οἱ Ἀπόστολοι δὲν θὰ εἶχον ὄναρ τὴν θλίβωσιν νὰ κηρύξωσιν αὐτὸν, ὡς ἐκκατηρήντας παρ' αὐτοῦ, ὅτι, καὶ ἐν ἤθειον, θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπιχειρήσωσι τὸ κήρυγμα τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως διότι καὶ ἀμαρτίαι ἦσαν, καὶ πτωχοί, καὶ αὐτελεῖς καταγωγῆς, καὶ ἄλλοι ἐν ἀπείθειον.

§. β', σελ. 948. — Ὁ Χριστὸς ἐνόησε ἐκ τοῦ τάφου, καθ' ὃν χεῖρον αὐτοῦ ἦσαν ἐσθραϊσμοὶ καὶ ἐσθραϊσμοὶ ἀραχῶς ὑπὸ στρατιωτῶν, ἵνα ποιήσῃ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ νερὸν καὶ ἀνίστητον.— Μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἄγγελος Κυρίου καταβάς ἀπεκάλυψε τὸν λίθον ἐκ τοῦ μνημείου, ἵνα βασιλεύσῃ Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν καὶ τὴν ἄλλην Μαρίαν ἐπὶ ὁ Χριστὸς ἀληθῶς ἐνίστην.

§. γ', καὶ δ', σελ. 950. — Προτρέπει ὁ θεὸς Χρυσόστομος τὴς γυναῖκες, ἵνα μὴ κληπίσωσι μεταίτιος τὸ σῶμα αὐτῶν διὰ χρυσοῦν καὶ τῶν τοιοῦτων, πάντως μὴ, πρὸ αὐτῶν ὄμως, ὅταν εἰσέρχωνται εἰς τὰς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ διδῶσιν εἰς ἐλεημοσύνας τὰ χρῆματα, τὰ ὅποια δαπανῶσιν εἰς τὸν ματαίωσιν τοῦ σώματος στολισμῶν.

ΟΜΙΛΙΑ ΙΓ'. 90.

§. α', σελ. 935. — Οἱ Ἀπόστολοι δὲν ἠδύναντο νὰ κλείσωσι τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἐκ τοῦ τάφου, διότι ἦσαν δειλοί, καὶ ἐπομένως οὐδέποτε θὰ ἐτόλμων τὴν κλοπὴν ἐν τῷ μίση τοιοῦτων φυλάκων.

§. β', σελ. 936. — Οἱ Ἀπόστολοι, ἐν ἔκλεκτον τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, δὲν θὰ ἔλπιον

αὐτῶν γυμνῶν, ἀλλὰ ἐνδεδομένον διότι 4) ἡ γυμνωσις θά εὐλογίστα ὄφθαι εἰς τὸν Χριστόν· 5) ὁ σῶμα ἕνεκα τῆς σφύρης, ὡς ἀποκαλλυμένης, ἦτο ποσούτων σφαιρικῶν ἡνωμένων μετὰ τῶν ἐνδημάτων, ὥστε, ἐν ἐπιχειροῦν νὰ ἀποσπᾷται τὰ ἐνδύματα ἀπὸ τοῦ σώματος, διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς ἀποσπᾶσθαι θά εἶδον καιρὸν εἰς τοὺς φύλλους νὰ ἐξυπνίσωσι καὶ συλλεθῶσιν αὐτοῦ.

§. γ. καὶ δ'. σελ. 95B. — Συγχαίρων ὁ θεὸς Χρυσόστομος τοὺς φιλαργίους πρὸς τοὺς πένιους, καὶ εὐρίσκων ὅτι οἱ πένιες εἴσι βίον πολλὸν μακρύτερον ἢ οἱ φιλόργουοι, παραινεῖ τοὺς ἀκοῦοντάς, ἵνα διαβιῶσιν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν εἰς τοὺς ἐνδεεῖς διότι καὶ ὁ θεὸς ἀρέσεται περισσότερο εἰς τὴν ἐλεημοσύνην παρὰ εἰς τὰ θαύματα.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΛΗΨΕΩΝ ΤΟΥ Α΄ ΤΟΜΟΥ.

S. JOANNIS CHRYSOSTOMI

HOMILIAE IN MATTHAEVM